

Сара Агисън Алън

Помонете се отново в омайния свят
на Сара Агисън Алън!

Ябълково Влашебство

САРА АДИСЪН АЛЪН ЯБЪЛКОВО ВЪЛШЕБСТВО

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Сестрите Уейвърли са известни с чудната си градина и необикновеното ябълково дърво.

Ала сега за тях е настъпило време за изпитания и среща с отдавна потулени тайни...

Клеър е във вихъра на ново начинание — ръчно изработени бонбони с аромат на рози, носещи спомена за отминала любов; с дъх на лавандула за радост и безгрижие; и с лимонова върбинка, успокояващи не само гърлото, а и духа. Но дали цената на успеха не погубва кулинарната ѝ дарба?

Сидни се е отдала на мечтата за още едно дете, но колкото повече времето отлита, толкова повече желанието ѝ се превръща в неутолим копнеж. А дъщеря ѝ Бей тъгува, защото знае, че е открила сродната си душа... но въпреки това любовта ѝ е несподелена.

И тогава един загадъчен непознат пристига в градчето, за да събуди ехото на далечни спомени...

Единственият лек за жените Уейвърли е да останат сплотени в очакване на най-необикновеното събитие — разцъфването на ябълковото дърво по време на първия скреж...

Сара Адисън Алън отново ни среща с героите от незабравимия ѝ роман „Градина на желанията“ и изкушава всеки от нас да се потопи в един вълшебен и очарователен свят, подправен с топлото дихание на Юга и аромата на цветя.

*На възшебницата Андрея Сирило — за твоята вяра в
тънката книжка за една чудата градина*

ПЪРВА ГЛАВА

Бей Уейвърли-Хопкинс тичаше по Пендланд Стрийт, раничката подскачаше на гърба ѝ, а тъмната ѝ коса се носеше зад нея като ято косове. Хората в съседните къщи винаги познаваха кога минава наблизко, защото неочаквано ги обземаше желание да подредят чорапите в чекмеджетата и най-сетне да подменят изгорелите крушки. „Трябва да подредим всичко“ — мислеха си те, когато Бей притичваше по улицата всеки следобед след училище. Щом тя отминеше обаче, мислите им отново се връщаха към нещо друго — какво ще има за вечеря, защо съпругът не е в настроение напоследък, ще може ли пускането на пералня да изчака още един ден.

Когато наближи къщата на семейство Уейвърли, Бей забърза. Беше стара къща в стил кралица Ан с пристройка, веранда и прекрасна кула — любимата на Бей. Беше първата къща, построена в квартала в началото на деветнайсети век, преди основаването на колежа „Ориън“, още когато Баскъм в Северна Каролина беше само мръсна спирка за отпавилите се към Западните планини. По-късно другите къщи на улицата се бяха опитали да имитират архитектурния стил на дома на семейство Уейвърли, но нищо не можеше да се сравни с тази постройка. Поне така смяташе момичето.

Вместо да тръгне по стълбите към къщата, тя хукна по стръмната морава, като се хлъзгаше по мократа трева. Предната нощ бе ваяло като из ведро и силният вятър най-сетне бе довял есента в Баскъм сякаш с едно бързо помитане с метлата. Във въздуха вече се усещаше хлад и навсякъде имаше мокри листа — в дворовете, по тротоарите, на улицата, върху колите. Сякаш светът беше покрит с коричка от захар и канела.

Бей окачи раничката си на един от голите клони на лировото дърво в предния двор и тя още не беше спряла да се люлее, когато момичето изкачи стъпалата на предната веранда по две наведнъж и отвори вратата.

Есента може и да се бе настанила в света навън, но в къщата на семейство Уейвърли все още ухаеше на лято. Беше ден за лимон и върбинка, затова витаеше сладко-кисел аромат, който навяваше мисли за одеяла за пикник и бели облаци във форма на сърце.

Може би така ѝ се струваше, но влезеше ли у дома, къщата сякаш се понагласяше, матовите прозорци блясваха, кувертюрите се изпъваха на диваните. Майка ѝ казваше, че подобно на прабаба си Мери Бей страшно много обича това място. Тя никога не беше виждала прабаба си, но въпреки това знаеше, че тези думи не са комплимент. Като малка майка ѝ така се почувствала тук като у дома си.

Докато се опитваше да си поеме дъх след есенния устрем, Бей закрачи през фойето, през дневната със същите стари мебели като в пансиона, в който прабаба ѝ Мери беше превърнала къщата, и влезе в голямата ремонтирана кухня. Маратонките ѝ, почти скрити под орфаните краища на размъкнатите ѝ дънки, изскърцаха по лъснатия под.

В кухнята се носеше захарна пара. Бей завари мълчаливата си леля Клеър край една от печките, късата ѝ тъмна коса беше прибрана назад с различни шноли на деветгодишната ѝ дъщеря Марая. Раменете на Клеър бяха схванати от бъркането и сипването на захар, вода и царевичен сироп все в една и съща поза, в едни и същи големи медни тенджери, в едни и същи формички всеки ден от месеци насам.

Леля ѝ беше ръководила успешна фирма за кетъринг. Носеха се легенди за онова, което е способна да приготви от ядливите цветя, дето растяха около чудатото ябълково дърво в задния двор. Всички знаеха, че ако Клеър организира тържеството за твоята годишнина, ще направи сос айоли с латинки и чашки от лалета, пълни с портокалова салата, и всички ще си тръгнат от тържеството превъзбудени и изпълнени със завист. А ако я повикаш да организира детски рожден ден, ще поднесе ягоди кекчета и бонбони от теменужки, а децата ще се държат послушно и хубаво ще си поспят следобед. Когато готвеше с цветя, Клеър правеше вълшебства. Всяка жена от семейство Уейвърли се отличаваше с нещо, но тя беше най-необикновената от семейството особняци. И Бей харесваше това в нея.

Обаче всичко се промени преди година, когато Клеър се залови с „Бонбоните на Уейвърли“. Предната зима тя отчаяно търсеше нещо, което да успокои болките в гърлото на дъщеря ѝ Марая, заради които

детето изгуби гласа си и дълго не ходи на училище. Когато Марая беше болна, стаите отесняваха, сякаш къщата кършеше ръце. Един ден, когато се тревожеше заради поредния ларингит на дъщеря си, Клеър чу нещо да пада в кухненската ѝ канцелария и когато отиде, видя едно от старите списания на баба си Мери на пода. Така откри рецептата за бонбони, скътана между съветите как да прочистиш градината от бръмбари и продуктите за тортата, която ще помогне да си намериш съпруг.

Бонбоните успокоиха гърлото на дъщеря ѝ и след това се превърнаха в новост, която всички в града трябваше да опитат. В крайна сметка, щом идваха от Уейвърли, със сигурност в тях имаше нещо необикновено. Когато чуха за бонбоните, майките от училището започнаха да хлопат на вратата на Клеър в два през нощта е помътен поглед и отчаяна нужда от нещо, което да успокои болките в гърлото, които държаха децата им (а съответно и самите тях) будни по цяла нощ.

След края на зимата започнаха да поръчват бонбоните — красиви сладкарски изделия като пъстроцветни скъпоценни камъни е големината на яйце на мушитрънче и покрити с пудра захар — за рождените дни, които обслужваше Клеър, после поръчваха големи количества за модерните сладки бюфети на тържества за дипломиране и сватби. На сватбата на Лукас Ланкастър в Харолд Манър във всички торбички с подаръци имаше бурканче с лавандуловите бонбони с мед на Клеър, които първа опита приятелката на братовчедата на Лукас, а тя работеше за списание „Садърн Ливинг“. Написа статия за вълшебните светлолилави бонбонки в самолета на път за Алабама, а думите се изляха от нея като вода. Почти не помнеше как е написала статията, беше в еуфория и леко замаяна. Материалът излезе в списанието, после бе споделен чрез социалните мрежи и заваляха поръчки. Хората извън Баскъм бяха любопитни какви са тези особени бонбони и каква е тази странна Клеър Уейвърли, която ги прави.

Докато имаше фирма за кетъринг, Клеър наемаше помощници за по-големите празненства, но всичко останало вършеше сама. Бизнесът ѝ не беше много голям. Обаче валяха поръчки за бонбони. Бей работеше с леля си Клеър всеки ден след училище. Имаше и друг помощник, студент по кулинария в колежа „Ориън“ на име Бъстър, който работеше почти целодневно.

И въпреки това винаги имаха чувството, че изостават.

Промяната от обслужване на тържества към бонбони беше променила и Клеър. Винаги беше уморена, винаги работеше и понякога изглеждаше така, сякаш изпитва носталгия. Ала никога не търсеше помощ и никой не се осмеляваше да ѝ предложи. Една от много особености на Клеър беше, че ако не иска да говори за нещо, млъкваше, както щраква миши капан.

Този следобед, когато Бей влезе в кухнята след училище, Бъстър говореше както обикновено. Можеше да продължава с часове и да изпълва кухнята с непрестанно бърборене, което отскачаше от стоманените стени.

— Казах му, че хлябът му е грозен, и той ме нарече „тестена примадона“. Тестена примадона. Как смее! Ще излизаме в събота. — Бъстър беше висок, с плътни устни и късо подстригана коса със сини връхчета. Когато най-накрая забеляза появата на Бей, той спря да ръси пудра захар върху голямата партида бонбони, току-що излезли от формите. — Здравей, красавице. Пак ли хвана късния автобус? Тъкмо разказвах на Клеър за едно момче, с което се запознах в часа по хлебарство. Мразя го, но може да се окаже сродната ми душа.

— Тестена примадона — повтори Бей. — Харесва ми.

— Омръзна ми от този хляб. Нямам търпение да дойде следващият семестър, когато ще работим с месо. Какво пише на тениската ти днес? — попита Бъстър. Бей му показа и той прочете: — „Тепърва ще отлагам.“ О, моля те! Сигурно си написала домашното още преди да слезеш от автобуса. Планираш ли нещо голямо за уикенда? Чух, че в събота в училището ще има танци за Хелюин. Ще ходиш ли с някой специален? — Той изви вежди, на едната от които имаше пиърсинг.

Бей усети как лицето ѝ пламва, затова се обърна и прекоси кухнята. Изми си ръцете и си сложи престилка.

Клеър я наблюдаваше, но нищо не каза. Бей се разбираше без думи с леля си, не като с майка си. Клеър усещаше настроението ѝ, без да се налага тя да обяснява. Преди два месеца, когато Бей влезе в кухнята след първия си ден в десети клас от първата си година в гимназията след ада на прогимназията, Клеър разбра, че нещо се е случило. И майката на Бей разбра, но някак смътно. Леля ѝ веднага мина на въпроса и попита кой е той.

— Няма никой специален — отвърна Бей на въпроса на Бъстър, без да го поглежда. — Само помагам с украсата за танците.

— Имаш такова лице, а момчетата не си падат по теб — изцъка той. — Не го разбирам.

— Ако беше местен, щеше да разбереш — рече момичето.

— О, моля те. Всички в този град казват, че трябва да си роден тук, за да разбираш нещата. Аз разбирам много. Човек е толкова странен, колкото иска да бъде. Добре — обърна се Бъстър към Клеър, докато сваляше престилката си, — след като подкреплението дойде, отивам да поема смяната си в магазина.

— На колко места работиш сега? — попита го Бей.

— Само на три.

— И все пак имаш време за срещи?

Той отегчено завъртя очи.

— Не е толкова трудно. Чао, момичета! — каза на излизане от кухнята. След секунди го чува да се провиква: — Входната врата пак не се отваря! В капан съм! Ще умра в тази къща, без да съм познал истинската любов! О, чакай, отвори се. Смажете й пантите!

Вратата се затвори и Клеър се обърна към Бей:

— Мислех си, че мога да ти приготвя нещо, за да го дадеш на момчето, което харесваш — заговори тя, като внимаваше да не спомене името му. — Мога да направя курабийки с мента и чай със сироп от орлови нокти. Ментата ще проясни мислите му, а орловите нокти — погледа му. Тогава със сигурност ще те забележи.

Бей поклати глава, макар че го беше обмисляла хиляди пъти, понякога просто защото искаше леля й да приготви нещо различно от бонбони.

— Съмнявам се да изяде нещо, което ще му дам. Ще знае, че идва от теб.

Клеър кимна разбиращо, макар че изглеждаше леко разочарована.

Изведнъж Бей притисна ръка към гърдите си, сякаш не издържаше повече, сякаш там вътре имаше възел, стегнал гръдния й кош. Понякога дори изпитваше истинска физическа болка.

— Винаги ли е така?

— Трябва да поговориш с майка си — отвърна протичко Клеър. Тъмните й очи бяха спокойни и състрадателни.

Макар да бяха различни на външен вид, по характер и във всичко, Клеър и майката на Бей разговаряха всеки ден. Понякога, когато влизаше в дневната у дома, Бей заварваше майка си Сидни да прелиства списание, опряла телефона до ухото си, без да говори. От другата страна също не се чуваше нищо.

— С кого говориш? — питаше Бей.

— С Клеър — отговаряше майка ѝ.

— Защо не казваш нищо?

— Просто прекарваме малко време заедно — свиваше рамене майка ѝ.

Сестрите Уейвърли не бяха близки като деца, но сега бяха неразделни, както често се случва на зряла възраст, когато разбереш, че семейството всъщност е въпрос на избор. Бей не знаеше много подробности от детството им. Обаче от това, което беше дочула през отворени прозорци и скрита зад диваните като малка — само така можеше да узнае нещо наистина интересно — разбра, че те на практика са били сирачета. Майка им, необузdana и изгубена душа, ги доведе тук, в къщата на Уейвърли, когато Клеър била на шест, а майка ѝ — новородена. Баба им Мери ги отгледала. Клеър с лекота приела всичко, свързано с Уейвърли, но Сидни дълго не се примирила, че не е съвсем обикновена.

Майка ѝ наистина беше необикновена, ала самата Бей все още не беше сигурна, че го приема. Това беше една от многото причини да се чувства по-близка с леля си.

Както и да е, беше само въпрос на време Клеър да каже на сестра си за момчето.

— Не мисля, че мама ще разбере — каза Бей.

— Ще разбере. Повярвай ми.

— Ти ме познаваш по-добре от нея.

— Не е вярно — поклати глава леля ѝ.

Бей се обърна, за да погледне през прозореца над мивката. Градината отзад имаше висока ограда от ковано желязо, обрасла с пълзящи орлови нокти, на места с дебело половин метър стъбло и с остри връхчета като в старо гробище. Бей не виждаше дървото, но знаеше, че е там. Това винаги ѝ носеше успокоение.

— Най-накрая застудява. Кога ще цъфне ябълковото дърво? — попита.

Странното ябълково дърво в задния двор на семейство Уейвърли, което си беше там много преди построяването на къщата, спеше само през есента. Никой не можеше да обясни как така дървото цъфти цяла зима, а после през пролетта и лятото ражда малки розови ябълки. Някои от най-милите спомени на Бей бяха как лежи под ябълковото дърво през лятото, докато Клеър се грижи за градината, а ябълковото дърво я замерва с плодове като куче, което се опитва да склони стопанина си да си играят. С приближаването на есента листата на дървото окапваха за една нощ и след това то само поклащаше печално голите си клони, докато първата слана за годината не го разбуди отново. Цялото семейство усещаше безсилието му.

— Според годишника първата слана тази година ще е на Хелуин — отвърна Клеър. — Една седмица след събота.

— Късно е. По-късно, отколкото си спомням да е падала някога. Ще има ли празненство? — попита Бей с надежда.

— Разбира се — отговори леля й и я целуна по главата, когато мина покрай нея. Започна да излива тръпчивия жълт сироп от лимон и върбинка от медната тенджера в кръглите формички, за да се втвърди. — Винаги празнуваме първата слана.

През есента в деня, когато дървото цъфнеше и белите му цветчета се посипят по земята като сняг, по традиция членовете на семейство Уейвърли се събираха в градината като оцелели след тежко бедствие, прегръщаха се, смееха се, докосваха се по лицата и ръцете, за да се уверят, че са добре. Изпълваше ги признателност, че са оцелели, облекчение, че светът им отново се подрежда. Винаги ставаха неспокойни преди първата слана, отдаваха сърцата си прекалено лесно, искаха неща, които не могат да имат, ставаха разсеяни, непохватни и прекалено лесно се влияеха от мнението на другите. Първата слана слагаше край на това, а то винаги беше повод за празник.

После всичко беше наред.

Бей нямаше търпение този ден да дойде по-бързо.

Защото нещата така се натрупваха напоследък, че много можеше да се очаква.

Бей помага няколко часа на леля си, а когато се мръкна, излезе и през задните дворове се отправи към центъра на Баскъм.

Щом наближи парка в центъра на града, веднага забеляза възрастния мъж, който стоеше сам с протрит кожен куфар на земята до него.

В този човек имаше нещо магнетично. Той излъчваше сдържана увереност, сякаш един негов поглед или една усмивка ще усетиш като тайна, която би променила живота ти, би променила всичко. Може би беше проповедник, политик или търговец.

Бей се замисли за момент. Да, определено беше търговец.

Тя спря на отсрещния тротоар, за да го погледа — навик, който се опитваше да преодолее, защото знаеше, че дразни хората. Веднъж, след като се вира прекалено дълго в някаква жена в магазина, жената се ядоса и ѝ каза:

— Аз ще бъда с него. Той ще напусне жена си. Не се и опитвай да ме убедиш в противното.

Бей се слиса, първо, защото нямаше представа, че Айон Ингъл има извънбрачна връзка, и второ, защото просто гледаше клечиците, заплетени в косата ѝ, след като преди около час Айон се беше търкаляла на речния бряг със съпруга на друга жена. Обаче хората винаги бяха подозрителни, понеже знаеха за дарбата на Бей. Или проклятието, както би казала майка ѝ. Бей знаеше кое е правилното място на всичко. Точно както дарбата на леля ѝ Клеър беше да приготвя храна от ядивните цветя от градината на семейство Уейвърли, а дарбата на майка ѝ беше тайнственият ѝ подход към косата — подстриже ли те, в деня ти настъпваше необяснима промяна. Бей можеше да прибере приборите за хранене в правилното чекмедже в къща, където стъпва за пръв път. Можеше да определи коя кола на паркинга на кого е.

Сега наблюдаваше възрастния мъж, който беше пъхнал ръце в джобовете си и непоколебимо оглеждаше всичко наоколо — магазините за туристи в центъра на Баскъм, фонтана в парка, където понякога се събираха колежани. Погледът му любопитно се задържа върху скулптурата до фонтана, изработена от първенеца в програмата по изкуства в колежа „Ориън“. Сменяха скулптурата всяка година. Тази година беше циментов бюст на основателя на колежа „Ориън“, Хорас Дж. Ориън, висок два и половина метра и широк три. Голямата му сива циментова глава беше наполовина скрита в тревата и се подаваше само горната ѝ част — от носа нагоре. Хорас Дж. Ориън

изглеждаше така, все едно се завръща от света на мъртвите, наднича изпод земята и се пита дали наистина си струва усилията. Всъщност беше много смешно — огромна глава в центъра на града. Местните обсъждаха главата по-активно през месеците след поставянето ѝ, но все още беше тема на разговор, когато нямаше за какво друго да си чешат езиците.

Вятърът беше утихнал, но прошарената коса и крачолите на панталоните на непознатия все още леко се поклащаха, сякаш бе привлякъл към себе си останалия лек повей, както птиците се скупчват край семена.

Светлите му сребристи очи най-накрая попаднаха на Бей. Делеше ги улица, но, изглежда, всички коли бяха изчезнали. Човекът се усмихна и се случи това, което Бей подозираше. Сякаш той беше способен да ѝ каже всичко, което тя искаше да чуе.

— Чудех се — провикна се към нея мъжът с бисерен глас — дали можете да ми кажете къде е Пендланд Стрийт?

Момичето се стъписа от съпадението. Тъкмо идваше от къщата на семейство Уейвърли на Пендланд Стрийт. Това беше най-дългата и лъкатушеща улица, на която се намираха най-старите къщи в Баскъм, къщи с пристройки, притежаващи поовехтяла изисканост, която туристите обичаха да гледат. Мъжът изглеждаше като обитател на която и да е от тях. Бей погледна стария му куфар. А може би отиваше в странноприемницата на същата улица.

Тя посочи пътя, по който беше дошла.

— Благодаря — отвърна мъжът.

Изведнъж колите отново се появиха, запрелитаха по централната улица и препречиха гледката ѝ. Бей изтича до близката кутия за вестници и се покатери отгоре ѝ, като се държеше за уличната лампа до кутията.

В парка нямаше никого. Мъжът беше изчезнал.

Докато стърчеше върху кутията, покрай нея мина син фиат. Вътре се возеха популярните момичета от училището на Бей — Тринити Кейл, Дакота Олсън, Рива Алегзандър и Луиз Хамиш-Холдън. Луиз се наведе през прозореца и подвикна напевно към Бей:

— Отиваме в къщата на Джош! Искаш ли да му предадем някоя друга бележка от теб?

Бей беше свикнала с това и само въздъхна, докато колата отминаваше. После скочи от кутията за вестници и тръгна към фризьорския салон, където работеше майка ѝ.

Когато влезе вътре, майка ѝ разговаряше с последния си клиент. Сидни беше на трийсет и осем, но изглеждаше по-млада. Обличаше се предизвикателно и предпочиташе къси панталонки, съчетани с раирани чорапогащи, и старомодни рокли от средата на века. Кожата ѝ беше гладка, а косата ѝ обикновено беше карамелено руса. Днес Бей можеше да се закълне, че в нея има електриковочервени оттенъци, каквито нямаше сутринта.

Момичето пусна раничката си зад бюрото на рецепционистката, където Вайълет, новото (напълно безполезно) момиче, беше заспала на стола си. Дори лекичко похъркваше. Бей извади от раничката си опърпана книга с меки корици, вдигна я, за да може майка ѝ да я види, после посочи с палец вратата, за да ѝ покаже, че ще чете отвън.

Сидни кимна и погледна Бей така, сякаш ѝ изпращаше послание „шофьорски курс“. От месеци постоянно ѝ натякваше да се запише на шофьорски курс, но тя не желаше да се научи да кара кола. Ако го направеше, кой знае как щеше да се посрами преди първата слана. Не, нямаше нищо против да върви пеша и да взема автобуса до къщата на леля си Клеър, а вечер да чака майка си да свърши работа.

Прекалено голямата свобода е опасна за едно влюбено момиче.

— Вземи си телефона. Ще ти звънна, ако свърша по-рано — каза Сидни, а Бей неохотно се върна при раницата си, извади телефона и го пъкна в джоба.

Майка ѝ твърдеше, че най-вероятно тя е единствената на света, която не обича да говори по телефона. Не беше съвсем вярно. Просто никой, освен майка ѝ, не ѝ се обаждаше.

Бей пое през парка и за миг се зачуди къде ли се е дянал възрастният мъж и дали да не се върне в дома на леля си Клеър, за да провери дали не се е озовал там. Обаче това означаваше, че няма да може да отиде до къщата на Джош Матисън и да се върне, преди майка ѝ да свърши работа.

Затова прекоси още задни дворове, после гората покрай реката, където се намираха най-хубавите къщи в Баскъм. Там живееше новият ректор на колежа „Ориън“, както и неколцина лекари. И семейство Матисън, които притежаваха най-голямата сглобяема къща в щата. Да

живееш в подвижен дом? Дали беше сглобена другаде и после преместена тук? Не, вероятно беше построена тук, в Баскъм, от хората, които живееха в къщата със седем спални в тюдорски стил. В сянката на полуголите дървета Бей се изкачи на хълма, който гледаше към задния двор на семейство Матисън. Виждаше басейна, покрит за сезона, джакузито и отворените врати към вътрешния двор.

Имаше много деца, някои вече бяха в джакузито, други гледаха телевизия в дневната, от която се излизаше във вътрешния двор. Възползваха се от факта, че родителите на Джош Матисън щяха да отсъстват този месец. Всички се стараеха да изглеждат съвсем безгрижни, както бяха виждали във филмите, но истината бе, че не им беше там мястото.

Момичетата от фиата например. Мястото на Тринити Кейл, чиито родители се развеждаха, беше при баба ѝ във Флорида. Дакота Олсън искаше да работи върху есето си за колежа, защото мястото ѝ определено беше в Принстън. Рива Александър, срамежливото и пълничко момиче, което винаги беше в основата на пирамидата, която правеха мажоретките, и винаги беше на диета, искаше да си бъде вкъщи и да готви. А Луиз Хамиш-Холдън... е, Бей не можеше да определи къде точно ѝ е мястото, само знаеше, че не е тук. Това представляваше гимназията накратко — никой не си беше на място. Всички бяха на път за някъде другаде. Това я влудяваше и я превръщаше в нещо като изгнаник, защото Бей знаеше точно къде трябва да бъде. Мястото ѝ беше тук, в Баскъм.

С Джош Матисън.

Тя разбра, че мястото ѝ е в този град в мига, в който майка ѝ се премести тук от Сиатъл, когато Бей беше на пет години. Сбъдна се един сън, който отдавна имаше — как лежи под ябълковото дърво в градината на Уейвърли, всички са щастливи и всичко си е на мястото. Отне ѝ малко повече време да осъзнае, че Джош е човекът, с когото е отредено да бъде. С Джош не беше имала възможност да общува, не и преди тази година, когато тя най-накрая влезе в гимназията, където той беше в последния клас.

Джош седеше на маса в двора и разговаряше разпалено с друго момче от футболния отбор. Беше рус, красив, забавен и с добро сърце, но толкова очевидно нещастен, че Бей бе изненадана как никой друг не го вижда. Тъгата се носеше около него като дим, сякаш той тлееше.

Мястото ѝ беше до него. Това само по себе си беше достатъчно трудно. Но тя знаеше, че и неговото място е до нея, обаче той е поел по път, който не е за него, а това вече беше мъчително. Да го убеди да повярва беше най-трудното, което някога се бе опитвала да направи. Преди два месеца бе станала за смях, когато му написа онази бележка, и не стига, че беше Уейвърли, ами ненужно се прочу допълнително. Затова сега стоеше на разстояние.

Най-накрая разбра, че колкото и да се опитваш, не можеш да принудиш някого да те обича. Не можеш да го възпреш от грешното решение.

За такова нещо вълшебство няма.

Късно през нощта Клеър Уейвърли се събуди и потрепери. Прозорецът в стаята на втория етаж беше отворен и през него влизаше студ. Мразовитият въздух беше надвиснал над леглото и искреше с малки бели звездички, които тя можеше да докосне, ако се пресегнеше.

Клеър стана тихо и отиде до прозореца, за да махне дъската, с която съпругът ѝ Тейлър го беше подпрял. Силният дъжд миналата нощ най-накрая бе донесъл хлад в града след изключително палещото лято. Уличните лампи бяха обвити в синкава мъгла, както се замъглява топла чаша, пъхната в хладилника.

Клеър погледна през рамо към Тейлър, който бе изритал завивките, а от голите му гърди се надигаше топлина на вълни. Той никога не усещаше студ. Носеше кожените си чехли на бос крак през цялата година.

— Ще довърша някои неща — каза тихичко тя. Думите едва се долавяха, защото не искаше да го събуди. Ако се събудеше, щеше да я придърпа обратно в леглото и да ѝ каже, че работата може да почака.

Тя се обърна, а Тейлър отвори очи точно когато Клеър излезе.

Но не я спря.

Бяха женени от десет години и когато беше уморена или ядосана, Клеър се чудеше защо той е още тук, защо я обича толкова много. Не беше местен — беше се преместил, за да работи в колежа „Ориън“ преди десет години, в период от живота на Клеър, който тя наричаше „годината, когато всичко се промени“ — затова никога не повярва напълно на всички суеверия и чудатости на Баскъм. Не обръщаше

особено внимание на всеобщата убеденост в града, че в семейство Уейвърли се случват странни неща. Всъщност дълбоко в себе си тя знаеше, че Тейлър не вярва в това. Той харесваше косата ѝ, смеха ѝ, дори походката ѝ — всичко, което не беше особено. А това беше объркващо. Тя дори не можеше да си се представи без дарбата си. Спасителната ѝ особеност беше, че е от семейство Уейвърли, мислеше си тя преди време, когато беше сама.

Обичаше го с такава сила, че ѝ идеше да се разплаче, а мисълта, че може да го изгуби, я изправяше на ръба на бездънна черна пропаст, в която всеки момент ще падне.

Поклати глава, докато вървеше по коридора. Пак си фантазираше за несъществуващи катастрофи. Тейлър никъде нямаше да ходи. Клеър знаеше, че съпругът ѝ е търпелив и щастлив като листо, понесено от вятъра натам, накъдето се е отправила и Клеър. Дори след като непрестанните сънища как майка ѝ си тръгва, избледняха, Клеър отдавна бе осъзнала, че ако те изоставят като дете, никога не забравяш, че хората са способни да си тръгнат.

В края на коридора тя спря. Отвори вратата на стаята на дъщеря им Марая и забеляза, че и тук прозорецът е отворен. Марая спеше в поза, подобна на тази на Тейлър, с опънати ръце и крака, сякаш сънува, че се носи в приятно топла вода. Толкова много приличаше на баща си и толкова малко на майка си, че понякога Клеър сякаш обичаше дъщеря си просто като друга част от съпруга си.

Докато прекосяваше стаята, тя вдигна дрехите за балет и раничката на Марая, озърна се и усети нормалното детско присъствие като пояснение към кръстословица, което нищо не ѝ говори. Марая поиска стаята ѝ да бъде розова, съвсем розова, като глазура за торта с вкус на диня. Поискка бели мебели и юрган с пискюли като за принцеса. Не желаше стари тапети, антики или ръчно изработен юрган. Дъщеря ѝ ходеше на балет и на гимнастика и винаги я канеха на празненства за рождени дни и на гости с преспиване. Дори лесно се сприятеляваше. Тази седмица каза, че има нова най-добра приятелка на име Ем, и говореше единствено за нея. Такива нормални неща никога не се случваха лесно в семейство Уейвърли. А ето я Марая, съвсем нормална като баща си, щастлива като него и също като него в пълно неведение за чудатостите на Клеър и тази къща.

Пресегна се към отворения прозорец в стаята на дъщеря си и го затвори. Помисли за това, което има да свърши долу. Трябваше да се увери, че всички бонбони от петъчните поръчки са в кутии с етикети. После трябваше да отговори на деловите имейли в кабинета си и да ги запази в папката „чернови“, за да ги изпрати през работно време, за да не разбере никой, че е била будна в два през нощта и се е тревожила за неща, за които няма нужда да се тревожи.

Всички се вълнуваха за „Бонбоните на Уейвърли“ — как се разраства бизнесът, как привлича вниманието към Баскъм. Тайлър изви вежди, когато разбра какви са печалбите през лятото, и весело отбеляза, че новият бизнес определено се отразява добре на спестовния фонд за колеж на Марая. Дори Клеър трябваше да признае, че е вълнуващо — когато за пръв път зърна името на Уейвърли върху опаковките на бонбоните; непознатото, но приятно усещане, че действително има безброй хора, които купуват нещо, направено от нея, Клеър А. Уейвърли. Беше по-различно от кетъринга, не беше толкова лично, представяше таланта ѝ пред по-широка публика. Усещаше го като началото на нещо голямо и се надяваше на успех. Всъщност беше завладяна от нея, влагаше всичките си усилия в бонбоните и си мислеше колко би се гордяла баба ѝ. Баба Мери беше много необщителна жена, която продаваше изделията си — ментови желета, пайове с яйчен крем за тайна любов и вино от розово мушкато — само на хора, които идваха на задната ѝ врата, сякаш това беше тайна, която всички трябва да пазят.

Ала с приближаването на първата слана, която донесе и определена несигурност, Клеър вече не можеше да отрича, че нещо, свързано с бонбоните на Уейвърли, не е както трябва.

Когато след статията в списание „Садърн Ливинг“ заваляха поръчките от вериги за деликатеси и специализирани магазини из целия Юг, Клеър не смогваше да прави есенциите от цветя, които даваха вкус на бонбоните. Поръчките бяха прекалено големи за цветята, които отглеждаше в градината си, затова бързо взе решение да купува есенциите, вместо да ги приготвя сама.

И никой не забеляза.

Бонбоните от лимон и върбинка все пак успокояваха децата и облекчаваха възпалено гърло точно както гласяха етикетите на бурканчетата. Бонбоните от лавандула създаваха у хората усещане за

щастие. И всички се кълняха, че бонбоните от рози са ги накарали да си спомнят първата си любов.

Ала бонбоните вече не съдържаха нищичко от градината на Уейвърли, мистичния източник на всичко, в което вярваше Клеър.

В мигове на слабост тя се питаше: „Ами ако не е истина? Ако Тейлър е прав и семейство Уейвърли са необикновени само защото хората го повтарят от поколения, само защото живеят близо до дърво, което цъфти през необичайно време от годината?“ Ами ако малкото момиче Клеър, изоставено тук, притиснато до престилката на баба си Мери, се беше вкопчило в мита за семейството, защото отчаяно се е нуждаело от корени? Ако цветята не бяха специални? Ако самата тя не беше? Вместо да запази името на Уейвърли загадъчно, както беше направила баба ѝ, Клеър го изложи на още по-големи спекулации. Беше пожелала вниманието, беше пожелала повече хора да разберат за дарбата ѝ, сякаш щеше да стане по-истинска, колкото повече се разчуеше. Но вече започна да се чуди дали не е предала тайна, която баба ѝ бе поверила.

Не помагаше и фактът, че по това време на годината усещаше липсата на баба си Мери най-силно. Беше на двайсет и четири, когато я изгуби. Случи се преди двайсет години, но понякога Клеър все още усещаше аромата на хляба със смокини и пипер на Мери, а друг път беше сигурна, че старицата все още е тук, като видеше как кутия вкиснало мляко се обръща в мивката или как купите на рафта се подреждат по цвят през нощта. Липсваше ѝ усещането колко естествено, колко истинско беше всичко в присъствието на баба ѝ.

Дръпна се от прозореца на Марая, за да отиде в кухнята. Спря и се обърна. Стори ѝ се, че вижда сянка отсреща на тротоара пред къщата на госпожа Краноуски. Наведе се, носът ѝ почти се допря до стъклото и сянката започна да приема форма.

Някой стоеше в тъмнината между уличните лампи. Беше висок и носеше лека дреха, подобна на сив костюм. Косата му беше сребриста. Всичко друго беше неясно, сякаш кожата му беше невидима.

Но определено гледаше натам.

Клеър се увери, че прозорецът на Марая е залостен, после бързо слезе долу и извади фенерче от чекмеджето на масичката до входа.

Отключи вратата, отвори я и излезе на верандата. От студеният дъски пръстите на краката ѝ се свиха.

Отсреща вече нямаше никого.

— Ехо? — подвикна.

Включи фенерчето и насочи светлината към предния двор. Лъхна ветрец, който подхвана няколко листа и ги завъртя с шумолене като от отгръщането на страници в притихнала библиотека. Кучето на госпожа Краноуски излая няколко пъти. После всичко утихна.

Във въздуха се долавяше познат аромат, макар че Клеър не можеше да го разгадае напълно — комбинация от цигари, тъмна бира, пот и колкото и странно да беше, евтин гланц за устни с аромат на череша.

Знаеше от опит, че всичко има някакъв смисъл. А от този призрак на мъж космите на ръцете ѝ настръхнаха.

Първата слана беше непредсказуемо време, но тази година беше някак... по-безнадеждно от преди.

Нещо щеше да се случи.

ВТОРА ГЛАВА

По-рано през деня, когато слезе от автобуса в парка в центъра на Баскъм, възрастният мъж се огледа смаян и се зачуди как се е развил животът му.

Обикновено докато пътуваше, изпреварваше с една крачка студеното време и всяка година поработваше това-онова, докато пътуваше към Флорида от север. Много панаирджийски артисти зимуваха там. Повечето бяха старомодни като него и никога не говореха за миналото като за доброто старо време.

Ала той бързо се нуждаеше от малко пари, затова беше спрял тук. Немного, но щеше да изкара следващите няколко месеца с тях. Тази година бизнесът не вървеше. В списъка му фигурираха все по-малко хора, а и вече не притежаваше същите умения като някога. Преди с лекота мамеше хората и им внушаваше, че е било тяхно хрумване да му дадат парите си. Но сърцето му вече не беше в тази работа.

Или поне така се казваше.

Беше почти сигурен, че вече няма сърце.

Единственото, което караше кръвта да тече във вените му, беше тръпката от кражбата, но напоследък дори това вършеше механично. За последен път си спомняше да е усетил отколешното си сърце да бие истински, когато беше осемгодишен. Тогава майка му, невероятната Зелда Залер, змиеукротителката от пясъците на Сахара, го изостави през нощта и повече не се върна. Името ѝ всъщност беше Рути Снодърли и беше родена в градчето Джук в Западна Вирджиния, адски далеч от пясъците на Сахара. Не беше хубава, нито мила, но той я обичаше. Под дебелия пласт пудра кожата ѝ беше сипаничава, но той я гледаше с обожание от детското си креватче нощем и си представяше, че белезите ѝ са съзвездия, тайна карта на някое далечно, щастливо място. Акцентът ѝ беше силен и селски и понякога, когато чуеше този акцент от Апалачите, дори днес се улавяше, че копнее за нещо, което никога не беше имал — дом.

Остави куфара си на земята. Този град в Северна Каролина беше странно място. В парка имаше огромна сива скулптура на глава, наполовина заровена. На едното око на скулптурата имаше монокул, а косата беше толкова умело направена, че дори следите от гребен изглеждаха истински. Въздъхна, почти убеден, че не си струва усилията. Ако вече не беше вложил толкова старание в проучването си, щеше да изчака следващия автобус и веднага да замине за Флорида. Може би щеше да си намери работа в „Тако Бел“ през зимата.

Великият Бандити работи в „Тако Бел“.

Не, това беше нещо, което дори самият той не можеше да предвиди.

Но първо важното. Трябваше да намери Пендланд Стрийт.

Обърна се и забеляза едно момиче на отсрещния тротоар. Имаше дълга, тъмна коса и непоколебим поглед. Беше спряло и се взираше в него. Не всеки умее да се взира толкова дълго, без да изглежда нахално. Бързо прецени момичето: прекалено наблюдателно. Усмихна се, за да го улесни.

— Извинете — провикна се към нея той, — бихте ли ми казали къде е Пендланд Стрийт?

Тя посочи на запад, той й благодари, вдигна куфара си и изчезна. Най-добре е да останеш загадка за някои хора. Объркването винаги е най-добрият изход от трудна ситуация. Всеки фокусник, който си разбира от работата, знае това.

Той откри лесно улицата и бавно тръгна покрай несиметрично разположените стари къщи. Достатъчно прилични, предположи. Обаче кварталът не му вдъхна надежда, че тук ще спечели повече пари, отколкото вече бе пресметнал.

Нямаше представа къде ще отседне. Никога нямаше. Често нощуваше в паркове или в някоя горичка. Обаче костите му вече не бяха същите. Напоследък копнееше за нещо по-меко. По-меки седалки, по-меки легла, по-меки мишени. А тук във въздуха витаеше студ, който не му харесваше. Не беше достатъчно бърз, за да избегне студения допир на есента, която неотклонно се спускаше от север и сковаваше ставите му.

Спря по средата на извитата улица. Краката вече го боляха, защото, макар че обувките му бяха излъскани до блясък и блестяха на

слънцето, подметките бяха скъсани и той усещаше всяко камъче, на което стъпеше.

Погледна нагоре и забеляза, че е спрял пред къща с голяма табела на моравата отпред, която гласеше „Историческата странноприемница на Пендланд Стрийт“.

Погледна номера на адреса. Едва през девет къщи от мястото, където живееше последната му набелязана мишена. Наистина беше случайност. Може би нещата се подреждаха.

Вместо да отиде до нарочената къща, за да я огледа, което така или иначе беше по-добре да направи под прикритието на нощта, той тръгна по тротоара към странноприемницата. Къщата беше боядисана в розово и имаше брикови кепенци. Безвкусният перваз на арките беше бял, както и верандата. На всяко стъпало към верандата, имаше поне четири тикви, различни по размер и цвят: някои бяха бели, а една дори беше лилава. В урна до вратата имаше суха трева. Някой се беше престарал с есенната украса.

Отвори вратата, на която висеше венец от кучешко червено грозде, и влезе.

Изглеждаше като повечето стари къщи, превърнати в странноприемници: с полирано тъмно дърво, дневна отляво, помещение за хранене отдясно и стълбище към горния етаж. Във фойето имаше рецепция. И още тикви, аранжирани сушени лунарии и японски хартиени фенери. Освен това някой се беше отнесъл сериозно и към курса си по икебана.

Той пусна куфара си на земята и се огледа. Тази вечер тук нямаше никого. Сигурно не предлагаха вечеря на гостите си. Обаче щом имаха столова, явно предлагаха закуска или обяд, следователно и кухня, която той тихичко може да претършува. Не беше ял от часове. Позвъни на рецепцията и зачака, изучавайки снимките на стената. Повечето бяха на надут и превзет мъж на около шейсет, който се здрависва явно с местните важни клечки.

Ала не мъжът от снимките се появи от стаичка зад стълбището.

Беше ужасно слаба. Заприлича му на акробатката Гретел, която познаваше навремето. Жената беше към шейсетте. Косата ѝ бе боядисана в тъмнокестеняво и кожата ѝ имаше нездравия цвят като на човек, който пуши по две кутии цигари на ден. Очите, вероятно единствената ѝ красива особеност на младини, бяха наситенозелени.

Той веднага я прецени. Беше жена, която отдавна е разбрала, че нейната приказка няма да завърши щастливо. Ала като всички разочаровани жени тя все още вярваше в този край, макар да знаеше, че е предопределен за друга.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя вяло. Вонеше на цигари.

Той се усмихна и задържа погледа ѝ. Беше по-възрастен от нея с двайсет години, но знаеше, че все още притежава изискана привлекателност. Косата му беше гъста и прошарена, а очите му — необикновено светлосиви. Хипнотични очи, единствената причина да му позволят да остане с „Пътуващия панаир на сър Уолтър Трот“, когато майка му изчезна. Е, една от причините.

— Бих искал да наема стая.

Тя се обърна към компютъра и монитора му светна, след като помести мишката.

— Имате ли резервация?

— Не, за съжаление.

Погледна го раздразнено.

— През есента идват много туристи, за да се любуват на листата. Всичко е резервирано. Съжалявам.

Той леко се приведе и демонстрира одобрението си към нейното старание да начерви устните си.

— Бихте ли направили изключение за един уморен пътник? Идвам от далече.

Тя го погледна смаяна, сякаш такова поведение бе неочаквано. Неочаквано, но не нежелано. Не беше сбъркал в преценката си. Рядко грешеше.

— Брат ми сигурно ще откачи — отвърна тя, а ръката ѝ се стрелна към яката на бялата ѝ блуза с емблемата на странноприемницата, избродирана на гърдите.

— Нещо ми подсказва, че вие знаете как да се оправите с това — каза той с усмивка. Показа ѝ, че е забелязал, че тя не носи венчална халка, като впери поглед в ръката ѝ, която си играеше с яката. — Винаги съм смятал, че най-умните хора не са тези, които командват, а онези, които им позволяват да си мислят, че командват. По-голям ли е брат ви?

От снимките на стената се виждаше, че е.

— Да. Как познахте?

— И аз имах по-голям брат. — Нямахте, разбира се.

— И той ли беше никаквец? — попита жената.

Използването на тази позната разговорна дума му подсказа, че вече я е спечелил. Поклати съчувствено глава.

— Много мога да ви разказвам!

— Обичам хубавите истории. Какво пък — рече тя и се обърна към компютъра. — Днес имате късмет. Брат ми обикновено не ми позволява да обслужвам рецепцията. Казва, че нямам нужните качества. Мога да откажа някоя резервация. — Тя натрака нещо на компютъра и го погледна: — Дайте ми лична и кредитна карта.

— В куфара ми са — отвърна той и посочи очукания кожен куфар, който беше оставил до вратата. — Ако нямате нищо против, бихте ли ми показали първо стаята? Ще преровя багажа си и ще ги намеря. Може би първо ще поспя.

Дори и това да я смути, тя не го показа. Беше сигурен, че едва ли вече я интересува дали брат ѝ ще си получи парите.

— Вие сте в шеста стая. Закуската започва в осем, а в четири следобед поднасяме чай. — Подаде му ключ. — Не споменавайте този разговор пред брат ми.

— Думичка няма да обеля — увери я той. — Благодаря ви, госпожо...

— Ейнсли. Ан Ейнсли. Госпожица — натърти тя. — А вие сте?

Великият Бандити се усмихна и леко се поклони.

— Ръсел Залер, на вашите услуги.

На следващата сутрин Сидни Уейвърли-Хопкинс седеше край кухненската маса, докато Бей ядеше зърнената си закуска и препрочиташе „Ромео и Жулиета“. Вече беше облечена за училище с тениска с надпис: „Ела от Тъмната страна. Имаме курабийки“.

Сидни я изгледа многозначително, но тя не отвърна на погледа ѝ.

— Хмм — прочисти гърлото си майка ѝ и наклони глава в опит да срещне погледа на Бей над книгата.

Нищо.

Сидни въздъхна и стана да си налее кафе. Беше на работа чак в десет, но не искаше да пропуска възможността да прекара малко време

с Бей. Беше решена да е наблизно, когато дъщеря ѝ най-сетне склони да ѝ довери какво я тревожи, какво я прави толкова дистанцирана и нещастна напоследък.

Каквото и да беше, то събуждаше у Бей желание да прекарва повече време с леля си Клеър. Обаче Сидни нямаше да се откаже от тези сутрини. Щеше да седи и да чака. Един ден дъщеря ѝ щеше да има нужда от нейния съвет. Сидни ясно си спомняше своите младежки години тук в Баскъм и ѝ се искаше да не бяха такива.

Понякога, когато я обземеше усещането, че се дави, дъхът ѝ секваше. Знаеше през какво преминава дъщеря ѝ дори Бей да не вярваше.

Беше точно преди зазоряване и прозорецът над кухненската мивка беше тъмен. В него Сидни виждаше отражението на Бей. Пристягаше халата си здраво и всеки път усещаше празнина в стомаха си, когато осъзнаваше, че само след няколко години единственото ѝ дете ще бъде зрял човек. Имаше болезненото подозрение, че Бей стои пред някаква празнина и отмести ли се, мракът ще засмуче Сидни. Винаги бе смятала, че ще има още деца. Стараеше се да не мисли за това всеки месец. Смяташе, че ако се прави, че не забелязва календара, може би съдбата ще се засмее и ще я изненада. Но не се получи. През последните няколко седмици Сидни почти бе обезумяла, в обедната си почивка изненадваше съпруга си Хенри в офиса, а вечер му се нахвърляше в мига, в който той си легнеше.

Преди Бей нямаше никакъв опит с майчинството и невинаги вземаше правилните решения за дъщеря си. Искаше още един шанс. Беше останала с Дейвид — бащата на Бей, повече, отколкото трябва. Това беше едно от онези неща, които жените просто предполагат за себе си — че няма да останат след първия удар, че никога няма да позволят детето им да живее в такава обстановка. Обаче способността на една жена да изненадва себе си е много по-голяма от способността да изненадва другите. Сидни беше останала, защото не знаеше къде да отиде. Беше напуснала родния Баскъм осемнайсетгодишна, разрушавайки всички мостове с огъня на своето негодувание, без да има намерение да се връща. Беше намразила репутацията си на една Уейвърли, ненавиждаше всички свои връстници, които я отхвърлиха, и това, че тук никога не може да бъде, каквато иска. Обаче Дейвид също не беше човекът, с когото искаше да бъде. Беше напуснала Сиатъл и

Дейвид, когато Бей беше петгодишна. Най-накрая беше осъзнала, че щом толкова е сгрещила в преценката си за живота извън Баскъм, може би е сбъркала и в решението си да напусне града.

Понякога все още се събуждаше посред нощ, изпитваше онзи страх, който не можеше да забрави, болка като от натъртване по страните и скулите, и си мислеше, че Дейвид все още е жив, че ще ги намери тук с Бей. Напомняше си, че отдавна го няма. От десет години. Годината, когато всичко се промени. Така я наричаше Клеър. Беше починал внезапно в затвора, след като Сидни най-накрая беше повдигнала обвинения.

Да, беше допуснала много грешки. И отчаяно ѝ се искаше този път да постъпи правилно.

Може би тогава щеше най-накрая да почувства, че всичко ѝ е простено.

Потропването на лъжицата в купата на дъщеря ѝ я изтръгна от мислите ѝ. Видя отражението на Бей да става от масата.

— Последната среща на Комитета по украсата за Хелюин е този следобед, нали? — попита Сидни, когато Бей се приближи, за да остави купата от закуската си в мивката.

— Да. Обаче ще се върна навреме, за да гледам Марая, докато вие с Клеър сте на вашата двойна среща.

— Казваш го като нещо противно. Среща. Гадост. Какъв ужас! Трябва да опиташ някой път. Ще ти хареса.

— Никой не ме е канил — отвърна момичето, докато закопчаваше якето си. — Може ли довечера да пренощувам у леля Клеър, и без това там ще гледам Марая?

— Ако Клеър няма нищо против. Знаеш, че и ти можеш да поканиш някого, нали? Искам да кажа, да поканиш момче на среща.

— Да, бе — завъртя отегчено очи Бей.

— Не, наистина — каза Сидни, издърпа дългата коса на дъщеря си изпод якето и я спусна по раменете ѝ. — Покани Фин. Виждам ви как през цялото време си говорите на автобусната спирка.

— Просто и двамата сме изгнаници. Това е всичко.

— Ти не си изгнаница. Колкото повече го повтаряш, толкова повече хората вярват в това. — Сидни погледна дъщеря си в очите. — Искан ми се да те накарам да се видиш през моите очи.

— Петгодишна с най-добър приятел ябълково дърво ли? — попита момичето и прибора „Ромео и Жулиета“ в задния си джоб.

— Не. — Макар че беше така. Сидни винаги щеше да вижда Бей като тъмнокосото, синеоко момиченце от онова лято, когато се преместиха да живеят при Клеър. Бей часове наред лежеше под ябълковото дърво в двора на семейство Уейвърли и мечтаеше.

— Петнайсетгодишна с най-добър приятел ябълково дърво ли? — попита Бей.

— Бей, стига — отвърна Сидни и я последва през къщата към дневната. — Това дърво не ти е приятел. Фин ти е приятел. Рива Александър ти е приятелка. Тя те покани да участваш в Комитета по украсата, нали?

— Рива е... сваяна, предполагам. Но не ми е приятелка. Покани ме в комитета само защото видях как учителите ме карат да пренареждам чиновите в стаите им, както според мен ще бъде най-добре. Знаеш ли как ме наричат някои от децата? Фън Шуй Бей. Рива просто ме включи в комитета, не ме е канила.

— Защото си много добра в тези неща. Бъдещето ти е в интериорния дизайн. Сигурна съм. Това трябва да учиш в колежа — заговори окуражително Сидни, за да ѝ внуши, че страданието няма да трае вечно.

Бей сви рамене, докато вземаше раничката си от голямото бежово канапе срещу камината. В къщата липсваха всякакви удобства, когато Сидни се ожени за Хенри и пусна корени тук, макар че нямаше намерение. Хенри и покойният му дядо бяха живели тук сами дълги години и нямаха нищо против тъмните стени и килимите с протрити следи по тях: от входната врата до дневната, от дневната до спалнята, от спалнята до банята, от банята до кухнята, от кухнята до задната врата. Хенри беше вървял по стъпките на дядо си всеки ден от своя живот. Когато Бей и Сидни се нанесоха, те донесоха в дома мебели и завеси в светли цветове, нови килими. Боядисаха с жълта боя, която искреше на слънцето. Преди няколко години дори ремонтираха кухнята и сега тя имаше шкафове със стъклени вратички, вградена мивка и златист паркет. Обзавеждането може и да се бе променило, но не и маршрутът на Хенри. Все още всеки ден минаваше по стъпките си в къщата. Ала за разлика от дядо си той нямаше син или внук, който да го следва:

При тази мисъл Сидни положи длан върху корема си.

Бей тръгна към входната врата.

— Мамо, не искам да споря с теб. Правя всичко по силите си. Наистина. Колкото и да се старая, няма да ми стане по-лесно. Знам, че искаш, но нищо не можеш да направиш. Обичам те.

Точно там грешеше. Бей се давеше. Обаче все още не го знаеше. Задачата на Сидни беше да държи главата ѝ над водата.

Майка ѝ я последва до вратата и я проследи с поглед, докато Бей слизаше по стълбите. Слънцето изгряваше.

— И аз те обичам, миличка — отговори тя.

Бей мина по дългата алея пред фермата, покрай студени, мокри полета. Развиделяваше се и призрачната мъгла се носеше над земята, без да я докосва напълно. Чуваше кравите в далечината, докато ги водеха да ги издоят в обора. Работата беше бавна и монотонна. Като танц, всяка сутрин. Баща ѝ Хенри танцуваше с кравите.

Когато стигна пътя, Финиъс Янг вече беше там. Беше висок и слаб, със светлоруса, почти бяла коса и светлозелени очи. Семейството му не беше от най-изисканите и живееше от другата страна на пътя в имот, осеян със стари коли и гуми от трактори, които използваша за саксии. Семейство Янг бяха известни със своята сила. Вършеха тежката работа в града и имаха здрави гърбове. През годините много от тях бяха работили в мандрата.

Според легендата веднъж на всяко поколение в семейство Янг се раждаше дете с още по-голяма сила и това дете винаги носеше името Финиъс. Беше най-силният човек в града и всички го викаха за почти непосилни неща — да вдига сам стари капаци на кладенци, да измъква огромни камъни от тесни пространства или да сече надвисналите клони на дървета, когато наблизко имаше спящи бебета и не можеха да пуснат електрическа резачка.

Обаче никой не би определил Фин като човек със „страшна сила“. Въпреки името му и очакванията на всички, той не беше най-силният мъж в града. Никой не го караше да мести нищо. От първи клас двамата с Бей всеки ден се срещаха на тази спирка. Майката на Бей стоеше с тях години наред — страхуваше се да ги остави сами край пътя. Родителите на Фин обаче изобщо не се притесняваха. Никой

не се осмеляваше да се заяжда с член на семейство Янг, особено ако името му е Финиъс. Някъде към шести клас Бей най-накрая убеди майка си, че с Фин ще се оправят сами.

— Здравсти, Фин — поздрави Бей и спря до него. Дъхът образува облаче пред нея. Тя пхна брадичка под спортното си горнище с качулка. Никога не си говореха в училище, само тук. Имаха си споразумение за автобусната спирка.

— Здравсти, Бей.

Фин знаеше за писмото, което бе дала на Джош. Всички в училище знаеха. Той поне беше така добър никога да не го споменава. Стояха на студа в успокоителна тишина. По това време сутрин нямаше много движение.

— Е, ще има ли хубава украса на танците по случай Хелюин утре? — внезапно попита Фин.

— Да. — Бей му хвърли любопитен поглед. — Ти ще ходиш ли?

Той изсумтя и застърга чакъления бордюр с върха на старите войнишки боти на баща си, загинал в Афганистан.

— Аз ли? Няма начин. — Помълча и после продължи: — Рива Алегзандър също е в Комитета по украсата, нали?

— Да.

— Чух я да говори за храната, която щяла да донесе. Ще е вкусна — изрече с копнеж. — Тя е мила.

— Рива? Наистина ли? — Момичето поклати глава, като че ли е разочаровано от него. — Фин!

— О, я стига. Ти можеш да въздишаш по Джош Матисън, а аз не мога да харесвам Рива, така ли? — Физиономията на Бей го накара да продължи: — Извинявай.

— Няма нищо. — Когато извадиш сърцето от гърдите си и го покажеш на всички, не можеш да очакваш никой да не забележи.

— Можем да си помечтаем за нормален живот, нали така? — засмя се Фин.

— Не, Фин, не можем. И не трябва. Така сме си добре! Даже супер — отвърна тя, отново в настроение да важничи. Често ѝ се случваше напоследък.

Преди не беше такава. Винаги беше сигурна къде ѝ е мястото и какво представлява, но напоследък много държеше на това. Понякога се чуваше и сама се дразнеше на себе си. Прекалено много се

стараеше. Знаеше го. Ала напоследък трудно контролираше емоциите си. Често плачеше, ядосваше се на майка си без причина. Беше на петнайсет. Така се случва на тази възраст. Но и по това време на годината. Появеше ли се първата слана, всичко щеше да се оправи. Щеше да бъде по-мила с майка си. Да се запише на шофьорски курс. Може би дори Джош Матисън щеше да се влюби в нея и всичко щеше да бъде идеално.

— Искам да живея в твоя свят — рече Фин.

— Какво искаш да кажеш, перко? — Смушка го игриво с лакът. Той беше толкова слабичък, та ѝ се стори, че побутна нещо гъвкаво, например огъваща се сламка. — Ти вече си там.

В петък след училище Бей се запъти към последната среща на Комитета по украсата в училищния гимнастически салон — модерна, смуцаващо голяма сграда, в сравнение с която другите три сгради на гимназията в Баскъм изглеждаха като дребосъчета. Преди няколко години ентузиазираните поддръжници на гимназията събраха пари за салона за по-малко от шест месеца. Очевидно имаше много родители с дълбоки джобове и спомени от славните си години, когато са тренирали там. Помещението миришеше на прясна боя, нова гума и пропуснати възможности.

На първата среща на Комитета по украсата след училище преди месец Рива Алгзандър позволи на Бей да представи своята идея за това как трябва да бъде украсен салонът, после я накара да направи списък на нещата, които трябва да се купят, докато другите момичета от комитета говореха за костюмите, които щяха да облекат. На втората среща Бей написа домашното си по химия, докато Рива угощаваше членовете на комитета с храната и напитките, които с майка ѝ щяха да донесат: ронливи сладкиши, които приличаха на разкривени старчески пръсти с филирани бадеми вместо нокти; големи пластмасови съдове с пунш, в който плуваха пластмасови очни ябълки. Прекараха цели два часа, скупчени около лаптопа на Рива и гледаха откъде в „Пинтерест“ е заимствала идеите си.

Когато Рива покани Бей да помага с украсата, намекна, че се надява Бей да уговори леля си Клеър да приготви почерпката. Рива обичаше храната и щеше да ѝ бъде приятно часове наред да обсъжда с

Клеър менюто, щяха да намерят много допирни точки, що се отнася до плодови пити, прясна сметана и розова хималайска сол. Обаче Рива не извади късмет. Клеър нямаше време за нищо друго, освен за бонбони.

По това време на годината кетъринговата фирма на Клеър обикновено имаше много поръчки. През октомври почти всяка вечер имаше някакво мероприятие. Бей си спомняше как къщата на Уейвърли ухаеше на тиква през есента. Имаше планини от кленови торти с виолетки скрити в тях, езера от орехови супи с листа от хризантеми, плуващи отгоре. Но не и тази година. Когато не правеше бонбони, Клеър беше на телефона и говореше за бонбони или приемаше поръчки за бонбони, или пакетираше бонбони. Дори се обаждаха компании, които искаха да откупят „Бонбоните на Уейвърли“. Бей виждаше нещата така — заниманието на Клеър с бонбоните беше като идеалния стол в идеалния цвят на идеалното място в стаята, но направен от неподходящ материал. А когато е сбъркана такава дреболия, хората не си правят труда да я оправят.

Украсите за танците бяха пристигнали през седмицата, затова на последното събиране на комитета щяха да ги закачат. Бей се опитваше да си напише домашното на скамейките, но другите момичета все я прекъсваха, за да я попитат къде трябва да бъде всичко. Накрая тя остави учебниците и се присъедини към тях. Няколко момчета от отбора по футбол — гаджета и кандидат-гаджета — се появиха с тиксо, връв и стълби, откраднати от стаята на чистача. Страшни мъжаги!

Бей стоеше в средата на салона, насочваше ги и се чувстваше като кълкворка в снежен глобус, която непрекъснато се върти. Беше хубаво. Винаги имаше представа как трябва да изглеждат нещата в готов вид, когато всичко си е на мястото, и беше вълнуващо, когато успяваше да го осъществи на живо.

Отначало не разбра, че всички са притихнали. Музиката от лаптопа на Рива все още гърмеше. Бей се любуваше на осветената топка, която висеше от стоманените греди. Беше покрита с изрезки от хартия, които хвърляха сенки по стените и им придаваха вид на тъмна гора. Край нея висяха лъскави хартиени прилепи, които гонеха пълни луни, направени от увити с фолио топки от пуканки. Учениците можеха да се пресягат и да ги откачат от връвчиците. Накрая се огледа и установи, че всички са вперили очи във вратата на салона.

Там стоеше Джош Матисън, а около раменете му се виеха кльбца дим, видими само за Бей. За малко да притисне ръка към сърцето си, но се спря и вместо това се престори, че се почесва по врата.

И той изглеждаше озадачен, че всички мълчат. И тогава видя Бей.

Бей прокле глупавата си бележка. Отне ѝ седмици да я напише. Още в първия ден от новата учебна година през август тя видя Джош в коридора и неочаквано във вените ѝ сякаш потече мед. В бележката беше написала всичко най-пламенно и искрено. Беше описала чувствата си възможно най-добре, макар да не беше сигурна, че се е справила. Обеща му да го чака на стълбите пред училище всеки ден, за да поговорят, ако той пожелае някога — което все още правеше с риск да закъснее за работа при леля си Клеър следобед, но не можеше да се сдържи.

Странно, но когато му даде бележката — пред всичките му приятели, което не биваше да прави — изобщо не ѝ хрумна, че няма да ѝ повярва.

Трябва да му се признае — Джош се усмихна от вратата на салона.

— Чудех се къде са се дянали всички — заговори той с дълбокия си ясен глас като поток в тъмна пещера.

— По-късно ще дойдем у вас — отвърна Рива и бързо пристъпи напред.

Все едно вече си беше облякла костюма. Харесваше бухнали поли и връзваше пъстри шалчета на кръста си.

Очите ѝ придаваха леко екзотичен вид като на циганка въпреки светлия ѝ, златист цвят на кожата. У нея имаше нещо ексцентрично, което я правеше най-странната сред групата, тази, на която се ядосваха най-често и която биваше изключена от разговорите дни наред поради проява на някаква злоба от страна на момичетата.

— Искаш ли да останеш и да помогнеш с украсата? — добави Рива, но въпросът ѝ прозвуча неискрено, защото ако желаше присъствието му, щеше да го попита по-рано. Ала не го попита. Заради Бей. Джош я избягваше и приятелите му го знаеха. Неговото мнение ги интересуваше. Джош беше футболна звезда, вицепрезидент на класа и според суперлативите на възрастните имаше най-големи шансове да преуспее — само заради фамилията си, подозираха някои. Ала те

забелязваха единствено колко идеален, красив и сговорчив е той. Не виждаха колко е нещастен.

— Не — отговори Джош. — Не ме бива в тези неща. Само ще погледам.

Всички се опитваха да се държат нормално, демонстрираха уважение към Джош и все пак се стараеха да не обидят Бей, за да не избяга и да ги зареже наред работата. Имаха нужда от нея. Всички гимназии в окръга бяха поканени на събитието — трябваше да бъде нещо специално, трябваше да бъде най-доброто, за да се хвалят пред съперниците си.

Ала Бей никога нямаше да го направи — никога нямаше да избяга от себе си.

Беше толкова мъчително и странно, че всички, най-вече Бей, си отдъхнаха, когато приключиха и си тръгнаха, а Джош остави след себе си диря от сажди, които ветрецът издуха.

ТРЕТА ГЛАВА

Бей крачеше към къщата на леля си в спускащия се мрак, понеже тъкмо беше изпуснала последния автобус заради срещата. Днес не ѝ се тичаше, както обикновено, когато нямаше търпение да стигне до къщата на Уейвърли. Вървеше бавно, гледаше залязващото слънце и си мислеше за Джош, а листата по тротоара шумяха под краката ѝ. Когато си се представяше с него, виждаше сняг, затова може би тази зима нещо щеше да се случи. Сигурно трябваше да бъде търпелива. Отдавна беше разбрала, че понякога е нужно време нещата да се подредят, затова се бе научила да чака. Само да го нямаше този копнеж, който понякога усещаше като болка. Никой не я беше предупредил, че ще бъде така. Цяло чудо бе, че хората изобщо се влюбват.

— Здравей отново.

Тъкмо беше стигнала до къщата на семейство Уейвърли. Спря на тротоара и се обърна. Отсреща видя възрастния мъж със сивия костюм, когото беше срещнала предния ден в парка в центъра на града. Сега не носеше куфар.

Бей се усмихна изненадано.

— Виждам, че сте открили Пендланд Стрийт.

— Открих я. Благодаря ти.

— На гости ли сте на някого?

— Всъщност да — отвърна той.

Момичето за миг се разсея от светлините по случай Хелоуин, които примигваха в двора на госпожа Краноуски зад него — оранжеви лампички, оплетени в чемширените ѝ храсти, и парцаливи светещи в тъмното призраци, които висяха от високия клен. Украсата очевидно беше стояла складирана някъде, защото Бей надуваше миризмата на нафталин дори от отсрещния тротоар. Възрастният териер на госпожа Краноуски, Едуард, беше на прозореца отпред и неистово лаеше по непознатия.

Когато Бей извърна очи към мъжа — бяха минали само няколко секунди, от него нямаше и следа.

Едуард престана да лае, объркан също като нея.

Бей склочи тъмните си вежди и бавно се отдръпна назад, после хукна към къщата. Стрелна се нагоре по мокрия склон, забърза към входната врата и на влизане погледна през рамо в очакване мъжът да я е проследил.

Първата слана тази година щеше да падне на Хелюин и това правеше нещата още по-странни.

В къщата на семейство Уейвърли беше ден на бонбоните от рози и ароматът им се разнасяше, макар че кухнята вече беше затворена. Ухаеше така, сякаш някъде в стените има тайна градина.

Етикетите на всички буркани с бонбони от рози гласяха:

Розите ни носят спомен
за отминала любов,
опитай и ще си разбрал
за кого си някога мечтал.

Бей си пое дълбоко въздух и раменете ѝ се отпуснаха. Обаче отново се напрегна, когато леля ѝ се появи на стълбите. Беше по халат и очевидно се приготвяше да излиза.

— Бей? — попита Клеър. — Какво има?

Момичето се отдръпна от входната врата.

— А, нищо. Просто видях възрастния мъж, когото срещнах и вчера. Попита ме къде се намира Пендланд Стрийт.

— Улицата е известна.

— Просто ми се стори странен. Носеше лъскав сив костюм, като на търговски пътник може би.

— Здравсти, Бей! — провикна се Марая, докато тичаше надолу по стълбите покрай Клеър. Имаше кафяви очи и къдрава кестенява коса като баща си. Косата ѝ беше разпиляна, сякаш някой нежно прокарваше пръсти през нея дори когато Марая кротуваше.

— Здравсти, хлапе — отвърна Бей и я прегърна. — Имам да пиша домашни. А ти?

— И аз.

— Хайде да ги напишем заедно в дневната.

Докато Бей влизаше в дневната с раничката си, за малко да не забележи физиономията на Клеър, която издаваше, че може би човекът със сребристия костюм не ѝ е непознат.

Сидни пристигна малко след като момичетата се бяха настанили на пода в дневната с домашните си. Тъкмо беше свършила работа и изглеждаше красива както винаги. Неизменният сладникав аромат на лак за коса се носеше около нея, сякаш беше обгърната от лека мъгла. Косата ѝ изглеждаше малко по-червена в сравнение със сутринта. Промяната ставаше все по-забележима. Сидни бавно, но сигурно се превръщаше в червенокоска.

Подобни неща се случваха с нея всяка година около първата слана — неочаквана промяна в прическата или странна смяна на цвета на косата. Тази година промяната беше по-изразена. Безпокойството ѝ беше по-силно. С всяка от тях беше така — сякаш искаха нещо, но се бояха, че не могат да го имат.

Сидни попита как е минал денят в училище, а Бей ѝ отговори лаконично. Майка ѝ се предаде и се качи да помогне на Клеър с прическата. Ако не бяха уменията на Сидни, всички щяха да имат птичи гнезда на главите си.

След това се появи Хенри. Той седна в дневната при момичетата и зачака, русата му коса все още беше мокра. От него се носеше аромат на сапун „Айриш Спринг“. Хенри беше добър човек, който работеше здраво и обичаше безусловно. Той притежаваше сила, мощна като гравитацията в живота на Бей и майка ѝ. Хенри бе осиновил Бей и беше единственият баща, когото тя всъщност познаваше. Беше загубила биологичния си баща преди години. Помнеше го смътно и съществуването му се ронеше в ума ѝ като стара хартия. Майка ѝ винаги се опитваше да оправи нещата, но и тя не говореше за него по същата причина, по която насърчаваше Бей да излиза по-често и да общува повече, да бъде по-малко Уейвърли. Опитваше се да компенсира неща, случили се не по нейна вина. Понякога на Бей ѝ се искаше да я прегърне и да я увери, че всичко е наред. Обаче така щеше да осуети опитите си да не споделя с майка си — толкова сериозни опити, че понякога смайваха и нея самата.

След като възрастните излязоха, Бей стопли замразена вечеря (ужасен навик в семейство Уейвърли напоследък) в микровълновата фурна и двете с Марая хапнаха и си поговориха. Марая говореше предимно за новата си най-добра приятелка Ем. Бяха се запознали тази седмица, но Ем вече беше целият свят на момиченцето. Марая беше съвсем нормално дете, което носи шини, ноктите му са мръсни, а очите му искрят. В такова семейство това беше любопитно явление. Понякога Бей си мислеше, че би трябвало Марая да е дете на Сидни, а самата тя да е дъщеря на Клеър. Щеше да е по-логично. Всички щяха да са много по-щастливи така. Майка ѝ щеше да има нормална дъщеря и нямаше да се тревожи, че някой ще се подиграва на детето ѝ, а Клеър щеше да има някой като нея, който приема, че е необикновен, чиято самоличност се гради на това.

Когато Марая заспа в дневната късно вечерта, Бей остави настрана книгата си. Камината се запали сама. Подобно на старица къщата мразеше студа. Бей премести краката на Марая от скута си и взе спортното си горнище от облегалката на старото канапе. Мина през кухнята, излезе през задната врата и прекоси алеята към вратата на градината. Откри ключа, скрит сред лианите на орловите нокти, влезе и затвори вратата след себе си. Мястото бе оградено отвсякъде. Почти триметровата ограда, обрасла с орлови нокти, беше дебела като стена. Дървото спеше, затова нищо друго в градината не цъфтеше, дори розовите храсти, които заради горещото лято в града още бяха осеяни с розови и пурпурни туфи.

Лампите със слънчеви батерии по земята блестяха с постоянна жълта светлина, очертавайки пътеките чак до задната част на градината, където се намираше ябълковото дърво.

Дървото беше ниско, едва достигаше горната част на оградата, но клоните му бяха дълги и широки, почти като лиани. То имаше присъствие, характер и влияние над всички Уейвърли, живели в тази къща. Според легендата, която се носеше из Баскъм, ако изядеш ябълка от дървото на Уейвърли, ще осъзнаеш кое е най-значимото събитие в живота ти. Веднъж Клеър обясни на Бей, че ако някой иска да види най-значимото събитие в живота си, значи не се концентрира върху всекидневно случващото се, затова Клеър държеше вратата заключена и върховете на оградата остри, та никой да не влиза. А що се отнася до самите Уейвърли, никой от тях не обичаше ябълки — колко удобно! —

затова никога не се изкушаваха да си хапнат. Хората в града казваха: „Семейство Уейвърли знаят къде да намерят истината, но не могат да я смелят.“

Бей стигна до дървото, докосна наклонения му ствол, завъртулките и издатините по кората, които приличаха на загадъчна карта на непознати места. Излегна се върху кафявата трева и погледна нагоре през голите клони към луната в небето, която приличаше на черно-бяла курабийка.

Бей обичаше да идва тук, за да размишлява. Правеше го още от петгодишна, откакто пристигна за първи път в града, и разбра — просто разбра — че си е у дома. Едно момиче и нейното дърво. Тук, в градината, винаги се чувстваше по-добре.

Мислеше колко ѝ се иска Джош Матисън да я обича така, както татко ѝ обича майка ѝ, а чичо ѝ обича леля ѝ. Сестрите Уейвърли се бяха омъжили за толкова непоколебими и нормални мъже, колкото те бяха непостоянни и особени. Съпрузите им ги обичаха, както астрономите обичат звездите, обичаха стаеното обещание и съзнаваха, че в тях винаги ще има нещо загадъчно.

— Иска ми се да можеш да ми кажеш какво да правя, дръвче.

Стори ѝ се, че вижда слабо раздвижване в клоните, лекичко потрепване, както очите потрепват под клепачите, когато сънуваш.

Може би и на дървото му се искаше.

Ръсел Залер закъсня за следобедния чай в странноприемницата на Пендланд Стрийт, но го направи нарочно. Най-добре беше да не го виждат прекалено много хора, а пък гостите на странноприемницата така или иначе не бяха местни. Не можеха да му кажат нищо полезно относно онова, което го интересуваше.

Андрю, собственикът и брат на Ан Ейнсли, беше на рецепцията, когато Ръсел се върна от разходката си. Ан разчистваше съдовете от столовата след чая. Усмихна му се, когато го видя. Зъбите ѝ бяха криви и жълти, но без притеснение винаги се усмихваше и ги показваше.

— Здравейте, господин Залер. Пропуснахте чая — обади се Андрю от рецепцията. Беше дебел мъж, но движенията му бяха бавни и някак птичи, лактите му винаги бяха долепени до тялото, а стъпките му бяха шумни. Съдейки по позата му на стола зад бюрото с ръце,

положени върху закръгления му корем, Ръсел предположи, че Андрю е излапал остатъците от следобедния чай.

Ръсел все още не беше плащал, дори не беше представил личната си карта, но Ан очевидно се беше справила с това. Брат ѝ нямаше представа. Андрю Ейнсли обаче беше заинтригуван от Ръсел. Сигурно се чудеше дали не е някакъв богаташ. По време на закуската го беше засипал с въпроси, вероятно обмисляйки дали заслужава снимка на стената. Ръсел му беше разказал историята, която най-често пробутваше — че е пенсиониран бизнесмен от Бът, Монтана, който е на почивка.

Ако някога го попиташе какъв е бил бизнесът му, щеше да отговори, че е притежавал завод за производство на щифтове за перфорирани табла. След това интересът на повечето хора секваше.

— Изгубих представа за времето, докато разглеждах прекрасния ви квартал — отвърна Ръсел. — Има една къща, която е доста необикновена. Онази жълтата с кулата, на ниския хълм.

— Къщата на семейство Уейвърли — каза Андрю и махна презрително с ръка. — Първата къща, която са построили в квартала. Тази странноприемница, домът на семейство Ейнсли, е построена от прадядо ми само седем години по-късно. Къщата ни все още притежава оригиналните си...

— Уейвърли — прекъсна го Ръсел. — Името ми звучи познато.

Другият мъж се намръщи.

— Да, ами те са странни птици. Не са много общителни. — Телефонът иззвъня и той се наклони напред, за да го вдигне, като неволно изсумтя.

Ръсел забеляза, че Ан му прави знак, сочейки към кухнята. Тя събра последните чинии и чаши и той я последва през тъмната спретната столова към малката кухня. Насред помещението имаше голям дъбов плот, осеян с трохи и брашно, където жената очевидно беше приготвяла храната за следобедния чай.

Стомахът му изкъркори. Сутринта Ан се беше погрижила да му осигури голяма порция бъркани яйца, бекон и боровинки, но оттогава не беше хапвал нищо.

Богатата закуска беше в резултат от събитията предната нощ. Когато реши, че всички са заспали, Ръсел се промъкна долу, като преди това беше запомнил къде проскърцват стълбите и старите дъски на

пода. Влезе в кухнята за храна, но Ан беше там и пушеше в тъмното до прозореца, който беше открянала, за да излиза димът.

Когато той влезе, тя се пресегна и включи лампата.

Понеже такива неща се случваха — а той винаги предвиждаше всяка възможност — беше скрил старата си, скъсана пижама под тежкия копринен халат с индийски десен и златист колан с пискюли по краищата. Придаваше му елегантен и старомоден вид. Беше използвал халата в ролята си на Великия Бандити, след като истинският Бандити беше починал при загадъчни обстоятелства. Вероятно беше пийнал повечко и си беше ударил главата в камък на онова поле в Северозападен Арканзас. Или пък камъкът е бил хвърлен от неизвестен нападател. Истинският Бандити имаше много врагове сред хората, които работеха на панаирите. Ръсел бе едно от многото момчета, които той приемаше в караваната си в безлунните нощи, за да прави неща, за които никой не говореше.

След като Ръсел влезе в кухнята предната нощ, Ан го нагости със салата, сирене и бира. В замяна той я удостои с историята как като момче видял една сергия за люта наденица да пламва. Миризмата на печена наденица привлякла всяка дива котка и всяко улично куче в града към централната алея на панаира. Събрали се стотици животни, толкова много, сякаш газиш през пясъци. В града не знаели какво да правят. Ръсел довери на Ан как хрумнала гениалната идея да оградят алеята и да я превърнат в приют за животни. И до днес, рече ѝ той, деца на всякаква възраст посещават приюта, за да хвърлят пръчки на кучетата и да се порадват на котките.

Не беше истина, разбира се. Е, част от историята беше. Беше видял как избухва будката за лютив наденица, но вината беше негова, защото разля мазнина, когато се опита да открадне наденица.

Ан изглежда не се интересуваше дали е истина или не. Тя вероятно отдавна се бе отказала да очаква истината.

Днес следобед, когато Ръсел я последва в кухнята, тя се усмихваше, докато слагаше розовите, ръчно рисувани чаени чаши и чинийки в мивката.

— Запазих ви малко сандвичи и сладкиши — каза му, избърса ръце в джинсите си и се пресегна под плота, за да извади чиния, покрита със салфетка. — Иначе Андрю изяжда всичко, което остане.

Тя махна салфетката с жест на опитна асистентка на магьосник. В чинията имаше няколко триъгълни сандвича без корички, кифлички и петифури. Ако не друго, Ан поне беше добра в кухнята.

— Благодаря ви, Ан — каза Ръсел, докато вземаше чинията с лек поклон, сякаш му беше направила изключително важен жест.

Хареса ѝ.

— Елате с мен — подкани го тя и отвори вратата на кухнята, закрыта с дантелено перде. Поведе го около къщата, далеч от прозорците, към малка ниша, оформена от помпата на нагревателя и дървена решетка за рози. Там имаше два евтини пластмасови стола.

— Преди залез навън още е достатъчно топло и донякъде спокойно. Андрю никога не ме търси тук.

Ръсел седна. Ан взе другия стол, който очевидно беше ново попълнение в скришното ѝ местенце. Явно не канеше много хора тук. Той предположи, че следва да се чувства поласкан, ала за целта трябва да имаш сърце.

— Чух да питате за семейство Уейвърли — каза тя, докато вадеше кутия цигари и запалка изпод една преобърната саксия.

— Да — отвърна кратко Ръсел.

— Андрю не обича да говори за тях. Смята, че къщата им се радва на прекалено внимание. А пък Клеър Уейвърли е нещо като местна знаменитост, особено след като писаха за нея в списание. Андрю от години се опитва да го постигне. За тях винаги казва: „Не можеш да се състезаваш със странността. Странното винаги печели“ — обясни му жената, докато палеше цигара. — Обаче аз мога да ви кажа всичко, което искате да знаете за тях. — Замълча и издиша кълбо дим. — Но първо вие ми разкажете някоя от вашите истории.

Ръсел се облегна и лапна една петифура.

— Когато бях на дванайсет, спасих цял град от разорение. Бях в Неро, Небраска, вървах по главната алея на панаира и просто се мотаех, когато видях полицаи да гонят човек, помъкнал голяма торба с пари. Току-що ги беше откраднал от градската банка, а това бяха всички пари, които имаха. Докато тичаше, след него летяха банкноти. Повечето хора на панаира се разтичаха и се опитваха да хванат парите. Но не и аз. Аз си хапвах захарен памук, но го изпуснах на земята и хукнах към едно стрелбище. Грабнах някаква пушка. Знаех, че е повредена, за да не могат хората да спечелят, затова се прицелих

високо, уцелих крадеца в коляното и той се просна на земята. В града организираха парад в моя чест, а собственикът на панаира се погрижи да получавам безплатен захарен памук всеки ден в продължение на една година.

— Тази е добра — усмихна се Ан и си дръпна отново от цигарата. — Почти си вярвате.

— Засягате ме. Бих ли излъгал?

Жената изсумтя и той ѝ се усмихна в отговор.

Истинската история беше друга. Един ден сър Уолтър Трот подгони с прът един от служителите, когото заварил в караваната си, защото разбрал, че краде от него. Служителят тичаше като луд, разбутвайки хора и събаряйки всичко по пътя си. Ръсел се възползва от положението, за да открадне десетина фунии захарен памук. Скри се зад стрелбището и ги изяде всичките. Прилоша му, но и досега смяташе това за един от най-хубавите дни от детството си.

Не знаеше защо просто не каза истината на Ан. С нищо нямаше да му навреди.

Ала истинските истории са някак по-трудни за разказване.

Клеър, Тейлър, Сидни и Хенри последни си тръгнаха от галерията на колежа. Изложбата тази вечер беше на същите студенти по изкуства, които тази година бяха спечелили честта да направят скулптурата в парка в центъра на Баскъм, онази наполовина заровена глава на основателя на колежа „Ориън“. Всички изложени студентски скулптури тази вечер бяха на една и съща тема: лицето на Хорас Дж. Ориън, наполовина скрито от букет цветя; ръката на Хорас Дж. Ориън, подаваща се от книга; Хорас Дж. Ориън оплетен в дълга женска коса — предполагаема препратка към факта, че при основаването си колежа „Ориън“ е бил девически.

Хорас Дж. Ориън бил много прогресивен. Бил женствено създание с писклив глас и гладко избръснат, преместил се в Баскъм в началото на двайсети век със загадъчен приятел, когото наричал просто „моя любим“.

Борец за правата на жените, той използвал по-голямата част от спестяванията си, за да основе колеж за жени в малко затънтено градче в Северна Каролина, убежище за жени от целия свят, които искат да

учат. Години по-късно, след смъртта му, един изключително изумен собственик на погребално бюро открил, че Хорас Дж. Ориън всъщност е жена на име Етел Кора Хъмфрис. Семейството ѝ било сурово и силно мразело жените. Тя пък била решена родствената линия да приключи с нея, но първо искала да направи колкото може повече добрини за жените. И както установяват много студентски курсови работи през годините, единственият начин да го постигне бил да живее като мъж.

След като светлините в галерията най-сетне угаснаха и горкият Хорас можеше да си почине, Клеър, Тейлър, Сидни и Хенри прекосиха кампуса на колежа с неговите тухлени кули и стенописи. В колежа не се държеше много на спорта, затова учениците прекарваха петък вечер на игрището с кошници за пикник, пълни с последните експерименти на студентите по кулинария, или чертаеха звездни карти с телескопите си, взети от университета.

Сестрите вървяха напред, а Тейлър и Хенри ги следваха. Почти нищо не свързваше високия дългурест преподавател по изкуства и пониския мускулест фермер, освен съпругите им, но това им стигаше. Понякога една голяма връзка е много по-силна от дузина малки. Те често се срещаха само двамата. Хенри отиваше при Тейлър в колежа за обяд или пък Тейлър ходеше до фермата след работа. Когато Клеър питаше за какво си говорят, съпругът ѝ винаги отговаряше: „Мъжки работи.“ Искаше ѝ се да вярва, че става дума за електрически самобръсначки, гъбички по краката и може би голф. Обаче беше почти сигурна, че „мъжки работи“ означава „за теб и Сидни“.

— Благодаря ти, че позволи на Бей да остане у вас тази нощ — каза Сидни и хвана Клеър под ръка.

Тази вечер Сидни сияеше с морскосиния рокля с мъниста, каквато някоя дребна, разглезена домакиня би облякла на коктейл през шейсетте години. Беше прибрала косата си на френски кок, синята ѝ наметка се беше смъкнала от едното рамо и се развяваше зад нея. Клеър имаше лъскава, късо подстригана коса и носеше червена рокля с флорален мотив, която беше на сестра ѝ. Беше ѝ я дала, защото ѝ беше къса. Клеър отдавна се бе примирила, че няма финия кокал и сините очи като повечето жени от семейство Уейвърли. Тя беше висока, тъмноока и с пищно тяло, гени, които вероятно бе наследила от баща си, когото не познаваше.

— Знаеш, че няма проблем. Признателна съм, че наглежда Марая тази вечер — отвърна Клеър. Отдавна имаше нужда да си почине една вечер навън, но въпреки това мислите ѝ отново се връщаха към нещата, за които трябваше да се погрижи вкъщи, към страничните неща, които нямаха нищо общо с приготвянето на бонбоните: да провери имейлите, да разпечата етикети, да разопакова кутии, да проследи поръчки.

— Нямам търпение да прекарам малко време насаме с Хенри — намигна ѝ Сидни.

Клеър погледна през рамо към съпрузите им, които вървяха зад тях. Зачуди се дали Хенри знае какво му готви Сидни. Вероятно не. Напоследък сестра ѝ беше доста потайна.

— Може би довечера най-накрая ще... — Сидни не довърши изречението. Клеър знаеше какво щеше да каже. Желанието на сестра ѝ да има още деца се появяваше и изчезваше периодично, но никога не напълно. Отне ѝ известно време, може би пет години, откакто Сидни се завърна в Баскъм и се омъжи за Хенри — и животът ѝ потръгна, преди Сидни най-накрая да повярва, да осъзнае, че се е върнала завинаги. А след като го осъзна, дойде желанието за повече стабилност, повече устойчивост, повече неща, които да я задържат тук, сякаш се страхуваше, че може да си тръгне отново и този път да не се върне, точно както направи майка им.

— Може би довечера — съгласи се Клеър. — Между другото, много ми харесва червената ти коса.

— Благодаря. Изглежда не мога да се сдържа напоследък. Просто я поглеждам и тя става по-червена.

— Ще трябва да кажеш на Хенри какво правиш — прошепна ѝ Клеър. — Скоро ще се досети какво означават червената коса и нощите, които прекарвате сами напоследък. И ще го заболи, че не си му казала.

Тайните бяха присъщи на семейство Уейвърли. Мъжете, които си избираха, никога не очакваха да знаят всичко. Съпругът на Клеър, Тейлър, се справяше с това благодарение на безграничното си търпение, както и на добродушното си недоверие към странните неща. Хенри обаче беше по-различен. Беше роден в Баскъм. А и беше Хопкинс. Всички мъже от семейство Хопкинс се раждаха със стари души. Благонадеждността беше в природата му.

— Знам. Ще го направя — прошепна в отговор Сидни. Щом стигнаха до паркинга, тя смени темата: — Няма да позволиш на Бей да работи утре, нали? На нейната възраст в събота трябва да се забавлява.

— Не се тревожи. Ще я изгоня от кухнята — увери я Клеър, макар че не разбираше нежеланието на сестра си Бей да прекарва прекалено много време в къщата на Уейвърли. Не я попита. Да си майка е достатъчно трудно и без да те съди някой, който не знае цялата история. А майчинството на сестрите беше необикновено като самите тях. Собствената им майка ги беше зарязала тук, имената на бащите им отдавна бяха забравени и за тях се беше грижила баба им Мери, която страдаше от агорафобия. Със собствените си деца Клеър и Сидни бяха навлезли в непозната територия и не знаеха какъв е правилният подход. Дори фактът, че Сидни иска отново да стане майка, я правеше много смела в очите на Клеър.

— И от задния двор — добави Сидни.

— И от задния двор.

Сидни поклати глава.

— Обзалагам се на милион долара, че сега тя е там с онова дърво.

— Ще спечелиш облога.

— Бей е добре, нали?

— Мисля, че е добре — отвърна Клеър. — Не иска да бъде популярна. Просто иска да бъде себе си.

— Не ходи на срещи, не излиза с приятели, нищо. Говорила ли е с теб за някого, когото харесва?

Клеър се поколеба. Не искаше да крие това от сестра си, но Бей сама трябваше да сподели тайната си.

— Споменавала е едно момче веднъж или два пъти. Ще трябва ти да я попиташ.

— Няма да имаш този проблем с Марая, когато стане на петнайсет — каза Сидни. — Тя е толкова общителна. Това дете е одрало кожата на баща си.

— Знам.

— Някога имала ли си чувството, че дъщерите ни са разменени при раждането, въпреки че ги делят шест години? — пошегува се Сидни. За Клеър това означаваше: „Някога имала ли си чувството, че детето ти изобщо не прилича на теб?“

— Постоянно.

Марая не се интересуваше от готварство. И тя като Тейлър изглежда не забелязваше, когато вратите се отваряха сами или мистериозно залепваха за рамките си в къщата. Когато излизаше да си играе, винаги отиваше в предния двор, а не в градината, макар че дървото я обичаше и изглеждаше наскърбено, че не му обръща внимание. То мрачно замеряше с ябълки прозореца на стаята ѝ през летните нощи. А сега се беше появила и тази нова най-добра приятелка, Ем. За пет дни тя беше станала всичко за Марая. Ем ѝ казваше какви книги да чете, какви игри да играе, да си мие зъбите преди лягане и винаги да носи розово. Това влудяваше Клеър. В представите ѝ Ем беше побъркана малка балерина, която мирише на дъвка и яде всички детски менюта в „Макдоналдс“.

Ала Клеър знаеше, че неправилно насочва раздразнението си. Защото Клеър нямаше време да се запознае с Ем. Не знаеше нищо за родителите ѝ. Тейлър вероятно знаеше. През последните няколко месеца Клеър беше толкова заета с „Бонбоните на Уейвърли“, че съпругът ѝ бе поел повечето родителски задължения. Тейлър знаеше повечето подробности, които преди бяха известни на Клеър. Домашни работи, родителски срещи и имената на всички майки на децата от уроците по балет и гимнастика.

Баба Мери винаги имаше време за ежедневните занимания на внучките си. Помнеше училищните им програми. Поръчваше тетрадки, моливи, нови обувки и пуловери за двете сестри. Всичко биваше доставяно (когато магазините в центъра все още правеха доставки). Готвеше и се грижеше за градината, поддържаше тайния си бизнес и все пак се беше погрижила да отгледа децата.

Клеър винаги беше смятала, че причината бизнесът на баба Мери да не се разрасне и тя да не спечели повече пари от специалната си храна, е болезнената ѝ затвореност. Сега се чудеше дали не бе скрила любопитните си рецепти от повечето хора не заради самите рецепти, а защото така щеше да унищожи загадъчността на техния създател. Баба Мери беше взела под внимание и влиянието, което един разрастващ се бизнес щеше да окаже върху грижите за внучките ѝ.

Което караше Клеър да се чувства още по-зле.

Ала все пак не можеше да спре. Беше вложила толкова много усилия да се прочуе и успехът я беше превърнал в подобие на сврака,

която събира малки лъскави неща. Толкова много неща трябваше да се подобрят. Щеше ли изобщо някога да е достатъчно? Да се откаже сега, особено при толкова съмнения, щеше да е като признание, че дарбата ѝ е измислица, убеждение, зависимо от това колко добре го пласира.

— Хей, добре ли си? — попита Сидни, когато стигнаха до пикапа на Хенри на паркинга и Клеър изведнъж се умълча.

— Извинявай. Добре съм — усмихна се тя. — Знаеш ли за какво си помислих снощи за първи път от много време насам? За хляб със смокини и пипер. Когато се събудих тази сутрин, можех да се закълна, че го надушвам.

Сестра ѝ си пое дълбоко въздух, сякаш и тя почти го надушваше.

— Обичам хляб със смокини и пипер. Баба Мери го правеше само на рождените ни дни. Помня как все повтаряше: „Смокините са сладки, а пиперът е лют. Точно като вас двете.“ Обаче така и не ни каза коя е смокинята и коя — пиперът.

— Очевидно аз бях смокинята — отвърна Клеър.

— Нищо подобно! Аз бях смокинята, а ти — пиперът.

— Липсва ми хлябът със смокини и пипер — въздъхна Клеър.

— Бонбоните са те изтозили. Имаш нужда от почивка. — Сидни я прегърна, после се качи в пикапа с Хенри. — До скоро.

Тейлър прегърна Клеър, докато вървяха към неговата кола няколко места встрани. Тейлър се поколеба дали да влезе в колата и жена му го огледа. Къдравата му коса се нуждаеше от подстригване, а любимата му хавайска риза почти светеше в неоновото под сакото му.

— Какво има? — попита тя, защото той понякога правеше точно така — просто спираше и се замисляше. Харесваше този негов навик. Той пък се изумяваше от способността ѝ да се концентрира. За него Клеър не беше вълшебница. Това, което готвеше, също не му въздействаше. Преди години, когато се караха, тя му сервираше яхния с цветчета от резане, защото баба Мери твърдеше, че цветчетата от резане помагат да спечелиш всеки спор, но при него явно не действаше.

Тейлър посочи зад себе си.

— Просто чакам Хенри да запали пикапа. Мислиш ли, че нещо не е наред? Говореше, че трябва да зазимим пикапа. Нямам представа какво искаше да каже. Може би не го е направил както трябва.

Клеър погледна пикапа на Хенри. Прозорците започваха да се изпотяват, а отвътре се носеше бледа лилава светлина.

— Всичко е наред.

— Я почакай — каза Тейлър. — Да не би да правят това, което си мисля, че правят?

— Воайор — укори го Клеър, докато влизаше в колата. — Престани да зяпаш.

Съпругът ѝ седна зад волана и се ухили.

— Можем да се посъстезаваме с тях.

— Ами ако ни спипа някой от студентите ти? По-добре не. Стига — запротестира тя, когато той посегна към нея. — Хайде да се прибираме.

Той помисли малко, после кимна.

— Добре, да се прибираме. — Запали колата. — Обаче имам планове за нас, като се приберем.

— О, не — усмихна се Клеър. — Планове.

Покрай пътя, който водеше извън колежа, имаше дървета, чиито листа бяха толкова яркожълти, че искряха като огънове, сякаш покрай пътя имаше огромни факли. Клеър облегна глава на седалката, докато Тейлър караше с ръка на коляното ѝ. Къщите в квартала бяха украсени за Хелоуин. Тиквени фенери проблясваха на верандите и навсякъде се носеха вихри от червени и жълти листа. Не беше любимото ѝ време от годината, но определено беше красиво. През есента всичко сякаш покафеняваше и се припичаше, докато стане толкова крехко, че да се отдели от кокала.

„Спри да се тревожиш“ — каза си тя. Просто сезонът я караше да се чувства така, изпълваше я със съмнения. Първата слана почти беше тук. Сигурна беше, че ако издържи дотогава без големи сътресения, всичко ще си дойде на мястото и ще бъде наред.

Тейлър зави по Пендланд Стрийт. Нейните завои, неравните тротоари и калните дворове неочаквано събудиха у Клеър спомена за баба ѝ Мери — как водеше нея и Сидни до училище по тази улица в есенните сутрини. Когато остаря, Мери още повече се тревожеше и не обичаше да е далеч от къщи за дълго. Стискаше ръчичките на момичетата и се успокояваше, като им разказваше какво ще приготви за първата слана тази година — свински филенца с латинка, картофи с копър, тиквен хляб, кафе от цикория. И кексчета, разбира се, с

различни глазури, защото какъв скреж ще бъде, ако няма глазура? Клеър обичаше всичко това, но Сидни слушаше единствено когато баба им описваше глазурата. Карамел, розова вода и фъстъци, шоколад с бадеми.

Клеър се облегна на седалката и се поотпусна от изпитото вино. Започна да се чуди какво да приготви за първата слана тази година, ако ѝ остане време. Хляб със смокини и пипер, защото си мислеше за него. (Разбира се, че тя беше смокинята. Сидни със сигурност беше пиперът.) И лазаня с тиква, може би с цветя, намачкани в прясната паста, преди да я сготви. И...

Веднага се изправи, щом го видя отново. Беше се появил изневиделица. Този път не забеляза само сивия му костюм. Видя кожата, очите и леката усмивка на устните му. Стоеше край ъгъла с ръце в джобовете, сякаш се разхождаше бавно в лятна вечер.

Тейлър мина точно покрай него.

— Чакай. Видя ли това? — попита тя.

— Какво да съм видял?

Клеър погледна назад и него вече го нямаше, сякаш никога не е бил там.

Но ако го няма, как ще остави подире си този мирис като от задимен бар, който сега проникваше в колата?

Когато Тейлър паркира пред къщата, съпругата му бързо слезе. Застана на тротоара и огледа улицата, откъдето бяха дошли.

Тейлър слезе, заключи колата с дистанционното и отиде при жена си. Силуетът ѝ се очертаваше на светлината на уличната лампа, а извивките му бяха като карта, която всеки път го отвеждаше на различно място, когато се опита да я разчете.

Застана зад нея, обгърна я с ръце и се наведе, за да облегне брадичка на рамото ѝ. Ръцете ѝ бяха студени, затова той ги разтърка.

— Какво виждаш? — попита я.

Тя отстъпи и се завъртя към него.

— Нищо — поклати глава. — Защо не влезеш да провери как са Марая и Бей? Май ще се поразходят из квартала.

Той объркано се усмихна.

— По това време? И с обувки на ток?

— Само за малко.

Той свали сакото си и го наметна на раменете ѝ.

— Ще дойда с теб, за да те пазя. Онзи Едуард е хитрец. Може да се е измъкнал и сега да дебне някъде.

Клеър се засмя при споменаването на възрастния териер на госпожа Краноуски, който се разхождаше само на няколко метра в двора на къщата, колкото да си свърши работата. После веднага се шмугваше вътре, където стоеше на прозореца и лаеше по птици, буболечки и от време на време по някое заплашително листо.

Тя придърпа реверите на сакото на Тейлър, после отново се огледа надолу по тротоара.

— Не, прав си. Много е късно. И студено — каза, обърна се и се запъти към стълбите.

Тейлър я наблюдаваше как внимателно се качва по бетонните стълби с обувките си на ток и бедрата ѝ се поклацат. В къщата беше тъмно, светеше само лампата на верандата, която сякаш проблесна весело, когато Клеър се приближи. Лампите явно можеха да изпитват радост.

Детството на Тейлър приличаше на това на Клеър. Родителите му бяха грънчари, които пушеха трева и все още поддържаха група за хора на изкуството в Кънектикът. Тяхната реалност също не се базираше на нищо, което хората смятат за нормално. Хранеха го със сандвичи със зеле, позволяваха му да рисува върху колата им, често се разхождаха голи, но за училищните снимки го обличаха с нелепи дрехи, например с тениски, на които пише „Грънчарите го правят на колела“.

Смущаваше се да си спомня повечето неща, но Клеър често му напомняше за по-добрите мигове в детството му, когато всичко му се струваше възможно. Не можеше да каже, че вече напълно е изгубил способността си да вярва, но с жена му му беше отредена ролята на разумния. Засмя се, когато се сети за това. Беше разхвърлян, често забравяше и преди да срещне Клеър, беше пътувал неуморно, преследвайки щастието, което тайничко мислеше за неуловимо. Беше приел да бъде преподавател в Баскъм, Северна Каролина, защото подобно на всяко друго решение, което беше взел, преди да срещне тихата Клеър онази вечер, когато тя организира празненството на Катедрата по изкуства в колежа „Ориън“, смяташе, че това е просто

следващата стъпка. Очакваше скоро отново да се отпрати нанякъде, разсеян и подведен с лекота като котка, погнала муха.

Тейлър бързо се отърси от мислите си, когато осъзна, че се взира в празното пространство. Видя, че Клеър се е качила на верандата. Изтича по стълбите, за да я настигне. Обаче тя беше прекрачила прага и вратата се затвори точно под носа му. Завъртя дръжката, но беше заключена. Извади ключа си и се опита да я отвори, но не успя. Не беше изненадан. Правеше го от години.

Почука на вратата и извика:

— Клеър, може ли да вляза?

Чу потропването на токчетата ѝ по паркета, докато се връщаше към вратата, за да я отвори. Усмихна му се.

— Ако я помолиш учтиво, ще се отвори. Само трябва да ѝ поговориш.

— Хм — отвърна той, прегърна я и я притисна към себе си. Затвори вратата с крак, докато я целуваше. — Така значи.

Не можеше нито да говори на вратата, нито да приеме дървото, което хвърля ябълки. Веднъж беше поставил система от връвчици и звънчета в градината като експеримент. Докато сигнализиращата системата беше там, в градината нямаше хвърлени ябълки, което Тейлър прие за доказателство, че дървото всъщност не прави нищо. Знаеше, че Клеър иска той да вярва на нейните обяснения, вместо да се опитва да ги разбере. Обаче независимо дали го съзнава или не, тя имаше нужда от човек, който да повярва в нея, а не във всичко останало в тази щура къща.

След няколко целувки жена му се отдръпна от него.

— Качи се горе и провери как са момичетата. Аз ще дойда след малко.

— Къде отиваш? — попита той.

— В кухнята — отвърна. — Трябва да довърша някои неща.

Тъмните ѝ очи бяха уморени. Когато я прегърна, усети напрежението в мускулите на гърба ѝ. Напоследък въздухът около нея беше хладен, сякаш тя създаваше вакуум със своето нещастие. След време съпругата му щеше да му каже какво не е наред. Отдавна го беше разбрал. Поклати глава и я хвана за ръка.

— Не и тази вечер — поведе я той към стълбите. — Имам планове.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В този момент някъде в града възрастната Иванел Франклин внезапно се събуди. Взря се в мрака на стаята и се опита да проумее какво бе сънувала току-що. Монотонното бръмчене на кислородния й апарат се беше превърнало в бял шум за нея. Преди машината я притесняваше. Самото й съществуване я ядосваше, дразнеше се, че на тялото й — здраво, надеждно и добре поддържано повече от осемдесет години — преди две години изведнъж му хрумна да я предаде. Диагнозата беше сърдечна недостатъчност и без кислород дробовите й сякаш бяха смачкани с една от онези машини за смаляване във фантастичните филми, които обичаше да гледа с приятеля си Фред. С кислорода се чувстваше добре, макар че тръбичката под носа й, която се закачаше за ушите, беше адски неудобна и напукваше кожата около ноздрите й. Вече трябваше да приема кислород постоянно, дори когато излизаше. Фред носеше преносимата бутилка, когато излизаха от къщи. Изглеждаше като голяма тежка чанта. Той слагаше презрамката през рамо и казваше: „Това е медицинска мода.“ Гейовете са много забавни.

Иванел се изправи и спусна крака от леглото. Трябваше да даде нещо на някого. От време на време я обземаше това непреодолимо желание, което потушаваше само като даде на някого слива, мелничка за кафе или учебник по животновъдство. Не знаеше защо трябва да раздава тези неща, нито защо получателят има нужда от тях, но винаги го правеше, независимо дали на хората им харесва или не.

Това беше нейната дарба на жена от семейство Уейвърли.

Понякога й се искаше дарбата й да беше различна, талантът й да беше по-интересен или поне да можеше да си изкарва прехраната с него. Отдавна беше приела, че е нещото, което е длъжна да прави — трябваше да дава подаръци на свои познати, а понякога и на непознати, на хора, които среща на улицата. Не можеше да промени същността си, а дори да можеше, вече не искаше. Знаеше, че хората трудно се

променят. Или цял живот се опитваш да го направиш, или да го приемаш. Изборът е твой.

Докато седеше в леглото, мислеше какво точно трябва да даде. Шпатула. Добре, имаше една. Нямахте нужда да излиза да купува. А на кого да я даде? Помисли малко, после поклати глава. Не, глупаво беше. Ала името продължаваше да се появява.

На братовчедка си Мери Уейвърли.

Която беше починала преди двайсет години.

Ха! Това беше нещо ново.

Иванел се измъкна от леглото и нахлузи чехлите си. Домашният кислороден апарат се намираше в спалнята. Беше нисък и квадратен като сънливо чудовище, което седи и бръмчи. За него беше прикачена много дълга тръба, така че Иванел да може да се разхожда из къщата. Трябваше да я навива, а после да я развива, докато върви, сякаш оставя следа подире си. Фред ѝ каза, че вече не може да играе на криеница.

Иванел събра дългата прозрачна тръба и тръгна към кухнята.

Там прерови боядисаните си в зелено шкафове и най-накрая откри стара шпатула — твърда, със стара дървена дръжка. От години не я беше използвала. Като се замисли, май братовчедка ѝ Мери ѝ я беше дала.

Чу Фред да слиза от стълбата за тавана. Беше си направил хубав апартамент горе. Можеше да си позволи да живее сам, но тук му харесваше. Премести се при нея преди години, когато се раздели с приятеля си, и месеци наред ремонтира тавана — беше пренаредил и живота си. Връзката им беше малко странна, но Иванел трябваше да си признае, че ѝ харесва той да е наоколо. Обаче колкото и да се нуждаеше от него, смяташе, че Фред има по-голяма нужда от нея.

Не знаеше колко още ѝ остава, но тази мисъл сега не я притесняваше толкова, колкото преди петдесет години. Много от познатите ѝ вече бяха отвъд. Отне ѝ много време да насочи внучките на Мери по правилния път, но Клеър и Сидни се подкрепяха взаимно, имаха съпрузи. Най-много се тревожеше за Фред. Какво щеше да прави, когато тя си отиде?

Той светна лампата в кухнята. Беше със стара пижама на шотландско каре, каквато носиш, за да ти е удобно. За Коледа миналата година му беше подарила копринена пижама с монограм на джоба, но той никога не я обличаше. Иванел смяташе, че е прекалено закостенял,

и често му го казваше. Беше само на шейсет, с хубаво квадратно лице и остър поглед, прекалено млад, за да е с една старица през цялото време. Не беше излизал на среща от години. Може би просто беше забравил как се прави. Щеше да се наложи малко да му помогне.

— Ходиш насън или си решила да печеш посред нощ? — попита той с усмивка, облегна се на рамката на вратата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Нито едно от двете. Събудих се и почувствах, че трябва да дам шпатула на мъртвата си братовчедка. — Тя размаха шпатулата и Фред вдигна вежди. Това звучеше налудничаво дори и за нея. Тя се разсмя. — О, я не ме гледай така. Знам, че е лудост. Сигурно трябва да я дам на Клеър. Сънувах Мери, преди да се събудя. Може нещата да са се смесили.

— Още тази нощ ли трябва да ѝ я дадеш? — попита той, защото понякога подаръците ѝ го изискваха. Понякога трябваше да даде нещо на някого незабавно. А това беше много неудобно за човек, който има тръбичка, прикрепена за носа. Напоследък излизането трябваше да се планира.

Иванел се пресегна под мивката за една от стотиците хартиени торбички от магазина, които беше събрала, защото човек никога не знае кога ще му потрябва хубава хартиена торбичка. Сложи шпатулата вътре и я остави на плота.

— Не. Ще ѝ я дам следващия път, когато я видя — отвърна тя, вече задъхана.

Фред се отдръпна от рамката на вратата.

— Какво ще кажеш да направя по едно хубаво кафе с аромат на тиква?

— Знаеш точно от какво се нуждая — отвърна тя, докато той ѝ помагаше да седне на масата в малкия уютен дом.

Двамата със съпруга ѝ бяха купили тази къща преди повече от шейсет години. Липсваше ѝ. Много приличаше на Фред, само че харесваше жени. И я обичаше.

Обичаше всичко в нея. „Търкулнало се гърнето, намерило си похлупака“, казваше той. Не го интересуваше, че е странна. Беше им добре в тази къща. Тук имаше хубави спомени. Това място щеше да ѝ липсва. Всичко щеше да ѝ липсва. И все пак щеше да ѝ олекне, защото

на небето няма да се налага да дава нещо на някого. Там горе всички вече имаха това, от което се нуждаят.

Фред зареждаше кафемашината и се чувстваше толкова удобно тук, колкото и тя.

— Фред, е всеки изминал ден заприличваш все повече на мен.

Той се обърна и я погледна, сякаш му беше направила най-големия комплимент.

Беше много забавен.

На следващата сутрин, докато отключваше вратата на салона, Сидни видя Фред Уокър, четвъртит, спретнат мъж на около шейсет, да отключва вратата на „Деликатесите на Фред“ — неговия малък туристически магазин на същата улица.

— Здравсти, Фред — провикна се тя и му махна. — Как е Иванел? Той се обърна стреснат и ѝ махна в отговор.

— Добре — отговори, но изглеждаше объркан. — Добре е.

Фред не беше много разговорлив.

Сидни влезе в салон „Бялата врата“. Вратата беше от прозрачно стъкло, но предишният собственик беше сметнал, че „Бялата врата“ звучи загадъчно, като врата, през която Алиса би могла да мине и да се озове в Страната на чудесата. Всички познаваха салона с това име, затова тя не го промени, когато го купи преди няколко години.

Включи осветлението. Това голямо отворено пространство с удобни канапета и стилин полилей, напомняш ледена висулка, увиснала над рецепцията, все още я караше да се усмихва. Тук започна работа, когато се върна в Баскъм преди десет години. Мястото беше част от нишката, която скрепи новия ѝ живот. Ръководеше седем стилисти, от които само двама бяха по-възрастни от нея. Харесваше ѝ. Харесваше ѝ как се обличат и колко безкомпромисни бяха по отношение на стила.

Бей не се интересуваше от тези неща. Харесваше провисналите си джинси и широките тениски.

Сидни включи компютъра на рецепцията, направи кафе и извади курабийките, които беше убедила Бей да прави всяка седмица. Преди ги приготвяше Клеър, но след като се зае с бонбоните, вече не ѝ оставаше време.

Сидни беше казала на Вайълет, новата си рецепционистка, че част от работата ѝ е да идва първа и да върши това, но тя винаги имаше извинение. Никой не знаеше защо Сидни я нае. Понякога сама се чудеше.

Отиде до работното си място и включи машината, за да оправи косата си, с което по-лесно се справяше тук, отколкото в малката баня във фермата. Погледна се в огледалото веднъж, после отново.

Бяха се появили още повече червени кичури. Сигурна беше. Сякаш бяха допълзели и се бяха настанили там през нощта. Сутринта дори Хенри беше направил коментар за тях, преди да тръгне за работа. Беше я нарекъл огнена.

Клеър беше посъветвала Сидни да каже на Хенри какво прави. Вероятно беше права. Съветите на Клеър винаги бяха добри. Справяше се с всичко толкова умело. Успокояваше всички около себе си само с присъствието си. Ако то беше парфюм, можеше да го бутилира и да спечели милиони. И да забрави за бонбоните.

Ала Сидни знаеше какво ще каже Хенри, ако разбере защо тя му се нахвърля така напоследък. Щеше да каже, че няма нищо против, че не могат да имат повече деца. Ала Сидни не вярваше. Дядо му почина малко след като Сидни и Хенри се ожениха и липсваше много на Хенри — копнеж, който понякога беше толкова силен, че кравите притихваха и в млякото, което даваха, се появяваше странна ягодова сладост. Дядото на Хенри го беше отгледал, беше го научил на всичко, за да стане добър мъж от семейство Хопкинс, въвел го беше и в работата на мандрата. През целия си живот Хенри копнееше да порасне и да остарее като дядо си. Имаше нужда от син, когото да обучи. Хенри бе осиновил Бей. Изобщо не се поколеба, когато се ожениха. След това момичето го следваше като сянка. На Хенри му харесваше Бей да става рано и да му помага в мандрата. Обаче какво вършеше тя всъщност — онова, което винаги правеше: уверяваше се, че нещата са на правилните места и че самият той е там, където трябва да бъде. След няколко месеца тя спря да става в тъмни зори с него.

Вратата на салона рязко се отвори. Сидни погледна стенния часовник.

— Знам, знам — каза Вайълет, когато влетя с очарователно кръглолико, едногодишно момченце на ръце. Носеше торба от евтин

магазин през рамо и Сидни знаеше, че в нея няма достатъчно памперси за целия ден. — Закъснях. Съжалявам.

Сидни направи няколко къдрици в косата си и ги закрепил с шноли, за да поеме детето от ръцете на Вайълет.

— Никой не иска да го вземе — обясни Вайълет, когато Сидни взе бебето на ръце, разроши тъмната му косичка и то се засмя. — Съседката отсреща, която обикновено го гледа, е в Долиуд този уикенд. Наложил се да го взема с мен.

— Няма проблем — отвърна Сидни, макар да не беше вярно. Вайълет обаче знаеше колко много тя обича малкия Чарли. Знаеше, че има нещо, което Сидни иска. Младите момичета винаги го усещат. Знаят, че по-възрастните жени ги гледат и виждат онова, което са оставили в миналото и не могат да си върнат. Всички знаят тази истина, но никой не признава: няма нищо по-въздействащо от едно осемнайсетгодишно момиче.

Вайълет беше прекъснала училище, когато майка ѝ, жена от клана Търнбул, известна със своята необузданост и способност да зачеват деца като за добър ден — напусна града с последното си гадже. Вайълет постоянно купонясваше, взимаше наркотици и скоро забременя. Дори да знаеше кой е бащата, никога не казваше. Чарли приличаше изцяло на майка си, с тъмна коса с клиновидно очертание на челото му и очи с цвят на кафеени зърна.

Сидни срещна Вайълет преди няколко месеца, когато в една обедна почивка си взе портокалов сок и кисело мляко от магазина на Фред с намерението да седне в парка и да хапне. Беше сезонът на абитуриентските балове и ръцете ѝ боляха от всички прически, които беше направила.

Седнала с кръстосани крака на тревата с шарените си шалвари и черна спортна тениска, тя сложи портокаловия сок и киселото мляко на земята между краката си, затвори очи и вдигна лице към слънцето.

След малко усети как нещо ѝ дърпа за крака, погледна надолу и видя тъмнокосо бебе с разкопчан гащеризон, което се опитваше да се покатери в скута ѝ. Вцепени се, както се вцепеняваш, когато разбереш, че върху теб е кацнала пчела и се опитваш да разбереш накъде ще се запъти, като се стараеш да не реагираш прекалено емоционално. Най-накрая вдигна бебето, когато то се покатери на коляното ѝ и аха да падне по очи на земята.

Изправи се с бебето на ръце и се озърна из парка. Нямаше много хора, но видя момиче с дълга, гъста коса, седнало на една пейка близо до наполовина заровения бюст на Хорас Дж. Ориън, който студентите подминаваха и се шегуваха: „Хорас може и да е мъртъв, но не е погребан.“

— Извинете — подвижна Сидни към слабото момиче с прекалено големи слънчеви очила. — Ваше ли е?

То не помръдна.

— Извинете? — извика отново Сидни, но по-силно.

Момичето се стресна и се обърна към нея.

— Ваше ли е?

Младата майка кимна и се прозя, но не стана, затова Сидни се наведе да вземе портокаловия си сок и киселото мляко и отиде при нея. Когато се приближи, разбра, че познава момичето, което беше само с няколко години по-голямо от Бей.

— Ти си от семейство Търнбул, нали? Вашите не живеят ли близо до фабриката за подвижни къщи?

— Преди живеехме там — отвърна Вайълет, без да вземе детето от ръцете на Сидни, която седна до нея. — Майка ми ме изостави. Наложих да се преместя.

Сидни разбра, че Вайълет живее в каравана заедно с някаква жена и възрастния ѝ съпруг юрист, който се занимава с инвалиди и срещу заплащане раздава на нуждаещите се лекарства, изписвани с рецепта. Вайълет си търсеше работа, но никой не искаше да я наеме.

— Майка ми беше права — каза невръстната майка, когато Сидни ѝ даде портокаловия сок и нахрани бебето с киселото мляко. — Когато си тръгна, каза, че тук нищо хубаво не може да ти се случи.

Предишната рецепционистка на Сидни, Амбър, току-що се беше омъжила, веднага беше забременяла (разбира се) и заминаваше да живее във Файетвил, защото съпругът ѝ беше преместен във Форт Браг. Затова Сидни предложи работата на Вайълет. Долови в нея нещо, което беше почувствала на същата възраст. Младата жена искаше да се махне. Усещаше го почти като вибрация. Гледаше на живота извън Баскъм като на обетована земя. Смяташе, че всяка погрешна стъпка в живота ѝ е по вина на това място, следователно щеше да е щастлива, стига да можеше да избяга.

Когато замина на осемнайсет, Сидни се чувстваше по същия начин. Отчаяно искаше да избяга от товара на името и репутацията на семейството си. Там в широкия бял свят срещна бащата на Бей и думата „бягство“ придоби изцяло ново значение. Беше ѝ отнело много време да осъзнае, че понякога затворът изобщо не е затвор. Понякога е просто врата, която ти се струва заключена, защото никога не си опитвал да я отвориш.

Все едно хвърли спасителен пояс на Вайълет, като ѝ предложи работата. Тя имаше нужда от нещо, което да я задържи тук. Без работата беше само въпрос на време да замине и да вземе Чарли със себе си.

Вайълет пусна торбата с памперсите веднага щом Сидни взе Чарли, и се отправи към кафемашината и курабийките.

— Може ли да го наглеждаш, докато си пооправя косата? — попита и от устата ѝ се посипаха трохи. — Нямах време, преди да изляза.

— Използвай моя стол. Машата вече е гореща.

— Благодаря.

Хората се чудеха защо Сидни търпи Вайълет.

Сидни вдигна бебето пред себе си и се вгледа в сладкото му кръгло лице, докато то се усмихваше, свиваше пръстите на крачетата си и пъхаше юмруче в устата си.

Ето заради това.

ПЕТА ГЛАВА

В събота сутринта в къщата на леля си Клеър Бей спа до късно. Щом се събуди, веднага разбра, че днес Клеър прави лавандулови бонбони. Ароматът се стелеше из къщата като дълго, меко одеяло и прогонваше всички тревоги.

Етикетите върху бурканчетата с лавандулови бонбони с мед гласяха:

Лавандулова есенция за радост
и с малко мед — тревогите туши.
Веселото настроение е лакомо —
ще те погълне, щом си близо ти.

Облече се и слезе долу, за да помогне. Ден, прекаран тук, далеч от света, щеше да отклони вниманието ѝ от танците за Хелоуин тази вечер и от въпроса кое ли момиче ще заведе Джош. Край него се въртяха много, но Бей не можеше да каже дали е привлечен от някоя от тях.

Тя влезе в кухнята, пъхайки дългата си коса под бяло кепе, сложи си престилка и се приготви за работа. Обаче откри, че всички лавандулови бонбони с мед вече са на плота, готови да бъдат подредени в буркани. Изненада се, защото лавандуловите бонбони с мед се правеха най-трудно и отнемаха най-много време. Клеър сигурно беше станала много рано. С лавандуловите бонбони се занимаваш постоянно, оформяш ги на дълги ивици, след като ги излееш от тенджерата, после трябва да ги напълниш с мед, да ги оформиш отново, да ги охладиш и да ги нарежеш ръчно, вместо да използваш формичките, както при другите видове — с рози и с лимонова върбинка. Клеър използваше точно колкото трябва сладкарска боя, за да направи бонбоните с цвят на пролет. Днес приличаха на лилави цветни пъпки.

Върху стоманения плот имаше една-единствена чиния, а Клеър се извърна от печката и плъзна в нея палачинките от тигана.

— Закуската е сервирана — оповести тя.

След като сложи овесените палачинки в чинията, тя ги заля със сироп, а после ги поръси с последните жълти и оранжеви цветчета невен, които беше набрала от градината, преди да спрат да цъфтят. Държеше ги в хладилника.

— Ти си сготвила! — възкликна Бей.

— Това приготвяше баба ми за мен и майка ти в събота сутрин.

— Не смятах да спя до толкова късно. Приключи ли с работата за днес? — попита момичето и придърпа един стол към плота. — Щях да ти помогна.

— Станах рано. Майка ти иска да те оставя в салона веднага след закуска.

Бей вече разбра.

— Тя не иска днес да работя тук. — Това беше и причината за цветчетата невен. Предполагаше се, че премахват отрицателната енергия. Клеър не искаше Бей да се ядосва на майка си.

— Денят е прекрасен — каза леля й и погледна през кухненския прозорец. — Не бива да стоиш затворена тук.

Бей изучаваше профила на Клеър, докато се хранеше. С тъмните си очи, елегантен нос и мургава кожа Клеър изглеждаше извечна, отколешна.

— Какво ще правиш днес? — попита момичето.

Клеър сви рамене.

— Тейлър заведе Марая на урок по гимнастика, после тя ще прекара няколко часа в офиса при него. Аз трябва да наваксам с документацията, но си мислех да купя някои неща от пазара, докато съм навън. Чувствам се като в клетка.

Това беше необичайно. Клеър никога не се чувстваше така тук.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се — отвърна тя.

— Наистина ли ти харесва да правиш бонбони?

Клеър се поколеба, после отговори, сякаш беше репетирала думите, в случай че някой попита:

— Работата е монотонна и не е това, което си представях, че ще правя, когато започнах да се занимавам с кетъринг, но ме бива в това, а

в момента имам голяма нужда от него. Освен това добавям към парите за колеж на Марая.

— Липсва ми времето, когато готвеше — каза Бей и погледна в чинията си, защото не искаше храната да свърши, да изчезне. — Особено по това време на годината. Ще сготвиш ли за първата слана?

— Ако имам време.

Момичето кимна — знаеше, че това значи не.

И все пак дървото щеше да цъфне и само по себе си това винаги беше повод за празнуване, независимо дали с храна или без.

Бей погледна календара на стената на кухнята.

Оставаше една седмица.

Надяваше се да издържат дотогава, без да направят някоя глупост.

След закуска Клеър закарва Бей в центъра на града. Когато слязоха от колата, Бей погледна към парка от другата страна на улицата и видя Финиъс Янг и приятелите му — седяха в кръг на тревата и играеха някаква сложна игра с карти и зарче.

Явно тя не беше единственият тийнейджър, чиито родители искаха да излезе от къщи и да подиша малко чист въздух.

Клеър се запъти към „Бялата врата“, но Бей каза, че ще отиде след малко и притича през улицата към парка.

— Здравсти, Фин — поздрави тя, като се приближи до момчетата в сянката на наполовина заровената глава на Хорас. — Какво правиш?

Без да я поглежда, той хвърли още една карта на купчината.

— Губя.

— И то здраво — уточни Дикъс Хартман, хвърли печелившата карта и се разсмя. Дикъс беше дебел, мазен и недодялан, но мястото му наистина беше тук, сред другите момчета. Само те щяха да го изтърпят.

— Сигурен ли си, че няма да ходиш на танците довечера? — попита Бей, напълно наясно, че вече го е питала, но трябваше да бъде сигурна, дори с цената на подигравките на приятелите му. В момента от това по-зле просто нямаше накъде. Трябваше ѝ вътрешен информатор, който в понеделник да ѝ каже с кого е бил Джош, с какво е бил облече, как се е държал.

— Не — отвърна Фин, докато Дикъс разбъркваше и раздаваше картите отново. — А ти?

Фин я погледна и присви зелените си очи на светлината като къртица. Тя поклати глава.

— Значи някои хора ще спечелят много пари довечера — обади се Дикъс.

— За какво говориш? — поиска да узнае Бей. Той я погледна самодоволно. Бей побутна Фин с крака си. — Фин?

Момчето се смути.

— Залагат дали ще отидеш на танците, за да се опиташ да омагьосаш Джош — той направи въртеливо движение с пръстите си — и да направиш голям цирк.

— Залози — изрече тя равнодушно.

— Не се тревожи — отговори Фин, докато пускаше карта. — Просто се правят на глупаци.

— Джош участва ли в залозите? — попита Бей.

— Той смята, че няма да дойдеш — отвърна Дикъс.

— Просто така мисли — поясни Фин в опит да смекчи удара. — Не участва в залозите.

Защо Джош изобщо говореше за нея? Ако искаше всичко да приключи, ако искаше подигравките заради писмото ѝ да престанат, трябваше просто да ги спре. Да ѝ каже направо, че тя греши и че той не иска да има нищо общо с нея. Трябваше да престане да се държи толкова странно в нейно присъствие и да я избягва като лоша миризма. Със сигурност не трябваше да участва в разговори дали Бей ще се появи на глупавите танци, за да... За да направи какво по-точно? Да му направи заклинание? Наистина ли мислеше това за нея?

— Фин, бъди готов довечера в шест — внезапно изтърси тя.

— Защо? — попита той.

Бей се отдалечи със свити юмруци. Нищо шантаво, а!

— Защото ще ме заведеш на танците.

Клеър седеше на фризьорския стол на Сидни и си мислеше за нещата, които трябва да свърши вкъщи, докато сестра ѝ издихваше косата на Мадисън Елиът.

— Чарли каза името ми тази сутрин, нали? — попита Сидни, надвиквайки сешоара. Малкият Чарли беше до стола на Сидни в подскачащата люлка, която Сидни му беше купила. Закръгленото му личице беше усмихнато, докато бърбореше на всички, които минаваха покрай него. Чаровник. Вече научаваше, че един мъж в салон за красота е център на вниманието.

Вайълет Търнбул, толкова кльощава, че изглеждаше като направена от пирони и дъски, погледна от мястото си зад рецепцията, където сърфираше из интернет.

— Мисля, че звучеше повече като „Кидни“, отколкото като „Сидни“ — отбеляза тя.

— За какво ще казва „кидни“? — отвърна Сидни и погледна Чарли с такава любов, че Клеър се уплаши за Сидни, уплаши се, че ще бъде наранена, че твърде се е привързала към това бебе. — Така или иначе, е много умно момче.

— Трябва да тръгвам — обяви Клеър. — Искаш ли да ти взема нещо за обяд?

— Би било страхотно — отвърна Сидни, докато държеше четка и включения сешоар в едната си ръка, а с другата вадеше пари от джоба престилката си. — Ще ми вземеш ли сандвич с маслини и лате с карамел и ябълка от кафене „Браун Бег“?

— Някой друг иска ли нещо? — обърна се Клеър към другите стилисти.

Една от тях, Джейни с розовата коса, отвърна:

— Едно американско.

— Аз нямам пари — обади се печално Вайълет откъм рецепцията.

— Нали вчера получи заплата! — възкликна Джейни. Явно не я харесваше особено.

— Спестявам — оправда се тя.

— Аз ще платя — каза Сидни. — Какво искаш, Вай?

Вайълет се оживи и отговори:

— Клуб сандвич, чипс, допълнително кисели краставички и две кутийки кола.

Джейни я изгледа сърдито от другия край на помещението.

— Какво? — заоправдава се тя. — Не съм закусвала.

Сидни кимна към парите, които беше дала на Клеър.

— Ще вземеш ли банани и зърнена закуска от магазина на Фред? Обикновено гледам да има тук за Чарли, но мисля, че Вайълет вчера е изляла последните. — Клеър сигурно беше изгледала красноречиво сестра си, защото тя я предупреди: — Не го казвай.

— Нищо не съм казала — отвърна Клеър.

Сидни изключи сешоара. Мадисън Елиът не беше чула нищо. Вдигна поглед от списанието, което четеше, и се усмихна. Прическата ѝ беше зашеметяваща. Сидни никога нямаше свободни часове. Правеше чудеса с косата. Когато подстрижеше някоя жена, денят ѝ винаги беше идеален — не попадеше в задръствания, шефът я повишаваше, а децата сами си приготвиха вечеря и си лягаха по-рано. Клеър изпита лека завист. На Сидни никога не ѝ се бе налагало да работи здраво за дарбата си. Беше се потрудила по-здраво да я отрича, когато бяха по-млади. Изглежда, нещата се получаваха по-лесно за Сидни, Бей и старата братовчедка Иванел. А Клеър се трудеше неуморно. Открай време. Напоследък ѝ се струваше дори още по-трудно.

Тъкмо бе взела парите за поръчките, когато Бей влезе в салона. Бледата ѝ кожа сияеше, бузите ѝ бяха розови, сякаш беше глътнала нещо блестящо, което сега искреше отвътре. Всички прекъснаха работа, защото знаеха, че предстои нещо.

— Отивам на танците за Хелоуин — обяви тя.

Клеър едва не се разсмя на реакцията на сестра си.

Ръцете на Сидни се отпуснаха до тялото, сякаш беше сломена.

— Сигурно се шегуваш.

— Не — отвърна Бей. — Не се шегувам.

— Обмисляш го от седмици и чак сега реши да ходиш? Дори нямаш костюм.

— Не ми трябва костюм.

— Разбира се, че ти трябва! — възкликна майка ѝ. — Момичета, някоя от вас има ли костюм, който Бей може да облече довечера?

— Имам мръснишки костюм на вампир — обади се Джейни.

— Не.

— Мръснишки костюм на медицинска сестра? — предложи Джейни.

— Не.

— Мръснишки костюм на...

— Нищо мръснишко — прекъсна я Сидни. — О, боже, каква катастрофа! Ела тук. Може би ще успея да ти пооправя косата.

Тя потупа стола си, когато Мадисън Елиът стана, а Бей тръгна към нея с наведена глава, сконфузена до немай-къде. Не погледна Клеър в очите, докато минаваше, а леля ѝ сдържа усмивката си. Щом Бей седна, Сидни махна бейзболната ѝ шапка и дългата ѝ тъмна коса се разпиля. Сидни прокара пръсти през нея, гледайки дъщеря си в огледалото.

Около огледалото пред стола на Сидни бяха подредени снимки на Бей. На едната беше на шест, легнала под ябълковото дърво. Друга беше от тържеството за деветия ѝ рожден ден, когато Клеър ѝ направи торта с боровинки. На трета беше на дванайсет и стоеше до Финиъс Янг на автобусната спирка — тогава за първи път Сидни ги остави да чакат сами. А сега Бей беше в средата на огледалото и се приготвяше за първите си танци.

Сидни изглежда усети момента, когато момичето щеше да каже нещо за очите на майка си, затова се прокашля и се обърна към рецепционистката:

— Вайълет, когато госпожа Чин дойде, помоли я да изчака няколко минути и после ѝ измий косата.

— Ами обядът? — попита тя.

— Клеър дори не е тръгнала още. Ще имаш време.

Бей се сви на стола.

— Мамо, костюмите не са задължителни. Не е голяма работа.

— Това са първите ти танци. Голяма работа е. Няма да те пусна да отидеш без костюм. Някой има ли дрехи от осемдесетте? — попита стилистите си тя. — Много добре топирам коса.

Клеър най-накрая реши да подхвърли на Бей спасителен пояс.

— Запазила съм няколко стари рокли на баба Мери. Дълги и ефирни като официални рокли от двайсетте години. Може да са били на майка ѝ.

Сидни се усмихна, сякаш си спомни нещо.

— Мислех си, че ти си единственият човек в семейството, който организира градински забави, но се сетих как баба Мери ми разказваше, че организираше пикници в градината. Канела гости и се обличала като градинска нимфа.

— Решено е — отсече Бей бързо и окончателно, защото искаше да сложи край на разговора. — Ще нося рокля на баба Мери и ще бъда градинска нимфа.

Сестрите се спогледаха. За Сидни беше голяма крачка да приеме това за дъщеря си. Бей беше момиче от семейство Уейвърли и искаше да се облече като такова, не на шега, както веднъж Сидни се костюмира като Клеър за Хелуин — с черна перука, която покриваше лицето ѝ и с престилка, на която пишеше „Целуни готвача“, което според нея беше забавно, защото никой не искаше да целуне чалнатата Клеър. От всички неща, които можеше да избере, Бей избра да бъде Уейвърли. Това беше тя. Всъщност изобщо нямаше да се маскира. Сидни се предаде, привлечена от мисълта, че ще може да направи прическа на Бей. От години дъщеря ѝ ѝ позволяваше само да подрязва връхчетата на косата ѝ.

— Добре — каза Сидни и повдигна стола. — Клеър, ще вземеш ли рози от Фред, за да ги сложа в косата ѝ?

— Веднага се връщам.

— Чакай, вземи ми и малко пай, става ли? — провикна се Вайълет, когато Клеър мина покрай рецепцията и излезе навън.

Навън есенните слънчеви лъчи бяха оранжеви, сякаш обедното слънце беше паднало на земята някъде в далечината. Светлината по това време на годината беше различна, като бавно угасващ фар.

Тъкмо щеше да завие надясно към кафенето и магазина на Фред, когато отляво зърна нещо сребристо, обърна се и видя две жени да стоят пред магазина за дрехи на Максин и да разговарят с възрастен мъж със сребрист костюм.

Беше той. Възрастният мъж, когото два пъти бе видяла да стърчи пред къщата ѝ. Забърза по тротоара към тях, задминавайки група колежани, спрели наред тротоара, за да се снимат, сякаш дори ходенето по тротоара трябва да бъде документирано. Клеър ги заобиколи и за миг изгуби възрастния мъж от очи.

Когато погледна отново, него го нямаше.

Объркана, тя се приближи към жените. Познаваше ги добре. Беше организирала тържествата за всички годишнини и рождени дни на Патрис. Тя беше със сестра си Тара, която често идваше тук от

Райли. Клеър беше учила с Патрис. Сидни наблюдаваше на своите години в гимназията, на основополагащата им роля за нея. И много ѝ се искаше тези години да са хубави за Бей. Клеър обаче честно можеше да каже, че не си спомняше кой знае какво от собствените си преживявания в гимназията. Отиваше, прекарваше повечето време сама и чакаше да си тръгне, за да може да се върне при баба си в кухнята. Това, както и повечето преживявания на Клеър, беше замъглено от по-хубави спомени. Сидни го определяше като нейната „ревизионистка история“.

— Клеър, тъкмо си говорехме за теб — каза Патрис. Беше на четирийсет и няколко и се бореше с това. Косата ѝ беше дълга, светлоруса и лъскава. Филтри за лице не допускаха устата ѝ да прави широки движения, затова малко приличаше на риба, когато говореше. Сините ѝ очи бяха силно подчертани с черна очна линия, което не отиваше много на възрастта ѝ, а зениците ѝ винаги бяха леко разширени, защото тя се тъпчеше с успокоителни, макар да смяташе, че никой не забелязва.

— Кой беше този човек? — попита Клеър и се постара въпросът ѝ да не прозвучи като нещо важно, защото всъщност не беше. Или поне така смяташе.

— Какъв мъж? — попита Патрис.

— Само преди малко тук стоеше един възрастен мъж — отвърна Клеър. — Беше с прошарена коса и носеше сребрист костюм.

— Нямаше никого — отвърна Тара. Тя беше по-възрастна от Патрис и не го прикриваше толкова добре, най-вече защото съпругът ѝ не беше толкова богат като този на Патрис. Косата ѝ беше по-тъмна и ходеше с туники, които прикриваха приемливия за жена на средна възраст корем — най-вече от сестра ѝ, която всеки ден ходеше на фитнес.

— Стоеше тук — започна да се притеснява Клеър. — Ей тук, където стоя аз.

— Съжалявам, Клеър — каза Патрис. — Не сме видели никого.

— Вие разговаряхте с него — намръщи се Клеър.

— Говорехме двете — отвърна Тара. — За какво си говорехме?

— Не си спомням — каза Патрис.

— Смешно е, но и аз не си спомням — разсмя се Тара.

— Излязохме от магазина и ти дойде при нас. Мислех, че сме говорили за теб, но явно, че не сме — сви рамене Патрис.

Клеър се сбогува с тях и тръгна, като ги остави да се взират в празното пространство, сякаш някой ги беше принудил да изпаднат в транс.

Някой, който миришеше на дим.

ШЕСТА ГЛАВА

В странноприемницата на Пендланд Стрийт Ан Ейнсли стоеше пред стая номер шест с комплект чисти чаршафи в ръце.

— Господин Залер? — извика тя и почука.

Той не отговори. Знаеше, че няма да отговори. Видя го да тръгва към центъра на града след закуска.

Тя отключи вратата и влезе.

Във всеки един от трите си брака Ан се изненадваше от лъжите на съпруга си. Искрено се изумяваше. След като третият ѝ съпруг ѝ изневери и опразни банковата ѝ сметка, като взе остатъка от парите, които бе наследила от родителите си, тя се закле, че няма да позволи нова такава изненада. Мъжете лъжат. Вече го бе приела. Просто не можеха да се сдържат. Правеха го, без да мислят. Отричаха го, ала това само доказваше твърдението ѝ.

Ръсел Залер лъжеше за нещо. Тя всъщност нямаше нищо против. Всъщност беше удовлетворена, че Андрю е измамен. Обаче беше отегчена и любопитна. Брат ѝ не ѝ позволи да има телевизор в стаята си. В цялата странноприемница нямаше телевизор. „Не е автентично за тази къща“ — казваше Андрю. Понякога искаше да му отвърне: „Ами електричеството, Андрю? И то не е подходящо за една странноприемница.“ Боже, за някои неща той толкова приличаше на баща им! Затова Ан трябваше да се забавлява сама.

Забавленията ѝ се състояха най-вече в сърфирането из интернет на компютъра на рецепцията и в това да шпионира гостите и да рови в нещата им, когато почиства стаите. Никога не крадеше. Ако го направеше, Андрю на секундата щеше да я изхвърли. Просто ѝ харесваше да разглежда какво са донесли хората от къщи, как миришат парфюмите им и какъв размер дрехи носят. Харесваше историите, които си измисляше за тях.

Ан открай време беше някак потайна. Знаеше го. Баща им беше офталмолог, а майка им работеше в кабинета му, но освен това майка им тайно продаваше палаво бельо, най-вече на жените от семейство

Кларк, които бяха известни със сексуалните си умения и благодарение на тях винаги си намираха добри съпрузи. Баща им така и не разбра с какво се занимава майка им. А Андрю беше ужасен, когато откри каталозите и бельото на майка си след смъртта ѝ.

Ан обаче знаеше всичко. Научи още на десет, след като намери заключен куфар в дъното на гардероба на майка си. Беше претърсила цялата къща, преди да открие ключа за него, скрит в казанчето на тоалетната.

Родителите им бяха починали на първата си екскурзия, след като се пенсионираха. Бяха спестили цяло състояние и се надяваха да изживеят добре старините си. Сумата от неколкостотин хиляди, която оставиха на Ан, я направи по-глупава. Това беше единственото обяснение за решението ѝ да отстъпи къщата на Андрю. Тогава беше омъжена за първия си съпруг, а брат ѝ все още живееше у дома. Открай време беше превзет. В присъствието на жени се чувстваше неловко, затова не излизаше на срещи, а Ан сметна, че е много великодушно от нейна страна да му позволи да има дом, в който да прекарва самотните си години.

След двама съпрузи — двама съпрузи и неуспешния им бизнес, финансиран от нея — тя беше разорена. През последните няколко години живееше тук, в родния си дом, който Андрю беше превърнал в странноприемница. Винаги тайничко си бе мислила, че мястото е малко зловещо, все едно да създадеш светилище, където хората да посещават мъртвите си родители. Андрю ѝ подsigури стая и храна (двете им малки спални сега бяха в мазето) и минимална надница, която тя харчеше за бира, цигари и списания. Такъв беше животът ѝ. Приемаше го. Беше на петдесет и девет, толкова близо до шейсет, че ги усещаше, пък и вече не се надяваше, че ще бъде щастлива.

Затвори вратата на стаята на Ръсел зад себе си. Тази стая официално беше наречена „Стаята на Андрю Ейнсли“. Дори беше написано на табелка на вратата. Беше някогашната детска на Андрю. Беше обзаведена в тъмнолилаво и патладжанено, които той наричаше кралски цветове.

Беше кръстил старата стая на Ан „Стаята на надеждите и мечтите“.

Не беше сигурна, но с това той най-вероятно ѝ се подиграваше.

Сложи чаршафите върху голямата спалня и се огледа. Ръсел Залер беше оставил включени отоплението и малката нощна лампа. Обаче не беше закачил нищо в гардероба и в малката баня нямаше никакви тоалетни принадлежности. В стаята беше само големият кожен куфар на поставката за багаж в долния край на леглото. Ан се приближи и го отвори. Вътре нямаше кой знае какво: още един сив костюм и бяла риза, които бяха сгънати, износена пижама, необикновения господарски халат, с който беше, когато влезе в кухнята онази нощ и изплаши Ан до смърт, защото си помисли, че е Андрю и отново ще я хване да пуши; чорапи, бельо и черен несесер е гребен, четка и паста за зъби, дезодорант, сапун, ножче за бръснене и шишенце с аспирин.

Това беше всичко.

Доста скучно. Беше малко разочарована.

Намръщи се, когато докосна дъното на куфара. Имаше чувството, че не е разкрила всичко. Почука с нокти по него. Прозвуча кухо. Напипа угълчетата, издърпа разделителя нагоре и откри тайник.

Едва не извика, доволна, че е открила нещо, което не бива да бъде открито.

Вътре имаше старо тесте карти таро, малък бял кристал на евтина верижка и дебела купчина раздърпани папки, прихванати с ластик.

Ан извади папките и махна ластика. Върху етикетите на папките бяха написани имена на хора, а във всяка папка имаше изрезки от вестници, снимки и копия от документи като актове за собственост и брачни свидетелства. Не разпозна нито едно от имената, докато не стигна до етикета, на който пишеше: Лорълай Уейвърли.

Това беше майката на Клеър и Сидни Уейвърли. Ан беше с няколко години по-млада от Лорълай. Лорълай беше странна, както всички от семейството. Ала освен това беше необуздана и тъжна. Ан беше чувала, че тя напуснала града преди години и починала някъде в Тенеси. Затова ли Ръсел Залер се интересуваше толкова от семейство Уейвърли? Заради Лорълай? Познаваше ли я? Ан надникна в папката. Имаше няколко копия на една-единствена стара снимка. Беше правена през седемдесетте, съдейки по острите яки и жълтеникаво-кафявия цвят на облеклото. На снимката беше Лорълай Уейвърли на около двайсет, седнала до Ръсел на средна възраст, и друга тъмнокоса двойка

с бебе. Намираха се в сепаре, каквото ще намериш в стари барове и в „Пица Хът“. Разлисти останалата част от съдържанието на папката, което за голяма изненада не беше за Лорълай, а за Клеър Уейвърли — статии за бизнеса на Клеър, данъчни документи, които искаше да прегледа по-внимателно, но почукване на вратата едва не ѝ изкара ангелите.

— Ан? — извика брат ѝ. — Там ли си?

— Да — отвърна тя спокойно. Тъкмо щеше да прибере папките обратно, когато забеляза под папките в куфара няколко стари листовки, пожълтели от времето. Взе една. Оказа се стара реклама на пътуващ панаир с участието на маг и медиум на име Великия Бандити.

В долния десен ъгъл на листовката имаше кръгла снимка на мъж с голям тюрбан със скъпоценен камък в центъра. Беше разперил ръце, сякаш щеше да изстреля мълния от пръстите си.

Беше Ръсел Залер.

Ето на това му се казваше история.

— Ан! — провикна се отново брат ѝ.

— Идвам — отвърна тя, сви една от листовките и я пхна в джоба си, после прибра останалите неща в куфара, точно както си бяха. Затвори го и отиде до вратата.

— Какво правиш? — попита Андрю.

— Сменям чаршафите — сви рамене тя, — както всеки ден.

Той посочи табелката, окачена на бравата.

— Сложена е табелка „Не ме безпокойте“. Трябва да обръщаме внимание на тези неща.

Мразеше, когато той говореше за себе си в множествено число.

— О, не съм забелязала. — Тя се върна в стаята и взе сгънатите чаршафи, които беше оставила на леглото. — Извинявай.

— Да не се повтаря — предупреди Андрю и огледа стаята, а после затвори вратата зад себе си.

Няколко часа по-късно Клеър, Сидни и Бей търсеха в къщата на Уейвърли някоя стара рокля на баба Мери, която момичето да облече на танците по случай Хелюин, а на Бей ѝ се струваше, че търсят капка вода в кладенец. Къщата на Уейвърли беше голяма и претъпкана, пукаше се по шевове. Единственото място, където имаше някакъв

ред, беше кухнята, което беше логично, защото леля й прекарваше цялото си време там. А що се отнасяше до останалата част от къщата — Клеър очевидно беше запазила всичко, което беше принадлежало на баба й. А когато Тейлър се беше нанесъл, беше домъкнал всички свои вещи, включително принадлежностите за рисуване, които заемаха по-голямата част от стаята за гости.

Бей тайничко се надяваше, че няма да намерят роклята, а после ще махне нелепите маргаритки и зелените листа от силно накъдрената си коса и ще отиде, без да се маскира. Искаше само да се увери, че Джош ще я види, ще забележи как не му обръща внимание и не прави сцени, и после щеше да си тръгне. Той твърдеше, че тя няма да отиде. Щеше му покаже. Джош нямаше представа коя е тя и какво ще направи или няма да направи. Дори никога не бе разговарял с нея.

Тъкмо слизаха от тавана, когато в коридора срещнаха Тейлър и Марая, които се прибираха.

— Какво правите? — попита Марая весело. Все още беше с гимнастическия си екип. Косата й беше прибрана в кок, който очевидно баща й се беше опитал да направи. — Някаква игра ли е? Бей, защо имаш цветя в косата? Толкова си хубава, като новата ми най-добра приятелка.

Бей прегърна братовчедка си, която ухаеше на фъстъци.

— Благодаря, хлапе.

— Здравей, миличка — поздрави я Клеър почти виновно, сякаш я бяха спипали да прави нещо нередно. — Как беше гимнастиката?

— Добре. Какво правите? — попита отново детето.

— Търсим стара рокля, която Бей да облече на танците по случай Хелюин. Рокля, която някога беше на баба ми — обясни Клеър.

Марая завъртя замислено глава, после попита:

— Търсихте ли в килера в стаята за гости?

— Още не. Това е добра идея.

Момичето се обърна, изтича в стаята за гости и скоро оттам се чу скърцането на леглото, върху което скачаше.

Клеър се обърна към Тейлър:

— Когато имаш време, ще запушиш ли пролуката около комина на тавана? Когато бяхме горе, усетих да влиза студен въздух.

— Ти ще усетиш студен въздух дори да стоиш на слънце — пошегува се той.

— Забавлявахте ли се с Марая днес? — усмихна се Клеър.

— След гимнастиката постояхме малко в кабинета ми. Беше най-дългият ден на света. Наистина, рекорд. — Тейлър потърка уморено наболата брада по бузите си.

— Съжалявам. Не забравяй да хапнеш. Купих пиле на грил от магазина на Фред. — Тя се наведе и прошепна: — Ем беше ли на тренировката по гимнастика?

Съпругът ѝ поклати глава, също толкова озадачен от тази нова най-добра приятелка, колкото и Клеър.

— Очевидно Ем не ходи на гимнастика. Нито на балет.

— Чакай малко — отдръпна се назад Клеър. — Искаш да кажеш, че още не си я виждал?

— Вие двамата можете да си играете на стара женена двойка някой друг път — обади се Сидни. — Танците са след два часа!

— Сякаш вие с татко не се държите така през цялото време — промърмори дъщеря ѝ.

— Имам чувството, че се състезавам с добрия стар Хенри. Ела тук — каза Тейлър, сграбчи Клеър, наведе я и я целуна.

— Моля ви — обади се Бей, — не пред децата!

Тя се обърна и се запъти към гостната, завъртайки отегчено очи за по-силно въздействие. Точно тази вечер наистина не искаше да вижда колко е прекрасна любовта, когато двама души изпитват едно и също.

Скоро Клеър и Сидни я последваха. Килерът в стаята за гости беше толкова малък, че вътре се побираше само един човек, затова Клеър влезе и заизважда кашони. Сидни и Бей ги отваряха, докато Марая скачаше на леглото, щастлива, че е с тях. Откриха старо спално бельо, кашон с дамски чанти с напукана кожа, свещи, които бяха омекнали и се бяха залепили една за друга, и котешко легло. Ала рокли нямаше.

— Остана един последен кашон — обади се Клеър от дъното на килера. — Трябва да са вътре. Иначе не знам къде може да са.

— Няма проблем — отвърна Бей и се пресегна да се почеше по косата, която усещаше стегната и я сърбеше.

— Не смей да си пипаш косата — предупреди я майка ѝ и тя отпусна ръка.

— Заклешил се е в ъгъла. Чакайте, почти успех. — Клеър издърпа кашона, удари си главата в най-ниския рафт в килера, докато се изправяше, и всичко върху рафта се разклати. Една кутия за обувки падна и навсякъде по пода се разпиляха стари снимки.

Бей понечи да се пъхне в килера да помогне на Клеър.

— Добре ли си?

— Спри! — извика Сидни. — Ще си развалиш прическата!

В израз на досада дъщеря ѝ вдигна ръце.

— Мисля, че изпръска тринайсет флакона лак върху мен. Косата ми няма да мръдне с години!

Клеър се показа от килера с кашон в едната ръка, а с другата потъркваше главата си. Когато видя снимките на пода, веднага остави кашона и коленичи.

— Това са снимки на баба Мери! Бях ги забравила.

Сидни коленичи до нея, за да ѝ помогне да съберат снимките. Спря, за да разгледа една.

— Ей, Клеър, погледни. Сигурно това е пикникът, за който ми разказваше баба Мери.

Сестра ѝ се наведе да погледне.

— Сигурно. Баба Мери ти е разказвала много повече за този период от живота си, отколкото на мен.

Сестрите стояха една до друга и този образ винаги изникваше в ума на Бей, когато си помислеше за тях двете — колко са близки, сякаш си четат мислите.

— Защо баба Мери ти е разказвала повече, отколкото на Клеър? — попита любопитно тя.

Клеър я погледна и отговори:

Бей усети как светът ѝ леко се размества, както когато мислиш, че си на последното стъпало на стълбището, а откриваш, че има още едно.

— Ти си била популярна? — обърна се към майка си.

— Изненадана си — разсмя се Сидни.

— Но ти си Уейвърли.

— Едното няма нищо общо с другото — каза майка ѝ, загледана в снимката. — Баба Мери имала много ухажори като млада, преди да се омъжи, преди да стане възрастна и... странна.

— Просто страдаше от агорафобия — поправи я Клеър, прибра останалите снимки в кутията и запълзя към последния кашон, който беше извадила от килера. Веднага щом вдигна капака, се засмя изненадано. — Откриваме всичко друго на баба Мери, освен роклите ѝ. Виж, ето още един от бележниците ѝ с рецепти. Скрила ги е из цялата къща. Веднъж открих един в матрака.

Клеър извади тънка черна тетрадка, на чиято корица като на всички останали пишеше „Кулинарен дневник на Уейвърли“. Под заглавието обаче тук беше написано „Карл“.

— Колко дневника си открила до сега? — попита Сидни.

— Повече от сто — отвърна сестра ѝ, отвори дневника и объркано сви вежди.

— Какво има?

— Погледни — каза Клеър. — Заличила е с черно всички страници.

Всеки ред, който баба Мери беше написала, беше зачеркнат с тънка черна хоризонтална ивица мастило, която скриваше думите.

— Сидни поклати глава.

— Тя беше чудата възрастна жена. Винаги пишеше в тези дневници. Почти маниакално.

— Правеше каквото може — обади се Клеър, прелиствайки дневника. — Напоследък мисля много за нея. Едва ли ѝ е било лесно да ни отгледа.

— Винаги пренебрегваш факта, че когато ни доведе тук, мама остана почти шест години, преди да си тръгне — отбеляза Сидни.

— Все пак баба Мери се грижеше за нас.

— Мама се грижеше за нас, докато беше тук. Иванел каза, че на баба ѝ е отнело близо година, за да свикне, че в къщата отново има хора. Почти не говореше с нас. — Сидни махна презрително към сестра си, сякаш този спор ѝ беше познат. — Обаче ти не помниш такива работи.

Клеър се позамисли, после каза:

— Е, след като мама си тръгна, баба Мери се грижеше за нас.

— След като тя си тръгна, Клеър, ти се грижеше за нас.

— Не, баба Мери — заспори Клеър. — Тя поръчваше храна, дрехи и обувки за нас. Переше ни чаршафите.

— Ти правеше всичко това. Беше на дванайсет, когато мама ни напусна. Спомням си, че никак не харесвах дрехите, които ми избираше. Почти през цялото време в началното училище ме обличаше със сиви рокли и черни пуловери като бабичка.

— Не е вярно. — Клеър направи пауза. — Чакай, вярно е, нали?

Сидни поклати глава и изсумтя.

— Ти и твоята ревизионистка история.

Загледана към тях, Бей започна да осъзнава колко много неща не знае за сестрите Уейвърли — историите им, живота им, преди Бей да ги познава като отбора, който бяха сега. Знаеше, винаги е знаела, че и двете искат да я предпазят, затова никога не ѝ бяха разказвали много. Но пък и тя не питаше, а сега въпросите буквално я заливаха. Коя всъщност беше Мери? Защо е била един човек като млада и друг, когато е остаряла? Защо е отглеждала дъщерите на дъщеря си? Защо си е тръгнала Лорълай?

Клеър неохотно остави дневника настрана и надникна в кашона. Извади няколко листа пожълтяла хартия, после каза:

— Джакпот! Ето една рокля. — Тя извади нещо много тънко и нежно, сякаш направено от пергамент. Клеър го помириша. — Дори ухае на нейния сапун.

Сидни остави снимките от пикника и взе роклята.

— Сивият ѝ опушен сапун. Много го обичах. — Изправи се и разгърна роклята пред Бей. — Да, идеална е за градинска нимфа.

Дъщеря ѝ погледна тъничката рокля и плъзна ръка по плата. Наистина беше идеална. Беше в избеляло патешко зелено с пластове бежов тюл, нагънати като прозирна поло яка отпред. Отстрани бяха защити стари пайети под формата на цветя, а на талията имаше копринен колан.

— С тази рокля е тук — каза Сидни и се наведе да вземе снимката от пикника. Масата за пикник беше стара врата, сложена върху магаре за рязане на дърва, а столовете бяха стари пънове или дебели дърва за огрев, върху които бяха метнати квадратни възглавници. Там седяха шестима мъже, които не гледаха към обектива, а към красивата жена с дълга, тъмна коса почти до кръста, седнала начело на масата. Усмивваше се, ръцете ѝ бяха разперени, сякаш приветстваше всички в своя свят. Ябълковото дърво, което едва

се виждаше отзад, бе протегнало клон към нея, сякаш искаше да присъства на снимката.

Дори то изглеждаше малко влюбено в жената.

— Добре, стига сме се връщали в миналото — каза Сидни и избута Бей в коридора към банята. — Бързо се обличай!

Когато влязоха в салона заедно, Бей беше толкова нервна, че едва не сграбчи ръката на Фин. Обаче не можеше да стигне до нея. Той беше покрит с бял чаршаф, осеян е малки пъпки от рози. Беше отрязал грубо две дупки за очи.

— Не мога да повярвам, че носиш чаршаф — каза тя.

— Когато цъфна на вратата ми с костюм, трябваше да мисля бързо — отвърна той приглушено. — Майка ми ще ме убие, задето надупчих най-хубавия й чаршаф.

— Защо не взе своя чаршаф?

Той се поколеба, после промърмори:

— Не беше чист.

Момчета!

— Е, какво ще правим тук? — попита Фин.

— Не знам. Никога не съм ходила на танци.

— Нали помага с украсата?

— Което не ми донесе никакво прозрение за събитието.

— Изглежда чудесно. — Той раздвижи глава, сякаш се опитваше да види през дупките за очи. — Поне това, което виждам.

— Свали това чудо.

— Няма начин — отстъпи момчето, когато тя се пресегна към чаршафа. — Никой не знае, че съм аз. Под прикритие съм.

Бей се огледа. Мястото наистина изглеждаше чудесно. Осветената покрита топка на тавана хвърляше сенки върху стените, които приличаха на изсъхнали дървета. В един от ъглите върху бял екран се редуваха сцени от класически филми на ужасите. Рива беше накарала бащата на Мейси Моузи, който беше професионален фотограф, да снима деца, които позират пред стопкадрите, сякаш ги гони Петното или птиците на Хичкок.

За съжаление, изглежда, без да уведомяват Комитета по украсата, на някои родители им беше хрумнала гениалната идея да донесат бали

сено, върху които да седят всички, както и малки сладки плашила, останали от празненството в детската градина. В крайна сметка физкултурният салон изглеждаше като място за кънтри танци, където нещо много се е объркало.

Всички ученици от гимназиите в окръга бяха поканени и Бей виждаше момчетата от футболния отбор на гимназия „Хамилтън“ да се подиграват на плашилата и да се правят, че се страхуват от тях.

Нищо добро нямаше да излезе от присъствието на учениците от гимназия „Хамилтън“. Всички го знаеха, с изключение може би на директорите, организирали забавата. Отборът по футбол на гимназията в Баскъм не се класира на щатските плейофи, но гимназия „Хамилтън“ успя. Бяха стари съперници: гимназия „Хамилтън“ — провинциалната гимназия с добри спортни отбори, и гимназия „Баскъм“ — градското училище с непропорционално много ученици от заможни семейства. Отборите се измерваха с погледи от двата края на салона. Футболистите и от двата отбора бяха облечени като играчи зомбита с бяла боя по лицата, изкуствена кръв по фланелките и изкуствена белеща се кожа по ръцете. Единственият начин да ги различиш беше по цвета на екипите и номерата на гърбовете.

Джош беше номер осем. Веднага го откри. Беше направил русата си коса на бодлички и беше излял малко изкуствена кръв върху главата си, така че да се стече по лицето и върху фланелката му. Устата му беше уголемена с боички и имаше няколко допълнителни зъба. Някои от приятелите му си бяха сложили червени лещи за очи. Един от тях беше скрил ръката си под фланелката, все едно е откъсната.

— Да си вземем нещо за пиене — подкани Бей Фин, веднага щом забеляза Джош. Почувства се странно, сякаш нещо вътре в нея се беше променило, което намираше за глупаво, защото се беше променила само външно. Всичко се дължеше на магическата рокля, но и на уменията на майка ѝ. Косата ѝ я караше да се чувства красива, но слаба и податлива на мисли за Джош: как ще я погледне и ще я види в напълно нова светлина, ще отиде при нея и пред всички ще каже, че досега не е осъзнал колко е красива и че вече всичко, което е написала, придобива смисъл.

Двамата с Фин се запътиха към масата за напитки, докато от колоните гърмеше песента „Трилър“.

— Хубава гощавка — каза Фин, докато се опитваше да си вземе курабийка през чаршафа.

— Извади си ръката, за бога!

— Не мога. Не искам никой да знае, че съм аз.

— И как ще те познаят по ръцете?

— Възможно е — отвърна той и си взе курабийка през плата, все едно е кукла на конци. Поднесе я към устата си, забравил, че там няма дупка.

Бей поклати глава и се обърна. След малко Фин продължи:

— Курабийките са много вкусни.

Обаче тя едва различи думите. Обърна се и видя как устата му дъвче под чаршафа. Очевидно бе рискувал някой да види забележителните му ръце и бе обрал поне половината курабийки от една чиния.

— На Рива ѝ хрумна идеята за всичко това — каза Бей.

Беше подредено красиво. Съдовете, от които наливаха напитки, бяха достатъчно вампирски. В един плуваха пластмасови очи, а в друг — огромен пластмасов мозък. Сладкишите с форма на пръсти приличаха на истински пръсти, а прозрачните курабийки бяха умно измислени — сладки с форма на бадеми бяха потопени в бял шоколад и имаха шоколадови парченца за очи. В чиния се мъдреха черни бонбони с форма на пълхове, кренвирши, увити в тесто, така че да изглеждат като мумии, и купа с квадратни бели ментови бонбони с надпис „Зъби“.

Ала отново на някой умен родител му бе хрумнало да сложи червени карирани покривки и салфетки, на които пишеше „Безопасен Хелюин!“. Това сигурно беше най-странното събиране. От гимназия „Хамилтън“ вече се шегуваха.

— Къде е Рива? — попита Фин.

Бей се огледа и видя Рива близо до пулта на диджея. Носеше голям костюм на пчела като момичето пчела в онзи клип на „Блайнд Мелън“ от началото на деветдесетте. Всички костюми на приятелите ѝ изглеждат бяха вдъхновени от емблематични ретро видеоклипове. Дакота носеше конусовидния сутиен на Мадона. Тринити беше облечена като Ани Ленъкс, а Луис имаше шапка на групата „Джъмиръкуай“. Бей трябваше да признае, че костюмите им бяха страхотни. Много по-добри от тези на зомбитата футболисти.

— С групичката си е. Ето там.

— Какъв е планът ти? — попита Фин, все още дъвчейки курабийки под чаршафа си като момченце, което тайничко вмъква сладки неща в леглото си нощем.

— Нямам план — отвърна тя.

— Ако става дума за облога, трябва да им позволиш да те видят. Шт, тихо — измърмори изведнъж момчето.

— Тихо ли? Защо? Винаги ли си толкова луд, или сутрин на автобусната спирка си прекалено сънен и не съм го забелязала?

— Рива идва насам — прошепна Фин. — Не й казвай, че съм аз.

— Защо да й казвам, че си ти?

— Бей, това ти ли си? — попита Рива, когато се приближи. — Страхотен костюм. Роклята ти е толкова в стил Гетсби! А косата ти! Боже! Сигурно майка ти я е правила. Може да получиш наградата.

— Супер — отвърна Бей, без да знае каква е наградата.

— Каква си? — попита Рива.

— Уейвърли — отговори Бей.

— Не, имам предвид какъв е костюмът ти?

— Аз съм прабаба си Мери Уейвърли. Организирана е градински празненства в градината на Уейвърли, облечена като градинска нимфа.

— Яко.

— Момичето пчела от клипа на „Блайнд Мелън“? — посочи Бей костюма й.

Другото момиче направи физиономия.

— Не беше първият ми избор. Събрахме се и измислихме тема, после от списъка всеки си избра какъв костюм иска да облече. Аз бях последна, затова остана костюмът на пчела. Чувствам се като Мейвис.

Рива никога не бе говорила толкова дълго с нея и Бей не беше сигурна какво трябва да направи. Най-накрая попита:

— Коя Мейвис?

— Нали се сещаш, като в „Там ли си, Боже? Аз съм, Маргарет?“. Момчетата в книгата имат нещо като таен клуб и трябва да си изберат тайни имена. Другите получават имена като Александра и Вероника, а Маргарет е принудена да избере Мейвис. — Рива погледна към Фин, който стоеше до тях, и се намръщи. Той стоеше прекалено близо, сякаш се мислеше за невидим. — Е, ще се видим после.

— Чао.

— Браво — каза Фин, след като вече не смяташе, че е невидим.
— Поговори си с Рива Александър. Сега отива там да им разкаже.

— Не ме интересува.

— Такава си лъжкия. Ще ти се да не те интересува, ама не е така. Има една дреболия, която се нарича съобразяване. С някои хора можеш да си себе си, а с други не трябва да си толкова странна. И познай? Тези хора са навсякъде. Не можеш да ги избегнеш. Светът не е само твой. Всички трябва да живеят в него — Фин започна да се отдръпва бавно, сякаш тя нямаше да забележи, че се движи. — Сега ме извини, ще се направя на призрак и ще кръжа наоколо.

През следващия час Бей от време на време забелязваше призрака Фин, който кръжеше около различни групи и подслушваше разговорите им. Най-често се навърташе около Рива и се местеше, когато тя ставаше подозрителна. Изглежда, много се наслаждаваше на анонимността си.

Бей постоя край масата за напитки и няколко човека я заговориха и ѝ направиха комплимент за косата и роклята. Едно момче от гимназия „Хамилтън“, облечено като нинджа, я покани да танцуват, но тя отказа. Прекара останалата част от времето със смотанячките на скамейките и гледаше Джош.

Фин беше прав, че слухът за нея се е разнесъл. Рива веднага беше казала на приятелите си, че Бей е дошла. Ала тя не беше единствената новина тази вечер. Райли Ашър беше изпратена вкъщи, защото носеше костюм на гола жена и дълга перука и твърдеше, че е лейди Годайва. Носеха се слухове, че някой е внесъл бутилка с водка. Футболисти от гимназия „Хамилтън“ говореха грубости на мажоретките. Носеха се толкова много слухове, че на Бей ѝ беше трудно да следи коя новина до кого достига, но забеляза точно кога Джош разбра за нея. Нарочно го гледаше в очакване.

Негов съотборник се приближи и го шляпна по ръката, след което каза нещо през смях. Джош поклати глава. Съотборниците му се обърнаха към скамейките и посочиха Бей.

Тогава тя срещна погледа му. Не отмести очи, макар да усещаше сърцето си да бие толкова силно в гърдите, че тънкият плат на роклята

потрепваше. Той изглеждаше смутен. Огледа косата и роклята ѝ, после устните му леко се раздалечиха.

„Това беше“ — помисли си Бей. Изправи се. Смотанячките около нея я погледнаха, после погледнаха Джош и за момент тя усети надеждата им като зараза, сякаш го правеше заради всички тях.

Съотборникът му отново го удари по ръката, Джош се намръщи и ѝ обърна гръб.

Бей седна бавно и смотанячките отместиха разочаровано погледи.

„Е, това беше“ — помисли си Бей и раменете ѝ се поотпуснаха.

Джош я беше видял. Само това я интересуваше. Е, не искаше само това, но бе постигнала целта, заради която беше дошла.

Свърши се.

Сега само трябваше да изчака Фин да престане да се рее и да подслушва всички. После щеше да се прибере вкъщи и най-сетне да се опита да не обича толкова много Джош Матисън.

СЕДМА ГЛАВА

През следващия час Бей разбра, че Джош е напуснал салона. След онзи момент не беше поглеждала право към него, но винаги знаеше къде е по тънката струйка дим, която оставяше след себе си. Вече не. Седеше сама на скамейките, защото смотанячките бяха решили да станат още по-големи смотанячки и да танцуват на бавни песни в кръг наред салона. Бей беше достатъчно близо до вратата, за да чуе прошепнатата дума „бой“, докато няколко деца се измъкваха навън.

Изведнъж се разтревожи къде ли може да е Джош.

В гимназиите имаше тайно общество, за което повечето деца разбираха по-късно и тогава изведнъж им ставаше ясно защо през онази седмица популярните момичета ходеха без грим, а популярните момчета си боядисваха джинсите в розово. Това беше седмицата на посвещаването, официалното им въвеждане в групите. Изключителността ги караше да се чувстват важни и да смятат, че държат всичко под контрол и повечето им събирания бяха безобидни. Ала понякога имаше наркотици. И боеве.

Бей не можеше да открие Фин — на танците имаше прекалено много призраци, момчета, които щяха да се приберат със съсипани чаршафи при ядосаните си майки — затова тя се шмугна през вратата с другите и тръгна към паркинга за учители, на който нямаше почти никакви коли.

Всички футболисти от отбора на „Хамилтън“ бяха там. Бей си проправи път през тълпата и видя, че надутата звезда от отбора на гимназия „Хамилтън“ е на земята заедно с футболист от отбора на „Баскъм“. След миг различи осми номер на гърба на фланелката му.

Джош.

Видя костюма на пчела на Рива и се добра до нея.

— Какво стана? — надвика Бей врявата.

Антенките на костюма на Рива потрепваха.

— Това е Коуби от „Хамилтън“ — извика тя. — Със Стивън се сбили, затова Джош се намесил. И изведнъж Джош започнал да удря Коуби без причина! Хванал го неподготвен. Но не за дълго. Сега никой не иска да им помогне!

На Бей ѝ секна дъхът. Джош беше бърз и пъргав, но Коуби беше много по-висок и по-тежък. Опитваше се да притисне Джош към земята, като същевременно го удряше отстрани.

Ако никой друг не възнамеряваше да помогне, тя щеше да се намеси. Трябваше да направи нещо. Не биха наранили момиче, нали? Щяха да престанат в момента, в който се приближи.

За първи път присъстваше на бой. Имаше нещо първично, което изпълваше въздуха със заряд. То я увлече и уплаши. Страхуваше се за Джош и за себе си, защото винаги бе смятала, че е човек, който ще се намеси, за да помогне, който не е като всички останали. Може би Фин беше прав. Може би тя живееше в измислен свят, а може би дълбоко в себе си беше като всички останали.

Изведнъж нещо профуча край нея, развя косата ѝ и подгъва на роклята ѝ изпърпори.

Случи се много бързо. След секунди Коуби беше метнат във въздуха със сила, от която се приземи по гръб на разстояние. Той остана без въздух и на лицето му се изписа същият въпрос, който си задаваха всички. Какво, за бога, беше това?

Тълпата се раздвижи и когато се обърнаха, учениците видяха, че учители и родители се появяват през задната врата на салона с осветени от лампите лица.

Всички се раздвижиха. Съотборниците на Коуби го вдигнаха зашеметен и го задърпаха настрани, докато той повтаряше:

— Какво, по дяволите, се случи току-що?

Тълпата заблъска Бей и тя се бореше, за да намери Джош. Когато го видя, той все още беше на земята и се опитваше да се изправи. Бърза като светкавица, тя изтича и му помогна. Всички останали хукнаха към преградата на входа на паркинга, за да се доберат до предната част на сградата. Проблемът беше, че щяха много лесно да ги спипат на входа, а някои учители и родители вече се бяха върнали в салона, вероятно за да направят точно това.

Бей праметна ръката на Джош през рамото си и се отправи в обратната посока, далеч от салона към учебните сгради. Преведе го

около сградите, през полето от кучешки дрян, посаден от някаква асоциация преди години. Духаше вятър, от който голите клони потракваха и драскаха зловещо.

Джош леко накуцваше и притискаше ребрата си отдясно. Трябваше да се облегне на нея, когато най-накрая се закатериха по далечния хълм към добре осветения паркинг за ученици. Там нямаше никого, което доказваше, че повечето ученици са били спрени пред салона.

Бей се озърна за патфайндъра, който знаеше, че Джош кара. Ако я притиснеха, сигурно можеше да изрецитира и номера му, толкова пъти го бе гледала да се отдалечава.

— Къде е колата ти? — най-накрая попита тя.

Джош вдигна поглед от краката си, всяка крачка му струваше усилия. Веднага се отдръпна от нея.

Едва сега разбра, че е тя. Имаше изражение на човек, зад когото са се промъкнали и са извикали „Познай кой е!“, а той се е обърнал в очакване на приятна изненада, само че насреща му се е оказал последният човек, когото иска да види.

Джош се огледа. Бей видя облекчението му, че няма кой да ги види заедно. Видя и как подозрението му нараства, сякаш тя е планирала всичко това.

— Защо дойдохме тук?

— Защото щяха да ни хванат, ако бяхме тръгнали в друга посока. Къде е колата ти? — попита отново тя.

Той се взря в нея. Ако Бей извикаше „Бау!“, сигурно щеше да отскочи стреснато.

— Ей там — отговори ѝ най-накрая. — Дойдох с аудито на баща си.

Тя погледна колата, после него, опитвайки се да прецени дали е способен да шофира.

— Ще се справиш ли?

— Да. Болят ме ребрата, но нямам нищо счупено.

— Откъде знаеш?

Той потърка ребрата си.

— Удряла ме е футболна топка по-силно, отколкото онзи може да удря.

Бей се обърна да си върви, защото не понасяше начина, по който я гледаше, сякаш щеше... какво? Да го омагьоса? Какво изобщо значеше това?

— Чакай — подвикна той, когато тя се отдалечи.

Но тя не спря. Продължи да върви със свити в юмруци ръце. Той беше глупав и твърдоглав и сега, като се замислеше — имаше и ужасен вкус за обувки. Как беше възможно да си принадлежат? Защо го обичаше толкова много? Защо не можеше да го изключи като лампа?

— Бей, почакай — провикна се той, подтичвайки неловко зад нея.

— Какво? — завъртя се тя.

Той не очакваше гнева ѝ. Честно казано, тя също. И двамата изглеждаха леко стъписани.

— Нека поне да те откарам у вас.

— Не, благодаря. Майката на Фин ще ни вземе.

Той стисна устни. Белият му грим и нарисуваната уста се бяха размазали. Изглеждаше така, все едно са го заличили и на негово място се показва някой друг.

— Значи вие с Фин... — започна.

— Ние с Фин какво?

— Нищо.

Бей се обърна отново.

— Чакай. Цялата си в кръв заради мен.

Тя сведе очи и видя, че изкуствената му кръв се е размазала по красивата рокля на прабаба ѝ. Доплака ѝ се. Майка ѝ и леля ѝ щяха да я убият.

— Изкуствена е — отвърна тя. — Мога да кажа на всички, че съм искала да приличам на Кери на Стивън Кинг.

— Нека те откарам вкъщи.

Чувстваше се крехка, това беше всичко. Така можеше да определи този миг на слабост. Извади телефона от ботата си и се обади на Фин.

Отне му доста време да вдигне. За малко да се включи гласова поща. Най-накрая вдигна, задъхан и разтреперан:

— Ало?

— Ало, Фин, Бей е. Къде си?

— Пред салона. Майка ми ще дойде всеки момент. Ти къде си?

— На паркинга за ученици. — Бей погледна Джош, после извърна поглед. — Ще ме закарат вкъщи.

— А... — Фин беше разсеян. — Добре.

— Добре ли си?

— Да. — Направи пауза. — Да, добре съм.

По пътя Джош мълча. Аудито на баща му миришеше на кожа, на царевичен сироп и на нещо свежо като одеколон, който тя усети, когато Джош се облегна на нея, за да му помогне да стигне до паркинга. Това ухание на Джош беше по дрехите ѝ, но се чувстваше така, сякаш го е откраднала, сякаш не е трябвало да бъде там.

Гърдите ѝ потръпнаха от близостта с него в това затворено пространство. Интимността я замая, както когато си бил буден дълго време и си поел много кофеин. Впечатляваше се от глупави неща. Шофира толкова добре! Виж колко лесно върти волана! Дори не отделя очи от пътя, когато пуска парното! Тогава разбра, че той е взел нервността ѝ за тръпки от студ.

Съсредоточи се върху ръцете му на волана, налагайки си да остане неподвижна. Имаше хубави длани, загорели от слънцето и големи. Ръката му от китката до лакътя беше мускулеста и стегната.

Мандрата на Хопкинс беше малко встрани от пътя, но всички деца от началното училище бяха ходили там на екскурзия, затова знаеха къде се намира. Не ѝ се налагаше да напътства Джош как да стигне дотам. Още преди да му каже да завие наляво или надясно, той вече го правеше.

Пътуването им заедно свърши прекалено бързо. Когато приближиха завоя към фермата, Бей се прокашля и каза:

— Може да спреш на входа. Ще мина пеша по алеята към къщата.

— Няма проблем — отвърна Джош, взимайки завоя на слизане от магистралата.

Докато той караше по покритата с чакъл алея, Бей се напрегна. Той нямаше да види фермата на Хопкинс за първи път. Ала изведнъж ѝ се стори непоносимо Джош да зърне фермата и да реши, че мястото ѝ наистина е там.

Когато със Сидни избягаха от баща ѝ в Сиатъл, отседнаха в къщата на Уейвърли при Клеър, но се преместиха във фермата близо до мандрата на Хенри след сватбата. На Бей фермата ѝ харесваше. От самото начало разбра, че там е мястото на майка ѝ, макар че тя се смяташе за гражданка и не обичаше спокойствието. Правеше я неспокойна, както в Сиатъл чакаше нечий гняв да пламне и нещо лошо да се случи. Ала Бей не беше за тук. Нейното място беше в къщата на семейство Уейвърли.

Не се срамуваше от фермата. Не точно. Обаче беше виждала къщата на Джош и мразеше усещането, че се налага да обяснява къде живее.

Той спря пред малката, бяла, двуетажна къща. Голата крушка на верандата беше включена. В дневната също светеше.

Бей не слезе от колата веднага. Седеше и чакаше, защото си мислеше, че той ще каже нещо. Така правеха родителите ѝ, след като излизаха. Връщаха се, но оставаха в колата — с изключен двигател и отворени прозорци през лятото, с включен двигател и пуснато парно през зимата — и говореха, сякаш нещо в седенето в колата вечер предизвиква един последен разговор, една последна целувка, преди да слязат.

Разбра, че става така, когато излизаш на среща.

А това не беше среща.

Джош се взираше право напред.

Без да каже дума, Бей слезе и сковано тръгна към вратата, заповядвайки си да не поглежда назад.

— Не мога да повярвам, че не видях как отива на първите си танци — каза Хенри няколко часа по-рано, след като Сидни беше оставила Бей и Фин пред салона. Тя се бе опитала да му се обади по телефона, за да му каже, но той не беше вдигнал.

Тъкмо се беше прибрала сред облак парфюмиран въздух, а бузите ѝ бяха поруменели от щастие заради необичайния обрат на социалните събития в живота на дъщеря им. На път за вкъщи беше купила китайска храна и сега слагаше кутиите на масата. Хенри току-що се беше изкъпал и подсушаваше косата си с кърпа в розови и бяло.

Розово и бяло. Сидни твърдеше, че двете с Бей бавно, но неотклонно са внесли момичешка нотка в къщата. Той нямаше нищо против.

„Един дом не е истински дом, ако в него няма жена“ — казваше дядо му.

— Измислил съм толкова много неща, които да кажа на Бей, когато започне да излиза с момчета — каза Хенри изпод хавлията. — Дори си записах някои. Наистина, мисля, че бележките са някъде в кабинета ми.

Сидни се засмя, сякаш беше поласкана от това.

— Какво ще кажеш да я пратя при теб сутринта и ще можеш да ѝ дръпнеш една лекция колко ужасни са момчетата и как искат само едно нещо.

Хенри смъкна кърпата около врата си и седна на масата, докато Сидни вадеше чинии. Тя докосна лицето му, преди да се настани срещу него.

Хенри срещна Сидни за първи път на катерушките в училище. Някои хора се появяват в живота ти и го променят завинаги. Такава беше Сидни за него. Той се влюби в нея в мига, в който я видя. В началното училище беше най-добрият ѝ приятел. Обаче като пораснаха, започна да се отдалечава от нея. Хънтър Джон Матисън също се влюби в нея, но имаше куража да ѝ го признае. Хенри я загуби заради гимназиално увлечение, после я загуби завинаги, когато тя стана на осемнайсет и замина. Не беше очаквал да я види отново. Тогава дядо му все още беше жив, макар че ударът го беше накарал да забави темпото. Прекарваше дните си в опити да помогне на Хенри, защото искаше да го види със съпруга и семейство. Нищо не помагаше. Когато Сидни се върна, Хенри все едно беше тичал в кръг и беше палил дървета, докато остане само гола земя. Тогава тя се появи и той най-накрая спря да тича в кръг и хукна към нея като към прохладно и меко поле.

„Така се чувстваш, когато най-накрая я намериш“ — каза дядо му.

В началото, когато започнаха да излизат, Хенри не повярва на късмета си. И до днес усещаше как спира по средата на някоя история за дядо си (съзнаваше, че говори прекалено много за него) и се чуди как може на човек като нея това да му е интересно. Искаше да ѝ даде целия свят. Дори това не му се струваше достатъчно в сравнение с

нейния дар — живота им заедно, семейството, кърпите в бяло и розово, петнайсетгодишната дъщеря, която сега беше на танци.

— Как се случи? — попита Хенри и се отказа да яде скаридите и граха си с пръчици. Взе си вилица. — Как стана на петнайсет? Ще ни напусне, преди да се усетим.

Изведнъж Сидни се вцепени. Хенри усети във въздуха предстоящата промяна, затова бавно остави вилицата и зачака. Сякаш червените кичури никнеха буквално пред очите му. Често се случваше напоследък. Беше безпокойството заради първата слана. Хенри и Тейлър отдавна обменяха опит и бяха разбрали, че по това време на годината съпругите им винаги правят нещо откачено. Тази година Сидни не можеше да му се насити. Не че имаше нещо против. Щеше да помогне с каквото може. Обаче продължаваше да се притеснява защо се случват тези неща. Какво наистина ставаше в главата ѝ?

Тя пусна вилицата, наклони се към него през масата и го целуна.

Издърпа го от стола и се нахвърлиха един на друг, свалиха ризите, разкопчаха панталоните. След това се озоваха на кухненския под, където дъските скърцаха под тях, а те се блъскаха в шкафовете. Светът се преобърна, времето отлетя. Неусетно вече оправяха дрехите си, върнаха се към вечерята и се подсмиваха един на друг над китайската храна за вкъщи.

Кърпата в розово и бяло, все още мокра от душа, беше забравена на пода.

Някъде дълбоко в съзнанието си Хенри се чудеше дали това продължава да се случва, защото има нещо, което тя иска, а той не ѝ е дал и сега тя е принудена да си го вземе.

Не му харесваше тази мисъл. Би ѝ дал абсолютно всичко. Всичко, което има.

Просто трябваше да му каже.

Сидни отново целуна Хенри, преди той да си легне. Вътрешният му часовник забавяше ход около осем часа всяка вечер, сякаш беше играчка на пружина, която губи скоростта си. Ако останеше до късно, Сидни понякога го заварваше да стои по средата на стълбите с ръка върху парапета, заспал, а по острите му скули се трупаше прах.

Хенри се усмихна, докато вървеше към спалнята им, щастлив и доволен. От годините примижаване срещу слънцето около очите му се бяха образували бръчици. Слънцето. Точно така го чувстваше тя,

даваше ѝ светлина и я хранеше, винаги беше там, беше предсказуем. Обуздаваше безпокойството ѝ и лудуваше с нея, когато тя имаше нужда, но на следващата сутрин винаги се събуждаше същият мъж, същото сърце, същата светлина.

Сидни зачака Бей. Сложи си кимоното, прихвана косата си с неизползваните пръчици от вечерята и гледа филми с Моли Рингуолд от осемдесетте на лаптопа си, в които особнячката винаги получава своя щастлив край.

Когато чу по алеята да се задава кола, затвори лаптопа. Бей се прибираще точно навреме. Сидни за пръв път ѝ определяше вечерен час, затова го сложи прекалено рано, но дъщеря ѝ изобщо не се възпротиви. Баба Мери никога не беше определяла на Сидни вечерен час, макар че понякога ѝ се искаше да го беше правила. Тя често позволяваше на внучката си да преспива у приятели, където беше свободна да се измъква и да се среща с гаджето си по всяко време на нощта.

Стана бързо с мисълта да изгаси лампата в дневната, за да не види Бей, че я е чакала. Когато чу колата да спира пред къщата, разбра, че вече е прекалено късно. Може би трябваше да изтича в кухнята и да направи горещ шоколад, за да седнат и да обсъдят вечерта. Не, на Бей нямаше да ѝ хареса.

Не чу вратата на колата да се затваря, затова застана до прозореца, долепи гръб до стената и повдигна лекичко пердето. Отне ѝ малко време да различи колата — черно ауди. Не беше шевролетът на майката на Фин. Кой ли беше по това време? Колата ѝ се струваше позната и разбра защо, когато вратата на мястото до шофьора се отвори и вътре светна. Дъщеря ѝ слизаше от автомобил, управляван от Джош Матисън.

Неочаквано звънна мобилният телефон на Сидни и тя подскочи изненадана. Грабна го от масичката и вдигна.

— Ало?

— Сидни? Обажда се Талюла Янг, майката на Фин. Аз съм пред салона в училището с Фин. Бей не е тук. Фин твърди, че имало кой да я закара. Ти знаеше ли за това?

— Не — отвърна тя, докато входната врата се отваряше, — но тя тъкмо се прибра.

— Добре ли е? Фин каза, че е имало бой на танците.

Сърцето на Сидни подскочи в гърдите, когато погледна дъщеря си. Роклята ѝ беше изцапана с кръв.

— Изкуствена е — побърза да я успокои Бей. — Изкуствена кръв. От един костюм.

— Добре е — отвърна Сидни на майката на Фин, без да сваля очи от момичето. — Финиъс добре ли е?

— Добре е. Обаче съсипа най-хубавите ми чаршафи. Ще го оставя без джобни.

— Боже, мамо, извиних ти се! — каза Фин, преди майка му да затвори.

Мъжете Янг може и да бяха най-силните в града, но майките им не оставаха по-назад.

— Не мога да повярвам, че си ме чакала — рече Бей, заемайки отбранителна позиция, без Сидни да е казал и дума, което ѝ подсказа, че дъщеря ѝ крие нещо. Бей подръпна роклята. — Изкуствена е. Дори мирише на царевичен сироп. Помириши.

— Не искам да я мириша. Искам да знам как се е озовала върху теб — каза майка ѝ.

— Помогнах на един ученик, който беше паднал. Беше с костюм на зомби. Това е всичко.

— Това е всичко ли? И толкова голяма част от костюма му се озова върху теб само докато му помагаше?

— Да! Не съм се целувала с него, ако това си мислиш! Не съм направила нищо нередно. Просто помогнах на някого, който се беше сбил.

— На Джош — изрече Сидни равно. — Помогнала си на Джош Матисън.

Физиономията на Бей беше за милиони.

— Откъде знаеш? Майката на Фин ли ти каза нещо?

— Не — отвърна Сидни. — Видях Джош да те оставя пред къщи.

— Гледала си? — настоя Бей. Сидни замълча. — Той предложи да ме докара. Напълно платонично. Карахме с разрешена скорост. Сложихме си коланите. Той ми каза само две думи.

— Джош Матисън!

— Да, мамо, Джош Матисън.

Сидни имаше чувство, че се дави, когато си спомни какво беше казала Клеър. Споменавала е едно момче веднъж или два пъти.

— О, Бей, не е той, нали?

— Кой?

— Леля ти Клеър спомена, че харесваш момче. Не е Джош, нали?

Бей доби оскърбен вид.

— И какво ако е той? Какво му има на Джош Матисън?

Сидни прехапа устни — не знаеше откъде да започне.

— Как очакваш да споделям, когато ти никога нищо не казваш?
— попита Бей, мина покрай майка си и се качи по стълбите. Сидни я последва.

Стаята на Бей беше първата на горния етаж. Беше боядисана в гълъбовосиво, което се превръщаше в пауновосиньо след мръкване, сякаш стаята поглъщаше светлината през деня, а нощем я излъчваше. Момичето не включи лампата. В тъмнината стъпи върху обувки и книги, измъкна цветята от косата си и ги хвърли върху килимчето с индийски мотиви.

Съблече роклята на баба Мери и я огледа отчаяно.

Сидни протегна ръка и Бей се приближи, за да ѝ я даде.

После изрита обувките си и се пъкна в леглото с клина, който носеше, за да ѝ топли под тънката рокля. Сидни стоеше тихо до вратата.

— Ходите ли? — попита най-накрая.

— Не. Той не ме харесва. — Бей се обърна с гръб към майка си.
— Дори не ме познава — прошепна и Сидни осъзна, че дъщеря ѝ плаче.

Всичко започна, както често започват тези неща — с момче. В гимназията Сидни разцъфна. И ѝ харесваше. Харесваше ѝ всяка минута. Толкова копнееше да го задържи, че почти напълно се откъсна от семейството си.

Рядко си беше вкъщи. Баба ѝ Мери разбираше какво означава да получаваш такова внимание, затова позволи на по-малката си внучка да му се наслаждава. Малко прекалено. Понякога дори сякаш я притискаше. Забавлявай се. Спомням си какво беше, когато бях на твое място.

Сидни беше красавицата на бала, завиждаха ѝ за много неща — за красотата, за уменията ѝ да прави прически, но най-вече защото най-популярното момче в училище се беше влюбило в нея. Сидни и Хънтър Джон Матисън бяха неразделни. За нещастие на Ема Кларк, която беше обичала Хънтър Джон през целия си живот и която в крайна сметка се омъжи за него. Просто трябваше да почака. Това, което знаеше тя, което знаеха всички, беше, че Хънтър Джон само чака да изгрее слънцето. Можеше да си губи времето с една Уейвърли само в училище. Веднага щом завърши, започна истинския живот, който всеки баща от семейство Матисън налага на сина си.

В истинския живот един Матисън никога не се женеше за една Уейвърли.

Тогава Сидни не знаеше това. Смяташе, че с Хънтър Джон ще се обичат цял живот. Когато завършиха, нищо не ѝ подсказа какво предстои. Той прекрати връзката им внезапно и я остави поразена, със сърце, спаружено като грахче, и с омраза към този град, която се трупаше, докато не започна да се отделя от кожата ѝ на ядосани сини люспички по чаршафите ѝ, когато станеше сутрин.

Бей не знаеше точно защо Сидни е напуснала Баскъм. Не знаеше, че е заминала, защото един Матисън бе разбил сърцето ѝ и тя бе решила да направи това, което майка ѝ бе сторила — да напусне този глупав град и всички в него. Понякога Сидни се чудеше дали ако Хънтър Джон не се беше подиграл с нея, щеше да остане. Сигурно не. Но поне щеше да си тръгне по-спокойна, което сигурно нямаше да привлече човек като бащата на Бей в живота ѝ. Несигурността ѝ ли беше причината да остане с човек, който я бие? Никога нямаше да разбере.

В крайна сметка всичко имаше две страни. Случи се каквото трябваше, защото от тази история се роди Бей. А когато се върна в града, там беше Хенри, когото Сидни познаваше от дете. Влюбеният Хенри я беше наблюдавал с Хънтър Джон, неспособен да я спре да погуби сърцето си.

Проклета да беше, ако позволи на още един Матисън да разбие сърцето на още една Уейвърли, особено на дъщеря ѝ. Джош не се удряше в гърдите и не беше горделив като баща си, но с този характер явно щеше да прави каквото му наредят. Щеше да навлезе в семейния бизнес точно както направи баща му преди него.

Сидни не знаеше какво точно изпитва Джош към дъщеря й сега, но знаеше, че е много лесно да се влюбиш в някого, който вече е влюбен в теб. Все едно да се влюбиш в себе си. Тя беше достатъчно честна със себе си, за да си признае, че така се беше случило с Хенри. Той я обичаше много преди тя да се влюби в него. А Бей беше изключителна. Красива, мила, загадъчна. Ако Джош прекараше известно време с нея, щеше да се влюби. Сидни беше повече от сигурна в това.

Затова очевидното решение беше тя да го осуети.

ОСМА ГЛАВА

В понеделник следобед Бей седеше на каменните стъпала пред главната сграда на училището, пишеше си домашното и чакаше късните автобуси, които откарваха децата от училище у дома. Това бяха учениците, които живееха в най-отдалечените кътчета на областта и учеха тук. Бяха по-кротки от останалите. Не всяка минута от живота им беше запълнена с нещо. Изглежда, прекарваха повечето си време в автобуса. Бей обикновено слизаше първа на Пендланд Стрийт, на разстояние, което лесно можеше да извърви, когато има желание. Не беше толкова далеч. Ала тя имаше нужда от повод да седи тук, защото беше уверила Джош в бележката си, че ще го прави. Ако се откажеше, щеше да означава, че е сгрешила, макар вече да съзнаваше, че е така.

Просто чакаше сърцето ѝ също да го разбере.

Всички обичаха октомврийските следобеди. Дори децата, които чакаха автобуса на тротоара, бяха по-оживени. Беше типичен есенен ден в училище — свеж въздух, спортни якета, карирани поли. Нещо, за което всички твърдят, че някога са чели в книгите.

Бей довърши домашното си и извади „Ромео и Жулиета“. Разгърна страниците на думите, които ѝ харесваха, и започна да ги върти в ума си: *тържество и гибелен, радостен, мерзавец.*

Снемам.

Наизустявам.

Свада.

Чу някой да се прокашля зад нея и механично се сви и премести раничката си, защото си помисли, че пречи на някого да мине по стълбите.

Някой застана до нея, но после седна.

Вдигна очи, леко подразнена, защото имаше трийсет и три стъпала от тротоара до ротондата, а този държеше непременно да навлезе в личното ѝ пространство.

Тогава разбра кой е всъщност.

— Здравсти — поздрави Джош.

Всеки ден седеше на тези стъпала и го чакаше. А сега, когато най-накрая беше тук, нямаше представа какво да му каже. Дори не беше сигурна, че иска да каже нещо. Не можеше да понеса чувството, че мястото ѝ е до него, че всеки път, когато той е наблизо, стомахът я присвива, сякаш нещо вътре в нея го сочи и казва: „Дом, дом, дом.“ Не биваше да се старее толкова. Не променяше нищо, освен себе си, превръщаше се в нещастно и неуверено момиче, каквото не беше.

— В събота си забрави телефона в колата ми — каза Джош. Беше подпрял лакти на коленете си, а с едната си ръка небрежно ѝ подаваше телефона.

— О, благодаря — отвърна тя, взе телефона и го напъха в раницата си. Значи там е бил. Не можа да го открие никъде, когато майка ѝ поиска да го прибере като част от наказанието ѝ, сякаш Бей го използваше постоянно и щеше да усети липсата му.

Започна да рови в чантата си, защото мислеше, че Джош ще си тръгне. Ала колкото повече ровеше и ненужно подреждаше учебниците, толкова по-ясно осъзнаваше, че той няма да помръдне.

Накрая се обърна към него. Джош се взираше в нея през слънчевите очила, закрили очите му. Беше с джинси и раиран пуловер. Тя отвърна на погледа му мълчаливо и повдигна вежди. Ако ще разговарят, той трябваше да положи някакво усилие.

— Съжалявам, че се държах грубо — проговори най-накрая момчето. — Имах ужасна вечер, но не трябваше да си го изкарвам на теб. — Той погледна ръцете си, стиснати между раздалечените колене. — Радвам се, че си тук. Мислих много за това през уикенда. Сетих се, че дори не ти благодарих. Така че, благодаря ти.

— Добре — каза тя.

— Добре?

— Приемам извинението ти.

— Много великодушно от твоя страна — усмихна се той.

— Такава съм си аз. Великодушна.

Настъпи мълчание. Най-накрая Бей заговори:

— Все още си тук.

Не го каза грубо, а любопитно, сякаш той е забравил да си тръгне.

— Да — кимна той.

— Това — тя описа кръг с пръста си към него, имайки предвид присъствието му — част от извинението ли е?

— Не, но разбирам защо питаш. Отново съжалявам.

— Защо се сбихте с онова момче? — Бей умираше да разбере, но смяташе, че никога няма да получи отговор. Сега, след като той беше тук и очевидно не се случваше нищо, можеше да се възползва и да разбере.

Джош сви рамене.

— Пошегува се, че баща ми не може да ми купи място в щатския шампионат. Ние сме добър отбор. Баща ми няма нищо общо с това. Наистина. Той мрази футбол.

— Ти си добър. Гледала съм те да играеш. Искам да кажа, всички сме те гледали — добави бързо Бей.

— Донякъде се надявах, че ще ме хванат. Някой дори пушна в интернет видеоклип на боя. Мислех, че ще объркат почивката на родителите ми, че ще ме смъмрят и ще ми кажат колко са разочаровани от мен. Обаче директорът дори не ме погледна днес, въпреки това — каза той, свали слънчевите си очила и посочи насиненото си око. Днес беше в лилаво и жълто, меланхолични цветове. — Никога няма да разберат, освен ако не им кажа.

— Защо ще им казваш?

— Понякога ми се иска да знаят, че не съм този, за когото ме смятат — поклати глава Джош.

Твърдението му беше толкова странно, че тя веднага попита:

— А кой си?

Най-накрая разбра, че всъщност не знае. Знаеше толкова малко за него, колкото той за нея. Просто имаше предимството да знае, наистина да знае, къде трябва да се озове накрая.

— Аз съм Джош Матисън, приятно ми е — отвърна той, устните му се разтеглиха в пресилена усмивка и подаде ръка, сякаш искаше да се здрависат. Бей не я пое. Усмивката му угасна и той отново сложи слънчевите си очила. — Не искам да ходя в „Нотр Дам“ като дядо си. Не искам да работя с баща си в неговата компания.

— Това не показва кой си. Това показва кой не си — отбеляза тя. — Ти какво искаш?

Изглеждаше смутен от въпроса ѝ.

— Не знам — каза. — Докато седя в колата си сутрин и се опитвам да се накарам да отида на училище, ме облива студена пот. Лягам си в девет вечерта, защото съм изтощен. Понякога скулите ме болят от това, че се усмихвам, че се преструвам на доволен от живота си.

Отговорът му казваше нещо толкова очевидно, че май й се подиграваше. После разбра, че не е така.

— Тогава престани да се преструваш — отвърна Бей.

Погледна я, все едно е изръсила нещо готино.

— Обзалагам се, че и един ден през живота си не си се преструвала.

— Казваш го, все едно е много лесно.

Той сви рамене.

— Понякога си представям, че кося. Харесва ми да гледам как косят игрищата. Струва ми се толкова успокоително да се возиш напред-назад на косачката с часове.

Автобусите спряха, децата грабнаха раниците и калъфите с музикални инструменти и се подредиха на опашка.

Бей се изправи.

— Можеш да започнеш работа на стадиона в Хикори. Обзалагам се, че там често косят. Играят. И преподават — каза тя.

Джош я наблюдаваше, докато си слагаше раницата. Изглеждаше леко озадачен, сякаш се беше приготвил за нещо неприятно. Бей завъртя отегчено очи. Наистина ли смяташе, че е толкова ужасно дори да разговаря с нея?

— Искаш ли да те закарам до вас? — попита той.

— Колкото и вълнуващо да беше първият път, не, благодаря. Автобусите вече са тук. — Не спомена, че е наказана.

Джош остана на мястото си, докато тя слизаше по стъпалата.

— Ще бъдеш ли тук утре? — извика той.

— Тук съм всеки ден — отвърна тя, докато се редеше на опашката.

Точно преди да се качи в автобуса, Джош се провикна:

— Бей!

Тя се обърна. Той се беше изправил, потрепваше леко, а ръката му придържаше ребрата.

— Кажи на приятеля си Фин, че му благодаря.

— За какво?

— Гледай видеоклипа — отвърна той, после тръгна бавно нагоре по стъпалата и изчезна.

Бей се опита да гледа видеоклипа, докато пътуваше с автобуса към къщата на леля си Клеър, но батерията беше паднала и се налагаше да я зареди. Така или иначе нямаше значение, защото трябваше да даде телефона на майка си, щом се прибере вкъщи.

Условията, които Бей трябваше да спазва по време на наказанието, бяха следните:

1. Сидни да води Бей до училище сутрин и да я взема от дома на леля й Клеър вечер.

2. Бей да предаде телефона си веднага щом го открие.

Майка й предупреди, че може да добави още неща в списъка, ако се сети. Бей беше прехвърлила условията в ума си и беше открила всякакви вратички. Например нищо не се казваше за това, че не може да седи на стъпалата пред училище и да разговаря с Джош, макар че вероятността да се случи беше толкова нищожна, че майка й вероятно не бе сметнала за нужно да го спомене.

Друга вратичка: майка й не беше казвала, че не може да напуска къщата при извънредни случаи, макар че при наказанията то се подразбираше.

Сидни изглежда оставяше нещата да се случват от само себе си. Изненадващото наказание, което я сполетя цели двайсет и четири часа след предполагаемото провинение, вероятно се дължеше на факта, че Бей не бе попитала дали някой друг, освен майката на Фин, може да я закара вкъщи. Поне така каза на Бей очевидно обърканият й баща, като се опитваше да внесе логика в решението на майка й.

Ала Бей знаеше, че сигурно има още нещо.

Защото след като толкова пъти Сидни беше насърчавала Бей да излиза, да се среща с хора и да ходи на срещи, в мига, в който Бей сподели, че харесва някого, тя реагира така. Тя стигна до заключението, че майка й няма проблем с провинението. Има проблем с момчето.

Майката на Бей не харесваше Джош Матисън. А момичето нямаше представа защо.

— Клеър, имаш нужда от уебсайт — твърдеше Бъстър половин час по-късно, когато Бей влезе в кухнята на Уейвърли.

Клеър се усмихна на Бей, която ѝ отвърна със замечтан поглед, вероятно прекалено самодоволен за човек, който току-що е бил наказан за първи път.

— Всички имат уебсайтове! — продължи Бъстър. — Не мога да повярвам, че все още изпращаш факсове.

— Не знам как да си направя уебсайт — отговори Клеър, докато разбъркваше в голямата медна тенджерка захар, вода и царевичен сироп и чакаше сместа да заври. Щом се свареше, щеше да следи как термометърът за храна се покачва, докато стане време да добави овкусителите и оцветителите. Днес отново правеше лимонова върбинка.

На етикетите на всички бурканчета с бонбони от лимонова върбинка пишеше:

Лимонова върбинка за успокоение
донася ви спокойна тишина.
Мъдрите по свое усмотрение
понякога опитват от това.

Бъстър се озърна крадешком. После прошепна:

— Добре, не казвай на никого, но има човек със строго секретна професия, наречена уебдизайнер, който ще го направи вместо теб. Ще те уредя, но трябва да се закълнеш, че ще пазиш тайната.

Клеър поклати глава. Беше се запознала с него миналото лято на едно тържество, което тя организираше, а той беше сервитьор. След това от всички кандидатури за почасова работа на студенти по готварство в колежа „Ориън“ бе избрала него. Понякога се съмняваше, че е взела правилното решение. Той не млъкваше.

— Добре, забрави за уебсайта — продължи Бъстър. — Трябва да приемеш предложението на „Дикори Фудс“. Бизнес консултантът, с когото говори, те посъветва до една година да продадеш бизнеса, преди да изгубиш инерцията. По този начин ще продадеш бизнеса, но

пак ще можеш да го управляваш. Само помисли: разширяване, реклама, завод в Хикори. Можеш ли да си представиш да не ти се налага да разбъркваш сместа всеки ден? Да не ти се налага да лепиш етикети на бурканите? Да не подреждаш кашоните за поръчките? Край с биоразградимите стиропорени топчета, които залепват за задника ми от статичното електричество, когато си тръгвам от тук?

— Харесва ти, когато стиропорените топчета залепват за задника ти — отбеляза Клеър.

— Наслаждавам се на вниманието.

— Просто разчупи формичките и се захващай за работа.

Позвъни се на вратата и Бей отиде да отвори. Откакто беше пристигнала, не беше изрекла и дума.

— Какво ѝ е? — попита Бъстър.

Клеър сви рамене.

— Имаш посетители — усмихна се Бей, когато се върна в кухнята с Иванел Франклин и приятеля ѝ Фред. Иванел вече беше на осемдесет и една, привързана към бутилка с кислород и носеше очила е дебели стъкла, зад които сълзящите ѝ очи изглеждаха огромни. Фред, спокоен и улегнал, винаги беше до нея и носеше портативната бутилка с кислород като чанта. Оставяше Иванел да говори, доволен, че е до нея.

Фред живееше с Иванел от години и Клеър знаеше, че той обича дребната възрастна жена. През последните десет години се бе превърнал в част от семейството. Когато се бе преместил при Иванел, беше стеснителен и несигурен и идваше на празненствата в градината на семейство Уейвърли притеснен, сякаш се опасяваше, че може да го помолят да си отиде.

Сега Иванел и Фред бяха заедно навсякъде и хората говореха за тях като за едно цяло, Иванелифред, което доставяше удоволствие на Иванел.

— Иванел, не знаех, че ще идваш! — Клеър не можеше да остави тенджерата, но искаше да я прегърне. Старицата беше като любима история, която не искаш да свършва. Клеър я познаваше откакто се помнеше, беше далечна братовчедка от семейство Уейвърли. Детските ѝ спомени изобилстваха от необикновените подаръци, които ѝ правеше Иванел и които после ѝ потрябваха, помнеше и как Иванел и баба

Мери стоят край кухненската маса, говорят си и се смеят. Баба Мери се смееше само с Иванел.

Напоследък здравето на Иванел се влошаваше и при всяка следваща среща Клеър я намираще по-дребна, сякаш бавно тлееше и не след дълго Клеър щеше да я прегърне и в ръцете ѝ да остане само с пепел.

— Трябва да ти дам нещо — каза Иванел с хартиена торбичка в ръка. — Хрумна ми онази вечер.

— Искате ли кафе? — попита Клеър гостите. — Мога да помоля Бей да направи. Така или иначе, май днес не ѝ се мисли за бонбони.

Момичето се взираше в обувките си с лека усмивка на устните, но погледна нагоре и се изчерви при думите на леля си.

— Не, няма проблем — отвърна Иванел. — Излязохме и просто решихме да се отбием. Фред каза, че трябва да се измъкна от къщи за малко, че имам нужда от чист въздух.

— Никога не съм го казвал — възрази той.

— Добре де, аз добавих чистия въздух — рече Иванел.

— Как мина при лекаря миналата седмица? — попита Клеър.

— Лоши новини. Стара съм.

Бъстър се засмя. Той отиде при Клеър и взе лъжицата от ръката ѝ.

— Аз ще се оправя с това. Ти се виж с Иванел.

Клеър свали престилката си, взе торбичката от Иванел и най-накрая я прегърна. Миришеше на одеколона на Фред, което винаги развеселяваше Клеър. Иванел твърдеше, че е така, защото прекарва прекалено много време с него, но Клеър и Фред имаха теория, че си слага малко, когато Фред не я гледа. Често казваше, че харесва начина, по който миришат мъжете.

— Иванел, ела с мен в дневната. Бей, ела и ти.

— Остани тук и си поговори с Бъстър — каза Иванел, когато Фред понечи да я последва. Взе от него чантата с бутилката кислород и прошепна: — Симпатичен е. Трябва да пофлиртуваш с него.

— Иванел! — възмути се Фред. — Той работи в магазина ми!

— Просто казвам, че няма да навреди. Не си във форма.

— В момента имам краткотрайна връзка с човек от класа по хлебарство, но можеш да се поупражняваш върху мен — обади се Бъстър. — Нямам нищо против.

Фред неловко стисна ръце зад гърба си и изобщо не изглеждаше щастлив.

— Значи това правиш, преди да дойдеш вечер в магазина — заговори Фред, гледайки предпазливо Бъстър. — Каза, че не можеш да работиш следобед по религиозни причини.

— Бонбоните са моята религия.

Клеър изведе старицата от кухнята. В дневната Бей отиде до прозореца и се загледа навън, докато Клеър се настаняваше на канапето до Иванел. Колкото и дребна да беше Иванел, голямата ѝ пазарска чанта, пълна с предмети като кламери, пластмасови цветя, червени панделки и оцет — все неща, които можеше да ѝ се прииска да даде на някого — сега изглеждаше огромна и сякаш тя носеше собственичката си. Старицата остави чантата и бутилката с кислород на пода и въздъхна.

Сякаш беше вчера, когато възрастната жена енергично се разхождаше около колежа всяка сутрин и гледаше влюбено хубави мъжки дупета, а после се отбиваше на кафе и торта тук, в дома на Уейвърли. Това беше преди годината, когато всичко се промени, когато Клеър се запозна с Тейлър, когато Сидни се върна, когато Фред се пренесе при Иванел. Клеър не би заменила живота си за нищо, но понякога си мислеше с нежност за онези времена. Тогава всичко беше по-просто и по-ясно.

— Хайде — подкани я Иванел и посочи хартиената торбичка. — Отвори я.

Клеър я отвори и извади стара дървена шпатула.

— Беше на баба ти Мери — продължи старицата. — Даде ми я веднъж, когато се опита да ме научи да готвя. Когато беше по-млада, не искаше никой да се състезава с нея в кухнята, макар че беше толкова талантива, че нямаше с кого да се сравнява. Беше вълшебна гледка, нали? Как само наливаше, разбъркваше и режеше! Беше като музика. Дори танцуваше на нея, спомняш ли си?

— Спомням си — усмихна се Клеър, загледана в шпатулата.

— Когато поостаря, нямаше нищо против да споделя знанията си. Мисля, че го правеше от суета. Искаше да предаде дарбата си, за да я помнят. Обаче аз не се интересувах от готвене, затова ѝ харесваше ти да си в кухнята с нея, за да те учи. Онази нощ я сънувах. Знаех, че трябва да дам шпатулата на теб.

— Благодаря ти, Иванел. Сигурна съм, че ще ми потрябва — отвърна Клеър, макар да знаеше, че няма да ѝ потрябва, не и с всички тези бонбони. Може би по-късно, когато положението се успокои. — Знаеш ли, напоследък се чудя защо баба Мери не направи нещо велико с таланта си? Защо го ограничаваше само до задната врата?

— Мери не направи нищо велико, защото щеше да изисква много работа — усмихна се Иванел. — А тя нямаше мотивация. Харесваше ѝ, когато нещата стават лесно.

— Затова не е смятала, че трябва да доказва нещо, нали? — попита Клеър. — Като мен.

Очите на старицата, уголемени зад очилата, примигнаха два пъти, сякаш изведнъж си спомни нещо.

— Не бих казала. И тя се чувстваше несигурна, особено след като съпругът ѝ я напусна.

— Обаче никога не я е интересувало какво мислят хората за нея — настоя Клеър. — Била е уверена в това, което прави, нали?

Иванел поклати глава.

— Интересуваше я прекалено много какво мислят хората. Затова предпочиташе да си стои вкъщи.

Клеър заобикаляше въпроса, който всъщност искаше да зададе. Дарбата ѝ беше истинска, нали? Не някакви магии, до които прибегва, за да заблуди хората, че може да повлияе на чувствата им, като използва цветя от градината си? Нали не е било нещо, което не е разгласявала, за да запази тайната си?

Обаче не попита. Щеше да е абсурдно и дори можеше да обиди Иванел и Бей, двете очевидно най-надарени жени, които познаваше. Разбира се, че дарбите на Уейвърли бяха истински. Поне техните бяха.

Иванел погледна към Бей, която беше застанала до прозореца.

— Как е майка ти, Бей? Трябва да си запиша час, за да ми накъдри косата. — Старицата потупа рошавата си сива коса.

— Добре е — обърна се момичето и ѝ се усмихна.

— В събота вечер Бей беше на първите си танци за Хелоуин — оповести Клеър. — Облече се като баба Мери. Носеше една от старите ѝ рокли от пикниците. Открихме някои стари снимки. Бей, защо не отидеш да ги донесеш?

Момичето излезе от стаята и се качи горе.

— Какво ѝ е? — наведе се и попита Иванел.

Клеър се обърна, за да се увери, че Бей вече се е качила горе, преди да отговори:

— Влюбена е и майка ѝ никак не е доволна.

— Защо?

— Защото е влюбена в Джош Матисън.

— Леле! — възкликна Иванел. — Той е хубавичък. Адски лош късмет обаче. Матисън и Уейвърли никога не са били добра комбинация.

— Знам — отвърна тъжно Клеър, когато Бей донесе кутията и ѝ я подаде, а после се върна до прозореца.

— Спомням си ги — каза Иванел, докато двете с Клеър разглеждаха снимките. — Баба ти беше толкова хубава. Всички тези мъже я обичаха. Идваха да живеят при нея на пансион. Списъкът беше много дълъг. — Тя се поколеба, когато видя една от снимките. Извади я от кутията. — Ето го Карл. Мислех, че повече няма да го видя.

— Кой е той?

Иванел изтрака с ченето си.

— Това е дядо ти. Не знаеше ли? Мери се отърва от него, когато беше бременна с майка ти. Мръсникът ѝ изневеряваше. След това се промени. Той я промени.

— Променил я е? Как? — Клеър взе снимката и я погледна. Карл стоеше пред портичката на градината. В краката му имаше ябълки, сякаш ябълковото дърво го беше замеряло. Усмивваше се, пъхнал ръце в джобовете на раирания си костюм. Изглеждаше весел и малко самодоволен. Колкото и пъти да беше виждала тази снимка през годините, защото винаги откриваше кутията със снимки, когато търсеше нещо друго, така и не беше разбрала.

— Хора като нас никога няма да разберат — отвърна старицата. — Ние веднага се влюбихме в мъжете, в които трябваше. Обаче жените с разбити сърца се променят.

Иванел няколко пъти вдиша през тръбичката на носа си. Изглеждаше леко разтревожена, както изглеждаше винаги напоследък, когато смяташе, че е била навън прекалено дълго и ще ѝ свърши кислородът.

— Трябва да си вървя. Фред? — извика тя весело.

След малко той се появи, сякаш беше чакал наблизо.

— Тук съм.

— Онова момче научи ли те на някой номер? — попита Иванел, докато ставаше.

Той взе бутилката с кислород.

— Иванел, аз съм с четирийсет години по-възрастен от него.

— Просто казвам, че имаш нужда да се поупражняваш.

Клеър остави снимките и шпатулата, после изпрати гостите до входната врата. Когато излязоха на верандата, въздухът беше остър и свеж като лайм и всички спряха, за да се насладят на освежаващата изненада.

— Застудява — отбеляза Иванел и уви орфаното черно палто около врата си. — Скоро трябва да дойде първата слана.

— Според годишника трябва да е в събота — отвърна Клеър. — На Хелоуин. Всеки ден ходя да проверявам дървото. Мисля, че е почти готово.

— Ще организираш ли тържество? — попита Иванел.

— Разбира се.

— Нямам търпение. Знам, че съм малко нетърпелива тази година — потрепери тя. — Не знам защо. Имала ли си някакви неочаквани посетители?

— Не — отвърна Клеър. — Защо питаш?

— Есенните ветрове довяват непознати. Така казваше татко. Той не беше Уейвърли. Беше Нюгет. Нюгет познаваха времето — обясни Иванел на Клеър, а Фред ѝ помогна да слезе по стълбите и да влезе в колата му, паркирана до тротоара.

— Тревожа се за нея — каза той, щом я вкара в колата и затвори вратата.

— Знам — отвърна Клеър и скръсти ръце пред гърдите си, за да се предпази от студа. — Малко е разсеяна напоследък. Обаче се справя добре за човек на осемдесет и една.

— Не знам какво ще правя без нея — натъжи се Фред. — Сякаш вече ми липсва.

Клеър им махна и изчака колата да изчезне от погледа ѝ, преди да влезе вътре. Бей още стоеше до прозореца, после я последва в кухнята.

— Става дума за момче — обяви Бъстър, когато влязоха.

Клеър погледна Бей, която тъкмо си беше измила ръцете и си слагаше чисти гумени ръкавици, за да напълни бурканите с бонбони.

— Казала си му? — възкликна изненадана леля ѝ.

— Нямахте нужда — поклати глава Бъстър. — Винаги познавам, когато става дума за момче.

— Сецаш ли се за възрастния мъж със сивия костюм, когото видях преди няколко дни? — смени бързо темата момичето. — Току-що го видях отново, докато стоях до прозореца.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Господин Залер?

През нощта Ръсел отвори очи, когато на вратата му се почука тихичко. Беше в леглото си в стаята в странноприемницата. Светеше само нощната лампа и прорязваше нежната, топла тъмнина като лунен лъч. Беше един и половина през нощта. От радиото се носеше тиха класическа музика. Той не разбираше много от музика. През по-голямата част от живота му слушаше тенекиените звуци на панаирджийските въртележки. Обаче тази музика беше приятна. Приспиваше го, когато имаше намерение само да подремне, преди да се срещне с Ан в полунощ в кухнята, за да хапне. Беше им се превърнало в традиция.

Той се надигна бавно и ставите му изпукаха. Взе стария си халат на маг от долния край на леглото, където го оставяше внимателно сгънат, и докато вървеше към вратата, се наметна, за да скрие вехтата си пижама.

Ан Ейнсли стоеше в коридора и държеше чиния със салата с пилешко, картофен чипс и туршия. В другата си ръка носеше студена кутийка с бира.

— За да има какво да хапнете, ако огладнеете — каза тя и му ги подаде.

Не беше разстроена, че не се появи на срещата им в полунощ. В живота си приемаше разочарованията като неминуеми. Беше отегчена, а той я забавляваше. Любопитството я бе довело тук с чинията, приготвена за него, нищо повече. Привлечена бе към вратата му, за да разбере какво не е наред. Вероятно си е помислила, че може да го намери мъртъв в леглото. Това определено щеше да ѝ донесе вълнението, от което се нуждаеше. Зачуди се дали би плакала за него, ако това се случеше, дали щеше да изпита истинска скръб.

Запита се дали някой изобщо би изпитал истинска тъга, което беше ново за него и му отне известно време да свикне с мисълта.

Реши, че тази нова мисъл не му харесва, но не беше способен да се отърси от нея.

— Моля те, Ан, наричай ме Ръсел — каза той, докато поемаше нещата от ръцете ѝ. — Ужасно съжалявам. Сигурно съм заспал.

— Уморен си. Много се разхождаш напоследък — отвърна тя. — Слушай. Извинявай, че трябва да ти напомня, но първоначалната резервация за тази стая, която изтрих, за да те настаня, изтича в петък. Тогава ще дойдат нови гости. Те са редовни, идват всяка година, затова не мога да откажа резервацията, без да съобщят на брат ми.

— Разбирам — каза той мило. — Наистина не смятах да оставам толкова дълго, но се оказа, че ми е приятно. Ще си тръгна до петък.

— Къде ще отидеш? — попита тя и се облегна на рамката на вратата.

Единственото място, където искаше да отиде, бе да се върне в мекото, топло легло. Обаче не трябва да хапеш ръката, която те храни, и тем подобни.

— Във Флорида. Прекарвам зимата там всяка година.

Тя се усмихна. Предните ѝ зъби бяха изцапани с червилото, което току-що си бе сложила.

— Звучи приятно.

Не би го нарекъл точно „приятно“.

— Поне е топло.

— Тук беше необикновено топло за октомври, преди да дойдеш. Предполагам, че си донесъл студа със себе си — пошегува се тя.

— Не чувам това за първи път.

Тя се разсмя, после се огледа по коридора от страх, че може да е събудила другите гости.

— Ан, накара този възрастен мъж да се чувства по-добре, отколкото е очаквал. Добрината ти не е останала незабелязана. Благодаря ти — изрече той, с което учтиво я подканваше да си върви.

— Няма за какво, Ръсел — отвърна тя, докато той затваряше вратата под носа ѝ.

Веднага забеляза, че е ровила в стаята му, но сега той не спомена за това. Винаги държеше кичур коса върху сгънатите дрехи — дълга, руса къдрица, която му беше дало едно момиче от панаира — Щедрата Белинда. Така познаваше дали някой му е ровил в нещата. Ан бе върнала всичко на точното му място, освен кичура коса.

И листовката с Великия Бандити, която беше взела, разбира се.

Още чакаше да му я върне не защото беше опасно за нея да знае кой е той, а защото му бяха останали само три. Това бяха единствените вещи, които му напомняха за панаира, заедно с картите таро, хипнотизиращия кристал и халата. Имаше и спомени, разбира се, добри и лоши, а той никога не забравяше нищо — умът му беше като филм, който не спира да тече. Обаче беше приятно да има и неща, които може да докосне, неща, които му напомнят, че всичко това се е случило. Границата между истината и измислицата понякога беше много-много тънка.

Върна се до леглото и приседна в края му. Сложи чинията в скута си и започна да се храни, като се наслаждаваше на всяка хапка.

Пет дни, замисли се той учудено. Беше тук вече пет дни.

Два дни — най-много — толкова му отнемаше преди. След като напусна панаира, беше по-бърз. Ала и залозите бяха по-големи. Той имаше по-големи цели и ставаше дума за повече пари, затова беше необходимо да си тръгне по-бързо. Напоследък действаше само на дребно. Имаше по-малко папки и те струваха по-малко пари. Затова чувството, че трябва да бърза, почти беше изчезнало. Основната му мотивация вече беше храната. Храната и удобното място за спане.

Късметът му се усмихна, когато срещна слабичката и потайна Ан Ейнсли. Не беше осъзнал колко е уморен, докато не легна в голямото легло, отрупано с възглавници. Лилавата стая беше тиха, луксозна и той се чувстваше почти... смееше ли да го каже? На сигурно място тук.

Това означаваше, че трябва да се махне. Всеки, който беше работил с пътуващия панаир по негово време, знаеше, че да се чувстваш на сигурно място означава да си немарлив, а немарливостта води до неприятности.

Затова щеше да вземе пари от Клеър Уейвърли и щеше да си замине.

Флорида го очакваше.

Мястото за лагеруване, където прекарваше зимите, се наричаше „Цирковата шатра“ — там пенсионираните циркови артисти, на които не им е провървяло, можеха да останат за няколко месеца и да получават безплатна храна и медицински услуги. Беше създадено от бивш цирков артист, който забогатял по-късно. Там се събираха стари

и странни циркови артисти, но приемаха и хора от пътуващи панаири. От трупата на сър Уолтър Трот бяха останали само неколцина. Там Ръсел от време на време срещаше някои от хората, които привличат зрителите на представленията, или механик от старата трупа. С тях се усмихваха и си кимаха. Всички знаеха какво се беше случило с оригиналния Бандити на онова поле в Арканзас. Цял живот беше прекарал в наблюдаване на хората и събиране на тайни, докато успее да изкара по някоя хилядарка от тях, и все пак имаше една тайна, която можеше да го съсипе и всички я пазеха.

Понякога е трудно да се каже дали сме морални. Влияят различни фактори.

Никой не знаеше истинското име на оригиналния Бандити. Носеха се слухове, че започнал на панаира „Чикаго Уърлдс“. Кожата му била твърда като обработена кожа и имал едно стъклено око, но бил странно екзотичен по привлекателен начин. Дамите били привлечени от него и им харесвало, когато се доближавал, за да научи тайните им: какво са яли последно, какви инициали са гравирани на медальоните им. Винаги им разкривал достатъчно, за да повярват, че е гадател, а после им казвал това, което всички искат да чуят — че бъдещето им е изпълнено със скъпоценни камъни и красиви деца.

Въпреки отделеното внимание на жените сексуалните предпочитания на Великия Бандити били в съвсем друга посока. Очите му, истинското му око, винаги се заглеждало по млади момчета, които помагали в сглобяването и разглобяването на павилионите, онези, които чистели алеята през нощта и крадели за собственика, самия сър Уолтър Трот.

Ръсел бил едно от тези момчета, зарязан в пътуващия панаир от майка си, укротителката на змии, след като самата тя била укротена от някакъв местен с пари. Никой не се изненадал, когато изоставила Ръсел — бил буйно момче с лош характер, а тя изобщо не можела да се нарече грижовна — но всички били поразени, че изоставя и любимия си питон албинос на име Суит Лу, който избягал след седмица.

Великият Бандити примабил Ръсел с доброта и ласкателства в караваната си през нощта, след като майка му си тръгнала, а Ръсел нямал къде да спи. Той никога не забравил подробностите от онази нощ. Нито многото подробности след това. Почти десет години.

Ала когато Ръсел станал на седемнайсет, видял Великият Бандити пиян на едно поле в Арканзас и превъртял. Застаряващият маг бил с едно от сирачетата, които прибрали в Мисисипи — хубаво момче с потъмняла от слънцето кожа, което нямало представа какво го чака. Било тъмно и тихо, въртележките били спрени за през нощта, а повечето момчета чистели алеята и се наслаждавали на разпръснатите пуканки и наполовина изядените захаросани ябълки, радостни, че не те са в полето тази вечер. Ръсел последвал Бандити, без да може да обясни защо.

Когато открили Великият Бандити в полето на сутринта, изглеждало, сякаш е паднал пиян и е ударил главата си в камък. Момчето избягало надалеч. Може би все още бяга.

Всички знаели какво се е случило, но никой не казал и дума. Истинският Бандити бил лош човек, който мятал плаща си върху целия панаир и го превръщал в жестоко и страшно място за всички вътре. Изнасилвал, крадял, мамел, а собственикът не можел да направи нищо, защото Бандити знаел някаква негова тайна. Какво обаче, така и няма да се разбере.

От негласна благодарност сър Уолтър Трот, дребен мъж с огромни уши, който твърдял, че е роден в лагер на дървари в Орегон, че всичките му братя са високи и силни и могат да повалят дървета само с един удар на брадвата, предложил на Ръсел да стане новият Бандити. Оригиналният Бандити все пак научил Ръсел на много фокуси, повечето от които му се искаше да не беше научавал.

Ръсел Залер имаше каменно сърце, а съвестта му почти не проговаряше, но след онази вечер никога не бе наранявал физически живо същество. Сега беше само един измамник, старец, който си мечтае за меко легло, докато краде от хората, които имат достатъчно, за да си го позволят.

Разбира се, не беше най-добрият човек на света. Ала както ще ви каже всеки член на трупата на сър Уолтър Трот, не беше и най-лошият.

Своенравната рецепционистка на Сидни не се появи на работа в салона на следващата сутрин. Сидни ѝ позвъни няколко пъти, но тя не вдигна.

Ядосана, задето поредната тийнейджърка не иска да влезе в правия път въпреки усилията ѝ, Сидни набързо довърши прическата на последната си клиентка, поръча на Джейни да затвори и се отправи с колата към дома на Вайълет, преди да вземе дъщеря си. Част от наказанието на Бей беше да няма свободно време между края на работата при Клеър и прибирането вечер със Сидни. Нямаше свободно време, което да прекарва с Джош. Нямаше време дори да разговаря с него по телефона.

Цял ден Сидни беше мрачна. Една от клиентките, Трейси Хейгън, която искаше прическа, за да увеличи продажбите си на кутии за храна, се оказа с прическа, която караше клиентите да се страхуват да ѝ откажат, вместо да бъдат омаяни и да си купят нещо. Резултатът беше същият, но не беше това, което бе поискала. Сидни си купи кутия за съхранение на сандвичи, защото се чувстваше виновна.

Слънцето залязваше, когато излезе от града. Има разлика между провинциален и селски, тънка линия, която не знаеш, че си прекосил, докато не се окажеш на пътя. Всички познават този път, който излиза от града и води към зелена шир от пасища и стари ферми, сякаш влизаш в приказка — сладка, старомодна и изгубена във времето. Ала като във всички приказки началото е красиво, уловка, която те въвлича в нещо, което не очакваш с нетърпение. Дългата редица ферми се превръща в голия пейзаж на паркинги за каравани, които бавно ръждясват под дъжда, рушат се и после оставят вадички подире си.

Сидни добре познаваше района заради дългите разходки с колата с Хънтър Джон Матисън в гимназията, авантюристични екскурзии, за да видят колко далеч могат да стигнат не само в буквалния смисъл, преди да се върнат.

Днес се беше опитала да се обади на Хънтър Джон. Гордостта я възпираше да го направи, защото знаеше, че неизбежното разочарование на него и на съпругата му Ема от сина им щеше да означава, че смятат дъщеря ѝ недостатъчно добра за него. Обаче ако родителската им намеса щеше да прекъсне връзката още в зародиш, само това имаше значение. Сърцето на дъщеря ѝ щеше да си остане голямо, червено, красиво и радостно, изпълнено с любов към момче, което го заслужава. Първо позвъни на работното място на Хънтър Джон, после в дома му, където икономката я уведоми, че Хънтър Джон и Ема са на круиз за годишнината от сватбата им.

Сидни изпита едновременно разочарование и облекчение. Може би малко повече облекчение, отколкото разочарование. През изминалите десет години, откакто се беше върнала, само бегло се поздравяваше с тях. Разбира се, когато те не я пренебрегваха напълно. Ясно си спомняше една от първите си седмици в Баскъм преди десет години, когато Хънтър Джон се изправи пред нея и заяви, че обича съпругата си и няма да я напусне. Очевидно цялото семейство Матисън бяха уплашени, защото си въобразяваха, че Сидни се е върнала да спечели отново Хънтър Джон и парите му. Сякаш можеш да постъпиш като него със сърцето на една Уейвърли и да очакваш то да не се промени.

Паркът за каравани, където живееше вироглавата рецепционистка, носеше подходящото име „Дивия Запад“, а улиците бяха с имена като Уайът Търп Драйв и Док Холидей Корт. Сидни спря пред стара бяла каравана с изсветлял навес в зелено и бяло отпред. Дворът беше достатъчно чист и украсен с бетонни джуджета и изрисувани гъби.

Приближи се до вратата и почука. Отвори ѝ едър възрастен мъж по боксерки. Топлината, която се излъчваше отвътре, облъхна Сидни, сякаш някой беше отворил вратата на фурна. Вътре сигурно беше над трийсет градуса.

Мъжът я огледа от горе до долу — черния ѝ чорапогащник и черните обувки с ток, късия ѝ кариран шлифер и косата, небрежно прибрана с ластик.

— Какво искате? — попита той, надвиквайки телевизора.

— Кой е? — провикна се от фотьойла жена, която беше или на седемдесет, или на петдесет, но изглеждаше много стара.

— Тук съм да се видя Вайълет — каза Сидни. — Не беше на работа днес.

— Вайълет! — извика мъжът.

Отвори се врата, която водеше към дневната.

— Какво? — попита ядосано младата жена, после видя Сидни на вратата. — О! Влез тук — продължи тя и ѝ помаха да отиде в стаята ѝ.

Сидни прекоси дневната.

— Съжалявам, че е толкова горещо. Рой и Флорънс обичат да им е топло — каза Вайълет и затвори вратата на стаята си.

Единственият прозорец в стаята беше отворен, а студеният въздух, който влизаше, се сблъскваше с горещия и създаваше лек ветрец, заради който стаята сякаш се движеше. Младата жена носеше къса блуза без ръкави и къси панталонки.

— Чарли ме държа будна цяла нощ. Съжалявам, че не можах да дойда днес.

— Трябваше да се обадиш — каза Сидни, докато отиваше към Чарли, който седеше на пода и си играеше със стари пластмасови кубчета. Тя коленичи пред него. Допря длан до челото му, а той пъкна кубче в устата си и я погледна с красивите си тъмни очи. — Здравей, миличък. Да не си болен?

— Вече е по-добре — отвърна Вайълет бързо, сякаш може би всичко е било наред от самото начало.

Сидни огледа малката стая. На пода имаше гол матрак, покрит със стари одеяла. Нямаше мебели. Навсякъде бяха разпръснати дрехи и играчки.

Зад вратата се мъдреше комплект сини куфари. Това изглежда бе единственото нещо в стаята, към което се отнасяха с уважение.

— Какви са тези куфари? — попита.

— За деня, в който ще се изнеса. Това не е моят дом. Не го приемам така. Само временно е. Винаги е било така.

— Не е толкова зле — рече Сидни. — Просто си попаднала в рутината. На всеки се случва. Някога мислила ли си да учиш фризьорство?

Вайълет седна на матрака и се плъзна към стената, за да се облегне.

— Може би.

— Мога да ти помогна да учиш задочно. Сигурно и стипендия ще получиш.

— Може би. Но ако реша да уча, ще е някъде много далеч. — Тя вдигна тънката си ръка, за да усети хладния въздух, който влизаше през отворения прозорец над нея.

— Всъщност Баскъм е много хубаво място.

— Ти си го напуснала — отбеляза Вайълет.

— Върнах се.

Младата жена сви рамене, свали ръката си, дланта ѝ беше свита в юмрук, сякаш беше хванала хладния въздух като птичка.

— Може би и аз ще се върна, а може би няма.

— Когато си тръгнах, бях сама. И беше добре. Имах време да се уча и да правя грешки. След като родих Бей, всичко се промени. Вече не ставаше въпрос само за мен. Върнах се, защото исках тя да има стабилен дом, в който да порасне, исках да има хора, които ме подкрепят.

— Чарли е добро бебе — отбеляза Вайълет. — Няма да ми създава проблеми.

— Знам, че е добро бебе — каза Сидни, галейки тъмната му, гъста коса. — Предизвикателството е да го отгледаш така, че да стане добро момче, а после добър мъж. Мислиш ли, че можеш да го направиш, след като няма къде да живееш? Какво ще се случи, когато си тръгнеш? Ще намериш идеалната работа, идеалния дом и идеалния мъж?

— Да! — отвърна Вайълет. — Знам, че ще стане така. Вече съм търсила тук. Няма ги.

— Където и да си, нищо няма да се промени, освен ако ти не се промениш.

Младата жена стана от леглото, мина покрай Сидни и вдигна Чарли пред нея.

— Уволнена ли съм? — попита и го подпря на бедрото си. Той започна да нервничи. — Защото имам нужда от тази работа. Почти съм събрала достатъчно, за да купя старата тойота на Рой.

— Не, не си уволнена — изправи се Сидни.

— Защо си толкова мила с мен? — попита Вайълет, докато подрусваше Чарли, който се разплака. Сидни устоя на изкушението да го вземе от ръцете ѝ.

— Защото някога бях като теб — отвърна.

— Нямах представа какво значи да си като мен.

— Ще дойдеш ли на работа утре? — попита Сидни.

— Да. Ще дойда.

Сидни ги погледна за последен път и излезе от стаята. Възрастната двойка в дневната я изгледа подозрително, когато мина пред телевизора, за да излезе.

Сидни се качи в своя миникупър, седеше на студа и се чувстваше обезсърчена, защото колкото и да се опитваше, съзнаваше, че не може да хване някого, който не подозира, че пада.

Вече се беше стъмнило, когато Сидни пристигна в дома на Уейвърли. Мразеше тези къси дни. Изтича по стълбите към входната врата и се уви в шлифера си, за да се предпази от хладния вятър. Зачуди се дали Вайълет има зимно палто, а Чарли — зимни дрешки.

„Спри!“ — каза си.

Не можеше да контролира всичко.

Това беше причината. Стараеше се толкова, защото усещаше, че не дърпа юздите. Вайълет можеше да забременее, без да ѝ мигне окото, а Сидни не можеше. Не беше честно. Беше ѝ толкова лесно да забременее преди петнайсет години, беше го направила несъзнателно като ходенето. Тялото ѝ го направи естествено, показа ѝ, че е време. Сега изискваше толкова усилия, толкова енергия.

Клеър беше предупредила Сидни, че ще се привърже към Чарли. Сидни споделяше всичко със сестра си. Може би разкриваше прекалено много, защото Клеър винаги беше тук, винаги слушаше, винаги казваше правилните неща, независимо дали Сидни ѝ вярваше или не. Понякога ѝ се струваше, че взима прекалено много от Клеър. Обикновено Клеър ѝ се обаждаше, за да я попита как е. Никога нямаше нужда от помощ, изглежда нямаше проблеми, които да не знае как да реши сама. Колкото и да обичаше сестра си, това понякога беше много смущаващо. Щеше да е хубаво, ако понякога и Клеър имаше някакъв проблем. Не непременно голям. Просто нещо малко, което да накара Сидни да се появи триумфално с бутилка вино и да каже: „Знам какво трябва да направиш!“

Сидни стигна до входната врата и се опита да я отвори. Тя не помръдна. Извади ключа си за къщата и се опита да я отключи. Отново не се отвори. Опита да позвъни на звънеца, но той не издаде нито звук. Объркана прекоси верандата, надникна през прозореца на дневната и видя Бей и Марая да гледат телевизия. Завесите внезапно се спуснаха пред нея и я оставиха в тъмнината на верандата.

О, сега разбра.

Сидни се върна до вратата. Погледна през рамо, за да се увери, че никой не може да я чуе, и прошепна: „Не ме интересува дали си недоволна, че я наказах. Ще се върна и ще те боядисам с грозна зелена

боя, ако не се отвориш веднага.“ Почувства се нелепо, както винаги, когато трябваше да се справя с подобни неща в семейство Уейвърли.

Обаче вратата се отвори.

Къщата винаги е била малко суетна.

Щом влезе, чу Тейлър да се провиква от горния етаж:

— Забравих. Какво трябваше да правя тук?

— Да поставиш уплътнение около комина на тавана — извика в отговор Клеър от кухнята.

— Да, да — отговори Тейлър.

— Готова ли си? — попита Сидни, когато отиде в дневната.

Бей кимна и се изправи.

— Ще дойда след минута — рече майка ѝ и се отправи към кухнята.

Клеър вадеше пържено пиле от кутия, която Тейлър очевидно бе донесъл вкъщи. Вдигна поглед от чиниите, когато Сидни влезе.

— „Кей Еф Си“? Това е ново — пошегува се Сидни и се приближи към нея. — Започни отново да готвиш, моля те.

— Обмислям го.

— Наистина ли? — изненада се Сидни. За първи път го чуваше. Всички в семейството се опитваха да я накарат отново да готви не само защото обичаха хубавата храна. Е, това беше основната причина. Обаче нещо в „Бонбоните на Уейвърли“ караше Клеър отново да се затваря в себе си, а това не беше хубаво. Понякога Сидни се страхуваше, че ако сестра ѝ се затвори за прекалено дълго, може да заприлича на баба им, която се криеше под стълбите, когато някой почука на входната врата, защото не искаше никого в дома си.

— Иванел се отби днес и ми донесе шпатула. Може би е знак. — Клеър сви рамене и Сидни разбра, че това е всичко. Нямахте да ѝ каже нищо повече.

Сидни се обърна и се облегна на шкафа.

— Как е Бей?

— Защо не я попиташ сама?

— Трябва. Ще го направя — отвърна решително майката. — Има неща, които никога не съм ѝ казвала, а трябва да чуе. Просто не знам как да ги изрека.

Клеър избърса ръцете си в хавлиена кърпа.

— Като говорим за неща, които никога не сме казвали, Иванел днес ми съобщи, че съпругът на баба Мери се казвал Карл. — Клеър влезе в малкия си кабинет до кухнята, върна се и подаде стара снимка на Сидни. — Онзи Карл на снимките, които открихме в събота. Как не сме знаели?

— Предполагам, че никога не сме питали. Вижда се, че не му е чиста работата. Виж тази усмивка. — Сидни погледна по-отблизо черно-бялата снимка. — Мама имаше неговата брадичка.

— Ти също. Пишеше „Карл“ и на кухненския дневник, който открихме. — Онзи, който е зачеркнат е черно мастило.

— Май си се натъкнала на мистерия.

Клеър щеше да каже нещо, но се спря и погледна сестра си, любопитно наклонила глава.

— Косата ти още по-червена ли е?

Беше я прихвала е ластик с надеждата, че няма да се забелязва.

— Кълна се, че не го правя аз. — Тя попипа косата си. — Всяка сутрин, когато се събудя, става по-зле. Утре ще се опитам да я боядисам. Не мога да чакам до първата слана. Тогава всичко ще се успокои.

— Още пет дни — кимна Клеър.

— Ти изглежда се справяш доста добре — каза Сидни. — Първата слана не ти ли носи неприятности?

Това никога не беше ясно, що се отнасяше до Клеър. Трябва да разчиташ на нея да ти каже. Понякога на Сидни ѝ се искаше да се въздържа толкова добре, колкото сестра си, така че не всичко да прелива навън. И все пак тя знаеше цената, която сестра ѝ бе платила за тези стени.

— Не ме урочасвай — отвърна Клеър.

— А ти недей да си го търсиш — рече многозначително Сидни и подаде снимката на сестра си, след което излезе от кухнята.

На следващия ден Вайълет все още не се беше появила в салона, когато наближи обяд, което дразнеше стилистите, защото трябваше да се редуват да вдигат телефона и да записват часове на клиентките, а клиентките им чакаха цяла вечност с мокри коси, които капеха в мивката, или с фолио, което трябваше да се провери.

— Каза, че Вайълет ще дойде днес — напомни Джейни, докато записваше клиентката си на рецепцията.

Сидни отиде до осветената рецепция, където Бий Макконъл чакаше на белия диван до прозореца.

— Може да отиваш отзад, Бий. Ще дойда след минутка — каза ѝ Сидни. После се обърна към Джейни: — Вчера ходих да я видя, за да се уверя, че всичко е наред. Каза, че ще дойде.

— Тя носи само неприятности — отвърна Джейни и се завъртя в стола на рецепцията. — Малката ми сестра учеше с нея, преди Вайълет да напусне училище. Била груба. Крадяла. И то не само чужди гаджета, макар че и това правела често.

— Тези Търнбул се множат като зайци и крадат като свраки — обади се Бий Макконъл. Сидни се обърна и видя, че дъщеря ѝ още е там.

— Тя е само на осемнайсет — оправда я Сидни и поведе дъщеря си отзад. — Все още може да се промени.

Час по-късно Сидни подстригваше Бий, когато Вайълет влезе. Сидни се почувства щастлива, защото това означаваше, че не е сбъркала в преценката си за нея.

— Вайълет — каза, защото искаше да привлече вниманието на всички към нея. — Би ли заредила кафемашината, преди да седнеш? Къде е Чарли днес? При бавачката ли?

— В колата е. Няма да остана. — Младата жена носеше тесни, мръсни джинси и толкова голям пуловер, че се беше свлякъл от едното ѝ рамо и презрамката на сутиена ѝ се показваше. Тя стоеше и нервно си гризеше ноктите.

— Извини ме за момент, Бий. — Сидни остави ножицата си и отиде до рецепцията. — Каква кола?

— Купих старата тойота на Рой. Казах ти. Просто ми трябваха още малко пари. Обещах да му дам останалото днес.

— Не разбирам. — Сидни отиде до прозореца. — Чарли сам ли е?

Вайълет застана до нея и посочи.

— Паркирала съм до пожарния кран. Виждам го оттук. Може ли да получа аванс от заплатата?

Джейни все още беше на рецепцията, понеже следващият ѝ клиент беше чак в три. Слушаше с интерес.

- Не мога да ти дам пари, Вайълет — отвърна Сидни.
- Поне ми плати за дните, в които съм работила.
- Получи си парите в петък. Работила си само в събота.
- Тогава ми дай парите за събота!

Сидни замълча за момент, използвайки тишината като рестарт бутон, както правеше с дъщеря си.

— Какво става? — попита накрая.

— Заминавам. Омръзна ми това място. Омръзна ми всичко. Омръзнаха ми Рой и Флорънс. Почти всяка нощ се събуждам и заварвам Рой да ме гледа. Извратено е. — Пак загриза ноктите си. — Няма да търпя тези глупости. Не и отново.

Отново? Сидни усети тръпки по тялото си.

— Щом там е толкова зле и няма къде да живееш, може с Чарли да живеете при мен.

Когато изрече това, Джейни, която тъкмо отпиваше вода от бутилката, се задави.

— Няма да живея при теб — отвърна Вайълет, сякаш ѝ беше предложила нещо нелепо. — Знам къде живееш. Няма да живея в мандра. Искам да живея някъде, където има светлини и хора.

— Значи ще напуснеш града просто така?

— Ако ми дадеш пари, да!

— Чарли има ли поне детска седалка за колата?

Вайълет извъртя отегчено очи.

— Плати ми за събота плюс бакшиша. Тогава ще си тръгна. Това са мои пари.

— Какъв бакшиш? — Сидни се опита да изглежда смутена.

— Всички тук получават бакшиш. Винаги си взимам своя в края на деня. От касата. Така е честно.

— Може ли да се сбогувам с Чарли? — попита Сидни с надеждата да продължат разговора навън. Всички вече ги гледаха.

Ала Вайълет не се поддаде.

— Той спи.

Без да говори повече, Сидни извади пари от престилката си, даде ѝ ги и Вайълет си тръгна.

— Крала ли е от теб? — попита Джейни.

— Не ми се говори за това — отвърна Сидни, без да я поглежда. Не искаше да обяснява, че знае от седмици, но се бе надявала, че

постоянството и безграничната ѝ вяра във Вайълет, ще променят нещата.

Обаче младата жена не можеше да се промени. Сидни не можеше да стигне до същността ѝ. Виждаше само външната обвивка, млада и податлива. Но дори и тя щеше да се промени с годините.

Колкото и да я разстройваше този факт, най-много я болеше, че Вайълет отвежда Чарли, сладкото, невинно момче. Сидни застана до прозореца и наблюдава как младата жена потегля със старата сива тойота „Корола“.

Усети болка и толкова голяма празнина, че в очите ѝ бликнаха сълзи.

Вечерта Сидни се прибра в притихналия си дом. Надяваше се, че нещо ще я разсее: че Хенри ще пече царевични кексчета в кухнята, които правеше поне веднъж в месеца, защото така правел и дядо му; или пък Бей е готова да преговаря за наказанието си.

Ала нямаше нищо подобно. Беше толкова тихо, че се чуваше тишината.

Сидни се приближи до стълбите и извика на Бей какво иска за вечеря. Клеър я беше докарала вкъщи, защото майка ѝ беше затрупана с работа благодарение на Вайълет.

— Ядох у Клеър — провикна се момичето в отговор.

След танците в събота почти не бяха разговаряли. Бей, изглежда, понасяше наказанието добре, прекалено добре, сякаш с примирението си искаше отново да покаже на Сидни, че обърква всичко.

Сидни влезе в кухнята. До хладилника имаше малка бяла дъска за писане, толкова стара, че съобщенията, писани с години върху нея, все още леко прозираха като думи дълбоко под вода. Хенри беше написал, че още е в мандрата и поправя някаква машина, която днес се е повредила. Също като Бей той никога не използваше телефона. Сидни сякаш живееше с двама лудити.

С палто и чанта на рамо, която беше забравила да свали, тя отвори хладилника и погледна вътре. Не беше гладна.

Затвори вратата и посегна към телефона в кухнята.

— Удобно ли е? — попита, когато Клеър вдигна.

— Да — отвърна сестра ѝ. Винаги така отговаряше. — Как мина денят ти?

— Ужасно. Бей е в стаята си, Хенри все още не се е прибрал, а аз се чувствам... — Искаше да каже „безплодна“.

— Говори ли с Бей?

— Не.

— Говори ли с Хенри?

— Не.

— Ако не им обясниш, те няма да разберат — каза Клеър, макар че самата тя никога не обясняваше нищо на никого, понякога дори на Тейлър, който често беше потънал в собствените си мисли. Ала Клеър се нуждаеше точно от това — от някого, който да присъства в живота ѝ, да я дразни и да я вади от нейния свят. Сидни винаги бе имала нужда от човек, който да я успокоява, да я приземява. И това беше Хенри.

— Знам.

Сидни се загледа през прозореца над мивката в кухнята и се заслуша в шумовете около Клеър. Май и тя беше в кухнята. Стори ѝ се, че чува тракане на чинии, пускане на вода. Някъде отзад се чуваше смехът на Марая. Звукът от стъпките на Тейлър.

— Знаеш, че ако имаш нужда, аз също съм насреща — каза накрая.

— Знам. Обичам те.

— И аз те обичам. — Сидни затвори и излезе на задната веранда. Седна на един от двата тръстикови стола.

Полето отзад беше толкова тъмно, че не можеше да каже къде свършва то и къде започва нощното небе. Трудно ѝ беше да свикне със света без улично осветление, но ѝ харесваше как това ги сближава с Хенри. Когато се ожениха, седяха тук всяка вечер. Хенри казваше, че баба му и дядо му правели същото, затова запазиха столовете. Твърдеше, че понякога все още ги вижда — как баба му отпуска ръка, а дядо му я хваща.

Не беше сигурна колко време е минало, но студът щипеше страните ѝ, когато чу стъпките на Хенри в кухнята. Вратата се отвори и той я повика:

— Сидни?

— Да.

Той излезе и затвори вратата след себе си.

— Какво правиш тук? — попита и седна на стола до нея. Седалката изпука от студа. Още беше с работните си дрехи. Сидни съзнаваше, че трябва да влезе и да му приготви нещо за вечеря. Той работеше много. Можеше да направи поне това за него. Ала не бе в състояние да помръдне.

— Не знам — отвърна тя. — Мисля.

— Какво има? — попита съпругът ѝ.

— Рецепционистката ми Вайълет напусна днес. Замина и отведе Чарли със себе си. Взимала е пари от касата.

Той замълча, докато осмисли информацията, защото знаеше какво се опитва да направи жена му за Вайълет, знаеше колко много означава Чарли за нея.

— Съжалявам — изрече накрая.

— Искам да се върна назад и отново да съм на тази възраст, но да знам всичко, което знам сега.

— Младостта е надценена — поклати глава Хенри.

— Не искам Бей да допуска същите грешки като мен — каза Сидни. — Бей. Вайълет. Искам да помогна на някого.

— Не можеш да поправиш нещо, което още не е счупено. Само се натъжаваш. Какво става наистина? Говори с мен.

— Напоследък се чудя защо не мога... Искам да кажа, опитваме от известно време. — Тя замълча. Очите ѝ се насълзиха. — Мисля, че вината е моя. Животът ми беше много тежък, преди да дойда тук. Живях с лош човек, който ме тормозеше. — Хенри, разбира се, знаеше за Дейвид, но Сидни не споменаваше името му, сякаш така щеше да заличи спомена за него. И все пак той все още беше тук като произшествие, което е преживяла, но белегът ще остане завинаги. — Понякога се чудя дали това не е причината да не мога да имам повече деца.

По-скоро чу, отколкото видя, че Хенри се обърна към нея.

— Затова ли е всичко? Червената коса и посещенията в кабинета ми? — попита той. В гласа му се долавяше явно облекчение, след като разбра. — На пода в кухнята?

— Искам да те даря със син — прошепна. — Заслужаваш син. Може би аз не го заслужавам, но знам, че ти го заслужаваш.

— Ти ми даде Бей — отвърна той веднага. — Не ме интересува дали ще имаме още деца. Никога не ме е интересувало. Сидни, скъпа, прекалено дълго мислиш за това. Време е да си простиш. Дори си закъсняла.

Тя кимна в тъмното и облиза сълзите, които се бяха събрали в ъгълчетата на устните ѝ. Разбира се, че беше прав. Малка част от нея винаги бе смятала, че не заслужава живота, който има с него, че не заслужава да бъде щастлива.

Настъпи тишина. Сидни осъзна, че чантата е все още на рамото ѝ, сякаш щеше да излиза, а не да се прибира вкъщи.

— Моментът ми се струва подходящ за една от историите за дядо ми — наруши тишината Хенри.

Сидни се разсмя.

— Спомням си колко съсипан беше дядо, когато баба почина. Не ставаше от леглото седмици наред. Когато най-накрая се появи на закуска една сутрин, беше толкова слаб, че направо беше станал прозрачен. Седна край кухненската маса и каза: „Нищо вече няма да е същото, защото нея я няма на този свят.“ — Сидни се обърна и го погледна. — Така разбрах, че е много по-лошо да загубиш нещо, което имаш, отколкото да не получиш нещо ново. Ти си всичко за мен, Сидни.

Когато се усмихна, тя усети как сълзите замръзват на лицето ѝ.

Спусна ръка от страни на стола и по силата на съвършена съгласуваност Хенри се пресегна и я взе в своята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Как разбираш точно къде е правилното място на нещата? — попита Джош на стъпалата след училище в сряда следобед. Белеше портокал и във въздуха край него се носеше лека цитрусова мъгла.

— Просто знам — сви рамене тя.

— Значи ако посоча някого, който и да е, ще можеш да ми кажеш къде му е мястото? — Джош посочи едно червенокосо момче от подолните класове, което седеше върху калъфа на тромбона си на стъпалата и чакаше късните автобуси. — Тим Браун.

— Не става така — засмя се Бей.

— А как става?

— Не знам. Просто ми хрумва. В трети клас отидох у приятелката си Кенеди, за да си играем, а майка ѝ нареди да прибере прането, преди да отидем в стаята ѝ. Докато тя спореше с майка си, аз взех кърпите и се качих при гардероба с бельото на горния етаж. Знаех къде им е мястото. Не останах дълго у тях — додаде шеговито. — А що се отнася до хората, понякога мога точно да определя къде или с кого трябва да бъдат. Имам много ясна представа в главата си. Дакота Олсън трябва да е в Принстън. Просто го знам, ей така. — Момичето щракна с пръсти. — Обаче не виждам нищо за Тим Браун. По-лесно е да кажеш къде не е нечие място, защото усещането е тревожно, както когато губиш равновесие и всеки момент ще паднеш.

— Направо невероятно — отвърна Джош, докато подреждаше корите от портокала на купчинка до себе си на стъпалото. После раздели портокала на две. Даде ѝ половината, която тя взе, сякаш ѝ дава злато.

— Така е, откакто се помня. Просто съм такава.

— Знаеш ли къде е моето място? Какво трябва да правя с живота си?

Тя помисли малко, преди да отговори, защото се чудеше дали той не е тук днес само заради това.

— Не.

— И аз не знам. Да ти призная ли нещо? Приятно ми е да разговарям с човек, който няма мнение относно колежа, в който трябва да уча, или къде трябва да работя, когато завърша.

— Нямам отговор на въпросите ти. — Преди се бе случвало хората да се сприятелят с нея, за да им предсказва бъдещето или каквото там си мислеха, че прави, но винаги си тръгваха разочаровани.

— Няма проблем — каза Джош. — Така или иначе смятам, че трябва да открия тези неща сам. Знаеш ли, завиждам ти. Завиждам на удовлетворението ти.

— Не съм удовлетворена — поклати глава Бей.

— Не си ли?

— Просто знам къде ми е мястото, това е всичко.

— Това не е ли удовлетворение? — попита той.

— Предполагам, че е. Обаче, както отбеляза приятелят ми Фин, аз не съм единствената, която живее в собствен свят, и не мога да убедя всички къде им е мястото. Не мога да накарам хората да повярват в нещо, в което не искат. А това ме тревожи. — Погледна портокала в ръката си. — Не би трябвало, но е така.

Джош изглежда обмисляше казаното, може би разсъждаваше за бележката ѝ. Най-накрая кимна, дъвчейки парченце портокал. Бей усещаше странна близост, докато седеше до него.

— Благодарни ли на Фин от мое име? — попита той.

— Още не. Виждам го само на автобусната спирка, а напоследък мама ме кара до училище. Защо искаш да му благодариш?

Момичето изяде своята половина от портокала и избърса ръце в джинсите си.

— Гледа ли видеоклипа?

— Още не.

— Ще разбереш, когато го изгледаш. — Късните автобуси започнаха да се подреждат. — Предполагам, че не искаш да те закарам до вас?

— Не, благодаря. — Тя стана и грабна раницата си.

— Утре следобед няма да дойда — каза Джош, докато дояждаше портокала, после вдигна обелките от земята. — Има събрание на ученическия съвет.

— Няма проблем — отвърна Бей, примигвайки към слънцето, което светеше право в очите ѝ. — Честно казано, недоумявам защо

изобщо идваш тук.

— Казах ти, приятно ми е да си говоря с теб. Не знам защо чаках толкова дълго. — Той се изправи. — Искаш ли да дойдеш вкъщи довечера? Родителите ми ги няма, но икономката ни Джоан е там.

Бей се сети как едва миналата седмица беше тичала през гората, за да погледа за малко него и приятелите му. Изобщо не се вписваше там.

— Не познавам приятелите ти толкова добре.

— Те няма да са там довечера. Затова те каня. В сряда вечер родителите ми се обаждат. Спокойни са, когато не чуват да се вихри купон.

— Не го приемай лично, но мястото ми не е в дома ти.

— Тогава нека да излезем — продължи той. — Искам да кажа, само двамата. Но не насаме. Мога да взема храна и да хапнем в парка в центъра, след като мръкне.

Тоест, искаше да каже да я запази в тайна.

Ала най-странното беше, че Бей нямаше нищо против. Защото тайната не беше тя. Беше фактът, че нещо го прави щастлив. И по някаква причина Джош не беше готов другите да го разберат.

— Добре — съгласи се тя по чисто егоистични причини, свързани с това да хапва с Джош и да си бърбят по здрач, което за нея си беше среща, макар за него да не беше. Дишането ѝ се учести при мисълта за нещо толкова просто и все пак невероятно прекрасно. Да хапват и да си говорят, след като се стъмни. Може би дори щеше за кратко да прехвърчи сняг, както в картината, в която тя се виждаше с него, и всичко да стане идеално, спокойно, истинско.

Обаче изведнъж това просто, прекрасно нещо се натъкна на неочаквано затруднение. Защото Бей си спомни, че е наказана.

Ала също толкова бързо реши, че няма значение. Помисли си, че правилата нямат значение.

Не и когато са погрешни.

Нали така?

Тази вечер беше облачно и хладно, луната беше скрита зад облаци. Беше още по-хладно и тъмно на земята, зад главата на Хорас

Дж. Ориън в парка, но Джош не го усещаше. С Бей носеха якета, шапки и ръкавици и се смееха прекалено много, за да усещат студа.

Джош изяде сандвича си и се облегна на Хорас. Бей седеше срещу него с кръстосани крака и държеше чашата с кафето, която ѝ беше донесъл. Разказа ѝ как веднъж едва не избяга от къщи, защото родителите му бяха позволили на по-големия му брат Пейтън да остане до късно и да гледа телевизия, но не и на него. Икономката Джоан го беше хванала и го беше завела в стаята му, преди родителите му да разберат.

— Никога не го направих отново — каза той. — Джоан ме убеди, че някъде по мен има камера и не мога да избягам, без тя да разбере. Месеци наред се къпех с шортите си. Май за пръв път го споделям с някого.

— Радвам се — отвърна Бей през смях. — Доста е смущаващо.

Той я гледаше. Знаеше, че го харесва. Определено беше очарован от нея, особено напоследък, но не беше сигурен, че чувствата му са романтични. Но пък не се беше чувствал така с никоя друга, така че откъде можеше да знае? Беше се целувал с момичета. Даже почти беше стигнал до края с Тринити Кейл в единайсети клас, преди тя да го спре и да му каже, че трябва да бъдат само приятели. Джош се съгласи толкова бързо, че я засегна. Понякога се чудеше дали нещо не му е наред.

Какво всъщност правеше тук? Наистина ли смяташе, че това симпатично и странно петнайсетгодишно момиче може да му даде всички отговори? Толкова му се искаше да е така. Дори да не беше, Бей го караше да вярва, че е възможно да е така, което му вдъхваше повече надежда от всичко друго напоследък. Тя го караше да се чувства щастлив, сигурен и развълнуван. Очакваше с нетърпение да прекара малко време на стъпалата с нея след училище. Месеци наред всеки ден на път за къщи минаваше с колата покрай училище специално за да се увери, че тя наистина го чака, както пишеше в бележката ѝ. Сам избра да го прави, сам предприемаше тези стъпки. Чувството беше странно. Нямахше му доверие.

Джош изпъна крак и побутна нейния.

— Е, какво ще правиш с живота си, Бей Уейвърли?

— Ще живея в къщата на Уейвърли. Само това знам — отвърна тя без колебание. — Обичам да се занимавам с декорация. Може би ще

правя нещо такова. Ще разбере, когато стигна до колежа.

— Беше свършила страхотна работа на танците — каза Джош и неочаквано си спомни момента, в който я видя на скамейките. Стоеше права с красивата си рокля, с цветя в косата и изглеждаше като мечта, която бе имал като момче. Единствената му мисъл беше как да се махне, за да не трябва да се изправи пред факта, че няма да може да изживее тази мечта, че всъщност никога не е получавал каквото иска. Пък и така или иначе, нищо от това, което имаше, всъщност не му принадлежеше. — Изглеждаше невероятно онази вечер. Трябваше да ти го кажа. Но докато се усетя, вече беше изцапана с изкуствена кръв.

Тя се изпъчи гордо.

— Мисля, че се справих много добре.

— Да, така е. — Той се взираше в нея толкова дълго, че дори Бей, която беше ненадмината в зяпането, отмести поглед.

— Е, какво трябва да правим сега? — попита най-накрая. — След като сме един за друг?

Бей се разсмя и се премести до него, за да се облегне на главата на Хорас и да се взре в студеното нощно небе, сякаш очакваше нещо да падне. Беше с розова плетена шапка с похлупачета за ушите, от които се спускаха връзки до раменете ѝ.

— Не очаквам да ме целунеш или нещо такова — каза, все още загледана нагоре.

— Така ли?

Тя кимна.

— Да. Това, което правим сега, чувството, разговорите и смехът, а понякога и тишината. Това трябва да правим. Леля ми се обажда на майка ми и понякога просто си седят, без да си говорят. Така трябва да бъде.

При тези думи той усети неочакван прилив на чувства. Това беше облекчение. Тя му носеше такова облекчение. Изглежда искаше да каже, че да са един за друг не е бог знае колко трудно.

— Мислиш ли, че ще завали тази вечер? — попита Бей и го погледна отново, а лицата им се оказаха неочаквано близо едно до друго. Тя ухаеше на студен въздух и рози. Каза му, че е правила бонбони с рози следобед в дома на леля си. Когато по-рано се качи в колата му, сякаш донесе със себе си целия юли месец.

Лицата им бяха съвсем близо, почти се докосваха. Очите му се спряха на устните ѝ.

И тогава телефонът неочаквано звънна в джоба му.

И двамата подскочиха. Бей разля кафе върху джинсите си и веднага скочи, опитвайки се да го избърше. Джош посегна да извади телефона си от джоба на якето и се смути, когато видя какво пише на екрана.

— Ти си. Как го направи?

Бей спря да бърше джинсите си.

— Кое?

Той обърна звънящия телефон към нея, за да ѝ покаже екрана. На него пишеше „Бей Уейвърли“. Той се изсмя.

— Ти ми се обаждаш.

Тя заопипва джобовете си.

— Сигурно съм го изпуснала отвън, когато... — Не довърши изречението.

— Ако не си ти, тогава кой ми звъни от твоя телефон?

— Почакай...

Ала беше прекалено късно. Джош вдигна. След няколко секунди ѝ подаде телефона.

— Майка ти е.

— Съжалявам — каза Бей, когато седнаха на пейката в парка рамо до рамо и гледаха напред.

— Няма проблем.

— Искам да кажа наистина съжалявам — повтори тя.

— Вината отчасти е моя. Разбрах, че нещо не е наред, когато се срещнахме край пътя, а не пред дома ти.

Бей го погледна — е плетената си шапка и зимното си яке той спокойно очакваше последствията. Отново беше потънал в тъгата си, тлеещият пламък отново се излъчваше от него. Тя осъзнаваше, че проблемът е в неговата вцепененост от нерешителност и страх. Можеше да се чувства единствено нещастен, докато някой не му предложи алтернатива — все едно да получи кислород, когато се задушаваша.

Тъкмо стигаха до същината на нещата. Защо трябваше майка ѝ да звъни точно сега? Правеше всичко по-трудно, когато не трябва да е трудно.

Така да не я биваше с наказанията, че беше забравила отново да вземе телефона на дъщеря си. Бей го беше оставила на вибрация и след като Джош ѝ се обади, че идва да я вземе със сандвичи и кафе, тя го пхна в джоба си и се измъкна през прозореца на стаята си. Срецнаха се край пътя, защото му обясни, че баща ѝ си е легнал рано и не иска колата на Джош да го събуди. Кое то си беше вярно. Сигурно беше изпуснала телефона, докато се спускаше по дървото (кое то беше по-трудно, отколкото звучеше). Номерът на Джош беше последен в списъка с обажданията, затова когато майка ѝ беше открила телефона под дървото, след като бе разбрала, че Бей я няма, беше позвънила и хоп, намери я.

Бей гледаше навъсено, докато пикапът на Хенри заобиколи моравата и спря. Хенри се появи по джинси, тениска и работното си палто. Майка ѝ беше с червеното си кимоно. Дори не се беше преоблякла.

Момичето покри очи с едната си ръка, сякаш така щяха да изчезнат.

Двамата тихо прекосиха парка и се приближиха.

— Ела с мен, Джош — каза Хенри. — Трябва да обсъдим някои неща.

— Татко! — извика Бей ядосано, защото те смятаха, че Джош е извършил нещо нередно.

— Няма проблем, Бей — каза Джош, докато ставаше.

— Реагираш пресилено — обърна се Бей към майка си, когато Сидни спря отпред и безмълвно впери поглед в нея.

— Имаш ли представа колко се уплаших? Качих се в стаята ти, за да се сдобрим. Носех две чаши чай и кутия бонбони с шоколадова глазура. Щях да прекратя това веднъж завинаги, защото и двете бяхме нещастни, и трябваше да си поговорим. Обаче теб те нямаше. Прозорецът беше широко отворен. Помислих, че са те отвлекли!

О, боже! Бонбоните. Беше взела точно тези бонбони. Наричаха ги храна за помиряване, защото никой не можеше да се кара, докато ги яде. В момента нищо не можеше да накара Бей да се почувства по-виновна. Беше се измъкнала точно вечерта, когато майка ѝ искаше да

се помирят. Да се помирят. Звучеше толкова добре. Беше ѝ омръзнало всичко да е толкова трудно.

— Обадох се на леля ти Клеър, за да проверя да не би да си там. Тогава тя ми разказа за странния мъж, когото си видяла на Пендланд Стрийт.

Ставаше все по-зле.

— Приличаше на търговец — опита се да обясни Бей. — Просто лукав и фалшив, не и опасен.

— Значи казваш, че не е трябвало да се тревожа, когато влязох в стаята на дъщеря си и видях, че е изчезнала?

— Не съм изчезнала. — Тя погледна към Джош и Хенри. Хенри се бе навел към Джош със скръстени пред гърдите ръце. И двамата бяха навели глава. Хенри казваше нещо, което тя не можеше да чуе.

До моравата се приближи микробус и паркира зад пикапа на Хенри. Слязоха Клеър, Тейлър и Марая. Клеър поне беше облечена. Обаче Тейлър и Марая бяха по пижами.

— Те какво правят тук? — изстена Бей.

— Обадох се на Клеър и ѝ казах къде си — отвърна майка ѝ. — И тя се тревожеше за теб.

— Сега и Иванел ли ще се появи?

— Може би.

— Бей! Здравсти! — извика Марая и изтича към нея. — Защо всички сме тук през нощта?

— Сидни? — обърна се Клеър към сестра си, когато се приближи. — Сидни?

Сидни най-накрая отмести ядосания си поглед от Бей.

— Оставила ли си да свети в салона?

— Не.

Клеър посочи през парка към „Бялата врата“, където лампите светеха и по тъмния тротоар пред салона се образуваха лимоненожълти квадрати.

— Тогава мисля, че нещо не е наред.

— Ключовете не са у мен — каза Сидни, когато предпазливо се приближиха към салона като банда неумели крадци на коли.

— Не мисля, че ще ти трябват — рече Хенри, след като бутна вратата и тя се отвори широко. Хенри бе оставил Джош в парка и му беше наредил да изчака. И той го направи. Седеше на една пейка и

наблюдаваше странното семейство с изражение, което според Сидни беше заинтригувано. Не изглеждаше смутен, развеселен или надменен. Не беше очаквала, че ще се окаже толкова свестен. Сякаш повече от всичко искаше да се присъедини към тях. Не беше допускала, че Джош ще поеме своя дял от вината, макар че очевидно всичко беше дело на дъщеря ѝ. Не беше очаквала да види в него онова, което явно виждаше дъщеря ѝ. Изгубен човек.

Не искаше да харесва Джош Матисън.

След като Хенри огледа салона и не откри нищо, останалите влязоха.

— Сигурна ли си, че не си забравила да загасиш лампите? — попита Тейлър. Всъщност това беше типично за него. Той забравяше всичко. Губеше се, докато отиваше на работа. Тази година си беше купил четиринайсет чифта очила за четене. А в момента носеше две различни обувки. Понякога Сидни напълно разбираше как бе успял да намери път до Клеър. Очевидно се беше загубил в търсене на правилния път и се бе озовал пред таен проход. Това беше единственият начин да стигнеш до Клеър, онези тайни проходи, уязвимите места — семейство, приемане, дълголетие.

— Аз си тръгнах последна — каза Сидни. — Дори да съм забравила осветлението включено, никога няма да оставя вратата отключена.

— Кой друг има ключ? — попита Хенри.

Тогава разбра. Сидни веднага отиде до рецепцията и откри сейфа под касовия апарат отворен и празен.

— Обрали са те — обади се Клеър зад нея. — Трябва да повикаме полиция.

— О, чудесно! — каза Бей и вдигна ръце. — Джош ще си помисли, че искате да го арестувате!

— Не ме интересува какво ще си помисли Джош — отвърна Хенри. Бей не можеше да го погледне в очите.

— Няма да викаме полиция — каза Сидни. — Знам кой го е направил — вече отдавна я няма. Хайде да се прибираме.

Те излязоха, Сидни затвори сейфа и ги последва. Преди да изгаси лампите, тя погледна към стола си.

Вайълет беше взела парите, но бе оставила люлката.

Когато Сидни, Хенри и Бей се прибраха, Бей веднага отиде в стаята си.

— Лягай си — каза Сидни на Хенри, докато уморено се качваха по стълбите заедно. Не е лесно да си родител. Сигурно беше полудяла, щом иска да го направи отново. — Поспи колкото можеш. Аз ще поговоря с нея.

— Нямах ли нужда от мен?

Тя поклати глава.

— Ти свърши мъжката работа. Аз ще се оправя с женската.

— Лека ноц — отвърна съпругът ѝ и я целуна. Тръгна по коридора, но спря пред вратата на спалнята. — Тейлър да не би да носеше две различни обувки тази вечер?

— Да.

— Трябваше да се сетя. Като че ли не засрамахме Бей достатъчно.

Сидни се усмихна и отвори вратата на стаята на дъщеря си.

— Джош не беше виновен — каза веднага Бей. Седеше на леглото си, прегърнала една възглавница. — Не му казах, че съм наказана. Само си говорихме. Не сме правили нищо друго.

Сидни отиде до нея. Кутията с бонбони и чашите с чай, вече изстинал, бяха на нощното шкафче, където ги беше оставила по-рано, когато разбра, че дъщеря ѝ е изчезнала. Първата ѝ мисъл беше, че някой я е отвлякъл, и от паника стаята беше затрептяла в ритъм със сърцето ѝ. Докато не откри телефона на Бей отвън, не ѝ хрумна, че може сама да се е измъкнала. Тя никога не го правеше. Беше прекалено пряма. Ала сега беше влязла в света на Матисън, преди майка ѝ да успее да я спре. А в техния речник не фигурираше думата „пряма“.

— Странно, защото според теб в събота той дори не знаеше коя си.

— Ами, сближихме се едва в понеделник. Преди време му написах бележка, че ако някога иска да поговорим, ще го чакам пред училище следобед.

— Написала си му бележка? — Бележка. Няма друг миг в живота, когато една бележка да има повече сила, когато опишеш ли чувствата си, ги правиш някак истински, а очакването на отговор става вледеняващо, сякаш минава цяла вечност.

Бей хвърли възглавницата настрани и се излегна, загледана в тавана, където беше залепила стари корици на опърпани книги, които беше купила от разпродажба в библиотеката преди години. Четеше книгите стотици пъти, носеше ги със себе си, докато страниците не се разкъсат и корицата не се отдели, тогава залепваше кориците на тавана, за да ги гледа, сякаш си спомня хубав сън.

— За първи път привлече вниманието ми през първия учебен ден. Тогава разбрах, че мястото ми е до него.

От всичко, по което можеше да прилича на Сидни, точно това ли трябваше да е!

— О, Бей!

— Не разбирам какво нередно има.

Майка ѝ седна на леглото до нея. Взе възглавницата, която Бей беше хвърлила настрани, и я пъкна под гърба си. Замълча, за да подреди мислите си, после каза:

— Имах връзка с бащата на Джош в гимназията.

Момичето веднага се изправи.

— Не беше нещо мимолетно. Бяхме неразделни три години. Обичах го повече, отколкото бях обичала някого преди. Обаче обичах и това, което означаваше да бъдем заедно, фактът, че принадлежах към групата, че ме приемаха. Говорехме за брак. Дърдорех за сватбата и как ще живея в имението на Матисън.

— Какво стана? — попита Бей.

— Заряза ме в деня на завършването. Знаеш ли какво ми каза? „Мислех, че разбираш.“ Синовете в семейство Матисън вървят по стъпките на бащите си. Продължават семейния бизнес. Женят се за момичета от подходящо семейство. Аз не бях такава момиче. Затова напуснах Баскъм. Той разби сърцето ми, но най-вече разби мечтата ми, че мога да бъда нормална. Реших, че щом не може да съм нормална тук, ще успея на друго място. Ала така и не се получи.

— Затова ли си заминала?

Сидни кимна.

— Защо не ми каза?

Сидни се пресегна и погали Бей по бузата, вече беше почервеняла от студа — изглеждаше като порцеланова кукла с нарисувани бузи.

— Сигурно съм смятала, че причината да се върнем, е по-важна от причината да замина.

Бей погледна майка си, сякаш за първи път я виждаше с очите на възрастен. Наистина беше почти възрастна и при тази мисъл очите на Сидни се напълниха със сълзи. Напоследък беше прекалено емоционална.

— Толкова много неща не знам за теб — каза момичето.

Сидни беше сигурна, че ще се стигне дотук. Надяваше се да отложи този разговор с още няколко години. Да кажем, с двацет.

— Питай — подкани примирено дъщеря си.

Бей се настани на леглото с кръстосани крака.

— Хънтър Джон Матисън първият ли ти беше?

— Да. Следващият въпрос.

— На колко години беше?

— По-голяма от теб. Следващият въпрос.

— Каква беше майка ти?

Сидни не очакваше точно това. Помисли малко и отговори:

— Не си я спомням много добре. И тя напуснала Баскъм на осемнайсет. Върнала се за малко. Била бременна в деветия месец с мен, а Клеър била на шест. След няколко години отново си тръгнала, този път завинаги. Била проблемна, Иванел веднъж ми каза, че станало така, защото изяла ябълка от дървото в задния двор и видяла какво ще бъде най-голямото събитие в живота ѝ. Видяла, че ще умре в ужасна верижна катастрофа, и затова полудяла, сякаш се опитвала да направи нещо по-голямо, за да не се случи това.

— Изяла ябълка ли? — При тази мисъл Бей неволно направи гримаса. — Уейвърли никога не ядат ябълките!

— Не знам дали е вярно, миличка. Никога не съм се замисляла. То е като повечето неща, щом стане дума за семейството ни. Слухове. Легенди. Може да е имала психически проблеми. Спомням си я много превъзбудена. А когато не беше превъзбудена, беше депресирана. Баба Мери се постара много заради мен и Клеър, но тя беше особена жена.

Момичето започна да сплита на плитчици косата си.

— Каква е била дарбата на майка ти?

— С Клеър сме си говорили за това. Всъщност не знаем — сви рамене Сидни.

— Това ли е всичко, което си спомняш за нея?

— Имам един особен спомен с нея. Странно, май не съм го разказвала на никого — засмя се тя. — Бях малка, може би на три или четири, и седях някъде на тревата, сигурно в градината, потна и разплакана, защото бях паднала и си бях ударила лакътя. Майка ми коленичи пред мен и се опита да ме успокои. Не стана. Колкото повече внимание получавах, толкова по-истерична ставах. Обичах да... драматизирам, когато бях дете.

Бей се усмихна, сякаш Сидни не се беше променила особено.

— Както и да е, спомням си, че тя ми каза: „Погледни“. Разтвори дланта си пред мен и в нея нямаше нищо.

Тогава духна в нея, във въздуха се разлетяха кристалчета лед и се приземиха върху лицето ми. Беше толкова приятно и хладно. — Сидни докосна лицето си при този спомен. — Така и не разбрах как го направи. Беше посред лято. Бях толкова изумена, че спрях да плача.

Бей беше запленена, сякаш майка ѝ ѝ разказваше приказка. И сигурно беше точно така. Приказка в стил Уейвърли.

— Кой е баща ти?

— Не знам — отговори Сидни. — Тя не ми каза. Клеър също не знае кой е баща ѝ. Почти сме сигурни, че не е един и същи човек.

— Какво мислеше баба Мери за това, че се срещаш с Хънтър Джон? — попита Бей и разби надеждите на Сидни, че няма да се връщат към тази тема.

Майка ѝ си пое дълбоко въздух и се опита да си спомни нещо, което с големи усилия бе забравила. Посегна към бонбоните. Взе си един и подаде един на Бей.

— Харесваше ѝ. Мисля, че е била малко суетна като млада. Допадеше ѝ мисълта, че ако се омъжа за един Матисън, това ще е неин успех. Също както смяташе за свой успех, че Клеър се научи да готви толкова добре. За добро или лошо, ние сме нейните наследници.

— Джош е различен — изрече момичето с абсолютна увереност.

Сидни се взря в очите на дъщеря си с онзи сериозен поглед, който я предупреждава да внимава.

— Винаги съм те насърчавала да опознаваш света, да излезеш извън границите на Уейвърли, защото никога не съм искала да се ограничаваш. Обаче ти все ме предизвикваш. Няма миг, в който да не си била абсолютно сигурна коя си и къде ти е мястото. А аз не желая едно момче да ти отнеме това. Не желая някой да ти внушава, че си

друга, а после да ти отнеме всичко и да изръси: „Мислех, че разбираш.“

— Не мога да го принудя да изпитва към мен това, което изпитвам аз към него. Знаем го — каза Бей. — Обаче съм напълно сигурна, че трябва да присъствам в живота му по някакъв начин. И че той трябва да присъства в моя.

— Щом трябва да си в живота му, защо се крие, когато е с теб? Защо просто не е открит?

Бей замълча, а упоритото накланяне на брадичката беше познато на Сидни. Винаги заемаше тази поза, когато някой постави усета ѝ под въпрос.

— Бей, гарантирам ти едно: Джош знае за мен и баща си. Знае и въпреки това постъпва така. И то докато родителите му ги няма.

— Той е различен — повтори Бей.

— Ще видим — отвърна майката. — И никакво тайно измъкване повече.

Сидни щеше да стане от леглото, но Бей я спря:

— Ще останеш ли за малко?

Сидни се усмихна на дъщеря си, която притежаваше невероятната способност мигом да се превръща от жена в дете. Облегна се и прегърна Бей.

Така си останаха до късно сутринта в четвъртък. Бей проспала първите часове, а Сидни — първия си клиент.

Телефонът ги събуди. Звънеше Клеър, изпаднала в истерия.

Изглежда, бедите, които първата слана докарваше на Уейвърли, най-накрая ги бяха връхлетели.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Случило се беше по-рано сутринта, докато Клеър беше в стаята до кухнята и си почиваше от печката, проверявайки поръчките. Обикновено сутрин беше сама. Бъстър и Бей идваха следобед, после Тейлър вземаше Марая от някое от многобройните ѝ следучилищни занимания и я прибираще у дома вечер, когато всичко се оживяваше, а въздухът ставаше някак по-лек и танцуваше по кожата ѝ. Обаче сутрин, като тази сутрин например, беше тихо, чуваше се само бълбукането на сиропата в кухнята, проскърцването и въздишките, които старите къщи понякога издават, сякаш ги болят костите. На вратата се позвъни.

Клеър сепнато се извърна на стола пред бюрото. Звънът прозвуча отначало силно, но заглъхна, сякаш някой го заглуши. Сигурно звънецът беше развален. Или пък къщата просто ѝ напомняше да се върне в кухнята и да наблюдава тенджерата, докато ври, за да не подпали всичко. Звънът беше последван от почукване.

Не, имаше някой. Може би доставка? Тя не очакваше нищо.

Стана и прекоси къщата към входната врата, но тя заяде, когато понечи да я отвори.

— Престани — нареди на къщата. — Не съм в настроение за тези работи.

Обаче вратата не се отваряше.

— Наред ли е всичко вътре? — долетя приглушен глас от предната веранда.

— Да, наред е — провикна се Клеър в отговор. — Само минутка.

Върна се обратно в кухнята и излезе през мрежестата врата на задната веранда, която не заяждаше, защото беше нова.

Зави по алеята към предната част на къщата. Беше облечена е панталона си за йога и със стара риза на Тейлър, върху която беше вързала престилка. Съжали, че не си е взела jaketo, защото сутрин беше хладно и мъгливо, сякаш кварталът беше увит е в осъчна хартия.

Човекът на входа се обърна, когато чу стъпки сред окапалите листа на лировото дърво. Прекоси верандата, застана горе на стълбите и погледна надолу към Клеър.

Беше възрастният мъж със сивия костюм.

— Клеър Уейвърли? — попита той с гладък, като разтопено масло, глас. — Казвам се Ръсел Залер.

Клеър неспокойно прибра косата си зад ушите, без да откъсва очи от мъжа. Беше той. Непознатият, който я наблюдаваше и се навърташе край живота ѝ вече цяла седмица.

— От дни седите пред дома ми — отбеляза тя.

— Много хубава къща. — Мъжът слезе по стълбите и спря пред нея. Пъкна ръце в джобовете на панталона си и разгледа къщата. Това ѝ даде възможност тя пък да огледа него: късо подстриганата му прошарена коса и бледата му кожа. Очите му също бяха светли, сребристосиви като монети. — Добре сте се справили.

— Какво искате? — попита Клеър.

Той се отдръпна от нея, сякаш за да ѝ вдъхне спокойствие.

— Уплаших ви. Извинете. Не исках да се получи така. Нямах представа как да се обърна към вас, какво да кажа.

— Говорили сте с Патрис Сорел и сестра ѝ Тара за мен, нали така? — попита Клеър. — В събота следобед в центъра на града.

Той кимна.

— Просто исках да съм сигурен, че съм намерил, когото трябва.

— Когото трябва за какво?

Мъжът бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади сгъната хартия, която приличаше на лист от списание.

— Дълга история, но започва с това. Миналия месец, докато чаках за преглед при лекаря си, прочетох това в едно списание. — Подаде ѝ листа и тя веднага го позна. Беше статията в „Садърн Ливинг“ за нейните бонбони. Усмихна се, развеселена от първата мисъл, която ѝ хрумна. Да не би този да ѝ беше фен?

— Имам проблеми със сърцето. О, нищо сериозно, пия хапчета. Затова бях на лекар. Децата държат редовно да ходя на преглед. Видях статията за вас и познах името. А когато ви потърсих в интернет от компютъра на внучката си, открих и това.

Извади още един лист от джоба си — фотокопие на интервюто, което Клеър беше дала за популярен кулинарен блог веднага след

излизането на онзи брой на „Садърн Ливинг“. Тогава даде много интервюта, замаяна от известността, преди животът да стане толкова сложен, толкова натоварен.

Този човек имаше не една, а две статии за нея. Кой беше той?

— Аз съм вече възрастен — каза Ръсел. — Трябва да оправя нещата, преди да умра. Трябваше да дойда да се срещна с вас. Виждате ли този цитат? Ако ми позволите... — Той взе от ръцете ѝ листа с интервюто в блога. — Тук казвате: „Ако не бях Уейвърли, бонбоните нямаше да се продават. Защото всъщност продавам името си, своето наследство. Жените Уейвърли са загадъчни и магични, а историята им се знае от години на юг. Тези бонбони са техните бонбони, направени са от техните тайни. Във вените ми тече тяхната кръв. Затова бонбоните са толкова специални. Затова самата аз съм толкова специална.“

Клеър го погледна с извити вежди, когато той приключи с четенето.

— Разбирате ли, в тази статия няма нищо вярно — каза той.

— Как така?

Той отново бръкна в джоба си. Извади поредния лист. Този път се оказа снимка. Подаде ѝ я.

Беше снимка от седемдесетте години, на която четирима души седят в извито сепаре в канелен цвят. Върху издрасканата маса пред тях имаше пълен пепелник и половин дузина бутилки. Ръсел Залер, е четирийсет години по-млад, седеше до красива млада жена със светла коса и неспокоен поглед. Беше я прегърнал. С тях бяха тъмнокоси мъж и жена. Тъмнокосата жена беше прегърнала малко дете.

Клеър усети как ѝ се завива свят. Приблужи се до стълбите на верандата и седна. Ръсел Залер я последва на разстояние и се настани на стъпалото до нея.

Клеър имаше съвсем малко безценни снимки на майка си. Понякога дори не можеше да си спомни ясно как е изглеждала. Напълно беше забравила как звучи гласът ѝ. А сега сякаш частица от нея се връщаше. Посочи светлокосата жена на снимката, която седеше до Ръсел Залер точно както Клеър седеше до него сега.

— Това... това е майка ми.

Ръсел Залер кимна.

Клеър плъзна пръст по детето в прегръдките на другата жена от снимката. Беше тя, Клеър — с разрошена кестенява коса и големи кафяви очи — в прегръдките на една непозната. Смучеше палеца си и рееше поглед някъде, към спокойното местенце, което я успокояваше, а останалите се смееха, като че ли е напълно в реда на нещата дете на нейната възраст да бъде на място с алкохол и цигари. Клеър почти не помнеше онова време от живота си, но помнеше ясно тихото си убежище. Майка ѝ не допускаше да ѝ се случва нищо лошо, но опасността неизменно съществуваше. Клеър открай време мразеше опасността. Майка ѝ обаче се хранеше от нея.

— Преди години с Лорълай имахме връзка — каза Ръсел. — Аз работех в Шоний, Оклахома, просто минавах оттам. Тя също. Нашето беше като сблъсък на два метеора. Лорълай беше луда глава. Не е лесно да я забрави човек.

Клеър усети как пръстите ѝ изтръпват. Клеър беше родена в Шоний, Оклахома. Не го беше споменавала на никого, дори на сестра си, но през по-голямата част от живота си си представяше как се случва точно това. Може би по тази причина мъжът ѝ се струваше познат и имаше усещането, че не го вижда за пръв път. Снимката обясняваше миризмата, която тя усещаше в негово присъствие, дима, бирата, гланца за устни на майка ѝ. Тези миризми бяха неразривно свързани с нейния спомен за майка ѝ. През първите години от живота си Клеър беше прекарала по барове повече време, отколкото общо през всички останали години, защото майка ѝ я мъкнеше из цялата страна, неукротима като вятъра, преди да се роди Сидни и Лорълай да ги доведе в Баскъм.

Извърна се към Ръсел и се взря в лицето му. Сигурно приближаваше осемдесетте, значи с двайсет години по-голям, отколкото щеше да бъде майка ѝ, но времето го беше пощадило. Трудно ѝ беше обаче да различи костната му структура заради бръчките. Дали у нея имаше нещо от него?

— Ти ли си баща ми? — попита тя с пресъхнало гърло.

— Не, миличка, не съм баща ти — поклати глава той.

Тя кимна, тръпнеща, кой знае защо смутена, че беше издала мъничко от отчаянието.

— И Лорълай не е майка ти — додаде той.

— Истинската ти майка се казваше Барби Пийдпойнт — каза Ръсел Залер, седнал от другата страна на бюрото в кабинета ѝ. Къщата продължаваше да не го пуска през входната си врата, затова Клеър го въведе в кабинета си отзад. Разсеяно остави тенджерата със захар, вода и царевичен сироп бавно да къкри на печката и му поднесе кафе, защото така ѝ се стори учтиво. Идваше чак от Бът, Монтана, така ѝ каза, и тя реши, че сигурно е изморен от толкова странстване или мозъкът му се е поразмътил. Зачуди се дали той има близки и познати, с които би могла да се свърже, защото историята, която ѝ разказваше, нямаше логика. Той спомена децата си. Как да ги намери?

— Барби беше болнава жена — продължи Ръсел. — Виждаш колко е кльощава тук, докато те прегръща като бебе. Почина около три години след като е правена тази снимка. Май ѝ имаше нещо на сърцето. Баща ти беше Ингълър Уайтман. Известно време работехме заедно. Той също умря няколко години след това. Блъсна го влак.

Клеър поклати глава и каза същото, което му повтаряше още отначало:

— Майка ми беше Лорълай Уейвърли, не тази жена.

Обаче Ръсел продължаваше да я убеждава в онова, което си е намислил:

— Учудих се, че си тук, в този град. Лорълай винаги го е мразела. Баскъм, Северна Каролина. Твърде малко, твърде странно градче. Тя все се мъчеше да избяга — да избяга от себе си, от наследството си, както го наричаше, от необяснимите дарби на всички жени в семейството ѝ. Не съм предполагал, че ще се върне.

Клеър призна, че той явно знае много за майка ѝ, но това не означава, че беше прав:

— Тя не се върна. Е, върна се съвсем за кратко, после ни заряза тук със сестра ми.

— Имаше криле, които трябваше все да летят — отбеляза Ръсел.

— Умря. Много отдавна — възрази Клеър колкото може повнимателно, защото си помисли, че той може да се е надявал да намери майка ѝ.

— Знам. Прочетох новината във вестника. Голямата верижна катастрофа в Тенеси. Разчу се из цялата страна. Лорълай Уейвърли — носталгично въздъхна той. — Не бях се сещал за нея, докато не

прочетох в списанието за теб. Познах името Уейвърли, а после и названието на градчето. И тогава разбрах, че ти си Дона. Това е истинското ти име. Ти си детето на тази снимка.

Уханието на захар изпълни въздуха точно преди да загори — сладникаво и пушечна. Тенджерата на печката. Клеър искаше да отиде, но не можеше да помръдне от стола си.

— Признавам, че нямам свои снимки, преди да навърша шест, затова не съм сигурна, но хронологията съвпада, а и детето наистина прилича на мен. Но това, че съм в прегръдките на тази жена, не означава непременно, че тя е майка ми. Объркали сте се.

— Не можеш да отречеш приликата — каза той и я изгледа, докато отпиваше от кафето си. Не откъсваше сребристите си очи от нея, наблюдаваше всяко изражение, всяко трепване.

Клеър отново се взря в снимката, която държеше. Да, жената имаше тъмна коса и очи като нейните, и да, мъжът имаше дълъг нос като нейния.

— Това не означава, че сме роднини — заяви. — Какво ще прави майка ми с детето на друга жена? Тя дори не обичаше деца.

— Барби и Ингълър наистина не бяха образцови граждани. Може би Лорълай си мислеше, че така ще те спаси. Или пък искаше да открадне нещо. Една нощ просто изчезна, ти също. Грижиха се за теб с години, преди да умрат.

— Струва ми се, че напразно сте пропътували толкова път, господин Залер.

— О, не е напразно, уверявам те. — Ръсел скръсти крака.

Тя му подаде снимката, но той не я взе. На Клеър започваше да ѝ става неприятно. Твърде късно си даде сметка, че гостът ѝ прекрасно знае какво прави.

— Прочуваш се в цялата страна. Бизнесът ти се разраства. Всички в града, с които разговарях, споменават за твоите бонбони, за това как все повече се разширява дейността ти. Обаче да градиш нещо само върху репутация, си има и своите недостатъци. Ако основата е нестабилна, построеното се разпада като картонена кула.

Въздухът край нея стана тревожен и зареден с електричество. Лампата на тавана леко притъмня, после отново просветна като при токов удар.

— Може да се намерят доказателства — увери я Ръсел и изтупа въображаема пращинка от крачола на панталона си. — Няма съмнение. Допускам, че майка ти е подправила акта за раждането ти. А в днешно време много лесно можеш да го установиш. Поразпитах за семейството ти. Извинявай, имам предвид за семейство Уейвърли. Имаш сестра, племенница и възрастна братовчедка. И всички се отличават с нещо странно, за което хората говорят. Вълшебници са, нали? Лорълай говореше за тях. Един ДНК тест със сигурност ще докаже, че нямаш роднинска връзка с тези хора. Но не се налага да го правиш, нали, Клеър? Ти си знаеш открай време. Не си по-специална от мен. Макар че и двамата умело се преструваме.

Клеър сякаш пропадеше, но нямаше къде да се приземи.

— Какви ги говорите?

— Знаеш какво искам. Финансите ти са публично достояние. Утре ще се върна за чека. Така ще разполагаш с достатъчно време. — Той се изправи и ѝ се усмихна, извади от джоба си някакво листче и го остави пред нея. Там беше исканата сума. Нямаше да ѝ е лесно да се раздели с толкова пари — цялата ѝ лятна печалба — но можеше да си го позволи. — Не е нужно да става трудно, Клеър. Гореве главата. Мога да ти разкажа всичко за истинските ти родители, за да разбереш коя си. Всеки трябва да знае кой е всъщност, нали? Не каза ли, че нямаш снимка, преди да навършиш шест? Задръж тази. Имам копия. Имам копия на всичко.

Чу го да излиза през задната врата. Почти усещаше как дъските на пода треперят от напрежение под краката ѝ. Спомни си как репортерът от кулинарния блог я попита: „Ако в жилите ви не течеше кръвта на Уейвърли, щеше ли начинанието ви да бъде толкова успешно?“, а тя отговори без колебание: „Не“.

Защото ако не беше Уейвърли, значи нищо не беше истинско, самата тя не беше истинска.

Мирисът на прегоряла захар се засилваше. Най-сетне Клеър се изправи и се приближи до печката. Сиропът за бонбоните беше станал тъмнокафяв, като препечена филийка.

Трябваше да спаси голямата тенджерата. Имаше няколко, които се въртяха върху печката на различни етапи от подготовката на бонбоните, но бяха скъпи, затова извади термометъра и отнесе тенджерата до мивката, стиснала я от едната страна за дръжката. И

тогава осъзна, че не е обмислила всичко. Държеше тенджерата, обаче нямаше с какво да изстърже загорелия сироп. Трябваше да го направи, докато сместа е още топла, иначе щеше да се втвърди в тенджерата като цимент. На перваза на кухненския прозорец забеляза шпатулата, която ѝ беше подарила Иванел, и се усмихна облекчено, сякаш някой ѝ е хвърлил въже в тъмна пещера. Положението не беше толкова зле. Беше спасила тенджерата.

Изстърга сиропа и веднага се зае с нова порция бонбони. По-късно щеше да се заеме с Ръсел Залер. Най-напред трябваше да свърши това. Сигурно беше знак, че подаръкът от Иванел се оказва наблизо. Означаваше, че трябва да работи. Означаваше сега да не мисли за този човек.

Обаче каквото и да докоснеше през следващия един час, то прегаряше, чупеше се или се оказваше със сбъркани пропорции. От цяла чаша захар се изсипваше само лъжичка. Копчетата не включваха нужния котлон. Отчаянието ѝ изпълни кухнята, проникваше във всичко, до което се докоснеше, объркваше го, изгаряше го. Тя губеше контрол. Губеше го.

Плъзна гръб по шкафчетата и седна на пода, готова да се разплаче. Какво да прави сега?

Отговорът я връхлетя неочаквано. През цялото време си беше тук — още от годината, когато всичко се промени — и я чакаше най-сетне да го осъзнае.

Обади се на сестра си. Сякаш някой изрече думите, беше като тихо съскане на пара.

Не беше сама. Трябваше да престане да се държи така.

Надигна се и се запъти към телефона.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Клеър закри из стаята, след като позвъни на Сидни, и вече си позволи да премисли целия си разговор с Ръсел Залер. Връзваше се. Несигурността ѝ, че не е родена тук, че не е истинска Уейвърли, изби като пот по кожата ѝ и тя цялата плувна в нея. Всички врати на горния етаж се отваряха и затваряха тревожно.

Беше в дневната, когато чу стъпки по верандата. Хукна към входната врата, отвори я и се озова не само срещу Сидни, но и срещу Бей, Иванел и приятеля ѝ Фред.

— Нося вино! — оповести Сидни и вдигна бутилката.

— А аз сготвих този гювеч, когато Сидни ни се обади — каза Фред и мина покрай Клеър с покрита с фолио тава, която носеше с кухненски ръкавици.

— Сготви твърде голямо количество, все едно знаеше, че ще ни потрѣбва — поясни Иванел, подаде на Клеър кислородната си бутилка и влезе в дневната, като не ѝ остави друг избор, освен да я последва. — Питам го защо прави толкова много, само двамата сме, а после звънна Сидни, че имаш нужда от нас, и всичко се подреди.

— Какво е всичко това? — попита Клеър. Очакваше мрачното лице на сестра си и после сериозен разговор за вероятността Клеър да не е Уейвърли и за последиците от този факт. По някое време Сидни сигурно щеше да насърчи Клеър да се обади в полицията и тогава щяха да арестуват Ръсел Залер. Щяха да обсъдят какво да кажат пред местния вестник, когато ги потърсят във връзка с планирана статия, най-вероятно със заглавие от сорта на МЕСТНА КУЛИНАРКА МЕНТЕ. Най-вероятно щеше да се наложи Тейлър и Марая да заминат от града за няколко седмици, сигурно при неговите родители в Кънектикът, докато бурята отmine. Тейлър щеше да ѝ каже: „Знаех си още отначало, че цялата тази магия е само в главата ти.“

— Обадох се на Иванел — каза Сидни. — Реших, че трябва да е тук, за да го отпразнуваме.

— Какво да отпразнуваме? — опита се да си спомни Клеър какво точно е казала на сестра си по телефона. В чувствата ѝ цареше пълна бъркотия и те изригнаха навън, преди да успее да се овладее: — Някой ме изнудва.

— О, знаем — увери я Сидни, остави бутилката вино върху масичката и се отпусна на дивана. Беше със стари джинси и с фланелка на Бей с надпис ИЛИ ОБИЧАШ БЕКОН, ИЛИ ГРЕШИШ. Клеър беше доволна, че поне сестра ѝ не се е нагласила, че е хукнала веднага. Ама все пак. — Празнуваме факта, че се обади да потърсиш помощ. Въпреки че в конкретния случай всъщност не ти е нужна. Важното е, че помоли. Колкото и да сме се мъчили през годините, все не успявахме да те накараме да го сториш.

Бей се показа от кухнята с чинии и вилници.

— Какво търсиш тук? — попита я Клеър вече съвсем объркана. Нали Бей беше на верандата, когато им отвори вратата? Вече не помнеше. Ако не беше там, какво правеше в кухнята? Клеър погледна часовника върху камината. В този час нито часовете в училище трябваше да са свършили, нито беше време за следобедната смяна в кухнята. — Защо не си на училище?

— Успях се. Тук е по-интересно, отколкото в училище. — Момичето остави чиниите и вилниците върху ниската масичка. — Какво се е случило в кухнята? Мирише на подпалени рози, които после си опитала да угасиш със захар. Напомня ми на... — Замълча и не каза онова, което знаеше, че тя иска да каже. Джош. — Напомня ми на нещо, което не знам как да оправя.

— Имах малко проблеми с бонбоните.

— Опитала си да работиш, след като той си е тръгнал? — попита Сидни. — Каквото и да правиш, не давай на никого бонбоните, които си приготвила.

— Хвърлих ги — каза Клеър.

— Добре. Защото последния път, когато приготви нещо, докато беше разстроена, седмици наред ревахме с повод и без повод.

Фред започна да разсипва в чиниите печеното със сметанов сос, като че ли Клеър ги беше поканила на чай.

След кратко мълчание тя им напомни:

— Един човек нахлу в живота ми и ми каза, че не съм Уейвърли.

— Това са глупости — отсече Сидни и взе чинията от Фред. — От всички нас ти си най уейвърли. Не го забравяй. Изглежда страхотно, Фред.

— Благодаря. Печено с шунка и картофи. От години знам рецептата.

— Изобщо не съм най уейвърли — каза Клеър. — Баба Мери ме научи на всичко, което знам, а то дори не е половината на нейните умения. Сега като се замисля, тя защо не изчака у мен да се прояви някаква черта на Уейвърли, а започна да ме учи? Да помня рецепти. Да напредвам стъпка по стъпка. Според вас дали е знаела? О, боже... Марая. — На Клеър изведнъж ѝ прилоша. Седна до Сидни на дивана, а Фред ѝ тикна чиния в ръцете. — Ако е вярно, това обяснява много неща.

Клеър цял живот наблюдаваше Марая и чакаше да се прояви нейната дарба. Докато тя си пишеше домашното, Клеър се питаше дали дъщеря ѝ е по-добра в това от всички? Дали отговорите не ѝ се явяват върху хартията? Когато Марая рисуваше, Клеър следеше дали рисунката няма да се промени през нощта. Дали тигрите не се движат? Дали не изглеждат понадути, все едно са уловили жертва, докато никой не е гледал? Дали сърните от рисунката в дневната не са изчезнали? Веднъж баба Мери беше споменала някаква пралеля, която можела да рисува само истината, което я правело много търсен, макар и ужасно слаб портретист. При нея постоянно идвали хора, които знаели, че тя ще нарисува нещо красиво, но само хора, които са вътрешно красиви. Ала макар рисунките на Марая да бяха много хубави — все пак баща ѝ беше художник — те не бяха вълшебни.

Марая порасна и Клеър се надяваше, че дарбата ѝ може да се прояви чак в пубертета, когато дремещото излиза на повърхността, както възвира тенджера със супа — всички съставки си стоят на дъното, докато не се разлудуват достатъчно, за да се издигнат на повърхността. Вече не беше толкова сигурна.

— Престани, държиш се нелепо — срязва я Сидни. — Майка ни изобщо не е искала да има деца. Защо ѝ е да краде бебе?

— Винаги се опитваше да направи нещо голямо, опасно, драстично — възрази Клеър.

— Защото е отхапала от ябълката ли? — попита Бей, видимо наслаждавайки се на разговора с пълна с печеното уста, без да откъсва

очи от двете сестри.

— Да — отговори Клеър едновременно със Сидни, която каза:

— Не.

— Чакайте — да или не? — попита момичето.

— Не знаем дали видението за това как ще умре я е направило каквато беше — каза Сидни на дъщеря си. — Никога няма да разберем. Мисля, че би било интересно да поговорим с този мъж, просто да го поразпитаме за мама. Дори не знаем кое е било нейното вълшебно умение. Казваш, че ще дойде утре, така ли? Може ли да се срещна с него?

— Не! — отсече Клеър. — Никой няма да говори с него.

— Къде е снимката, която ти е дал? Искам да я видя. — Сидни посегна към сестра си, подканяйки я с жест да я получи.

Клеър бръкна в джоба на престилката си и ѝ подаде снимката. Сидни я грабна и я разгледа най-подробно.

— О, виж каква е млада — възкликна и подаде снимката на останалите, както се прави с бебешките снимки.

— Иванел, мама или баба Мери да са ти споменавали, че не съм нейна родна дъщеря? — попита Клеър.

— За пръв път чувам — отговори Иванел и подаде снимката на Фред, който се усмихна и я подаде на Бей, а тя тайничко я пъкна в джоба си. — Тя те обичаше, Клеър. Ти си беше нейна.

— Не ми изглеждаш изненадана — каза Клеър. — Според теб вярно ли е?

Старицата сви рамене.

— Може и да е вярно. Но няма значение. Разбира се, че си Уейвърли. Носиш го в кръвта си, откъдето и да произхождаш. Все го повтарям на Фред. Той има моята дарба да предвижда. Открай време си я носи. Просто още не го е осъзнал. Толкова е обсебен от мисълта за смъртта ми, че не забелязва онова, което му е под носа.

Фред я изгледа печално. Хапна от печеното, остави чинията и бръкна в джоба си.

— Което ми напомня, Сидни, че докато подреждах някои неща на Иванел, попаднах на това. Може да ти потрябва. — Подаде ѝ нощна лампа, не по-голяма от малко фенерче. — Когато я включиш нощем, по тавана се появяват звезди.

Сидни се усмихна, за да му угоди.

— Благодаря ти, Фред. Ако ми потрябват звезди на тавана, подсигурени са.

— Нали ви казах? — гордо щракна с протезите си Иванел. — Същият е като мен.

— Прекратявам бизнеса с бонбоните — оповести Клеър по-театрално, отколкото възнамеряваше, но положението излизаше от контрол.

— Ами, радвам се. Липсваха ми нашите неделни вечери. Помните ли ги? — попита сестра ѝ. — Седяхме си с часове.

— Много обичах неделните вечери — заяви Бей.

— Като заговорихме за храна, печеното е много вкусно — отбеляза Сидни.

— Ще ти изпратя рецептата по имейл — обеща Фред. — Картофени шницели, шунка на кубчета, заквасена сметана и сирене чедар. Тайната е в гъстия пилешки бульон. Майка ми казваше, че във всяко хубаво южняшко печено има пилешки бульон.

Клеър шумно стовари чинията си върху масичката и се изправи.

— Случайно да пропуснахте факта, че прехраната ми е заложена на карта, че самоличността ми е под въпрос?

Сидни завъртя очи.

— Самоличността ти не е под въпрос. Твоето си е твое. Никой не може да ти го отнеме. Можеш само да го отстъпиш. Ще го отстъпиш ли на някакъв непознат? — Тя се наведе и хвана ръцете на Клеър в своите. — Чуй ме, Клеър. Мамят те. Знам как ти изглежда. Защо според теб този човек разпитва из града за теб и семейството? Прочел е статия за теб, спомнил си е името и града и си е спомнил за снимката на мама, която би могъл да използва. Споменал е за финансите ти. Значи е проучил всичко. Научил е каквото е успял за теб, търсел е слабите ти места. Но не е разполагал с нищо, преди да му повярваш. Ето тогава си му отстъпила вълшебната си сила, просто ей така.

— Не, започна да се случва преди това. Престанах да използвам за бонбоните цветни есенции от градината, а никой не забеляза. — Всички, освен Бей, която знаеше от самото начало, изглежда, леко се изненадаха, но не както очакваше Клеър. — Не го разбирам, не разбирам как хората твърдят, че се влияят от това, което правя, след като съставките дори не са от градината.

— Защото се дължи на теб, не на градината — поясни Сидни. — Винаги се е дължало на теб.

Клеър се облегна. Изглежда всички един по един, после покри лицето си с ръце. Чувстваше се изцедена и засрамена, както когато реагираш прекалено разпалено на нещо — на паяк, на неправилно схванато подмятане, на изненадващото приближаване на някого в гръб.

— Кажй на този тип да се омиа и ще видиш как ще се изпари яко дим — посъветва я сестра й. — Ще се изненадаш как се стряскат хората, като им се опълчиш.

— Откъде ги разбираш тези работи? — подозрително изгледа Бей майка си.

— Не си достатъчно голяма за тази история — отговори й тя.

— Той каза, че актът ми за раждане сигурно е подправен. И че ако си направя ДНК тест, ще се докаже, че не съм тази, за която се представям.

Сидни, Бей, Иванел и Фред се спогледаха. Ами да, когато Клеър го изрече на глас, наистина прозвуча малко абсурдно. Обаче онзи беше толкова убедителен. Магнетичен. Знаеше точно как да подходи, за да й пробута, каквото беше решил.

— Клеър, не ме разбирай погрешно — поде Сидни, — правиш прелестни бонбони, обаче не си пристигнала тук с „Мейфлауър“. Никой не дава пет пари за твоята ДНК.

Клеър разтърка челото си.

— Наистина се уплаших — призна.

Сидни поклати глава и я изгледа нежно.

— В такъв случай трябваше да потърсиш помощ по-рано.

— Кой би повярвал, че Клеър не е Уейвърли? Това е налудничаво — каза Фред, докато си закопчаваше колана, седнал зад волана на своя буик, и палеше колата.

— Никой — отговори Иванел, докато той потегляше. Тя държеше празния съд от печеното в скута си като кученце. — Обаче момичетата се опитват да докажат нещо — че са достойни за щастие, каквото майка им и баба им не са имали, като че ли да си нещастен е единственият начин да бъдеш Уейвърли.

След като шофира няколко минути, Фред нагласи парното, както обичаше Иванел, и каза:

— Какво имаше предвид, когато каза, че имам твоята дарба да предвиждам?

— Ами точно това — имаш моята дарба.

— Аз не съм Уейвърли.

— Разбира се, че си. Ти си един от нас.

Той се усмихна при тези думи.

— А да си Уейвърли означава да намериш някого, който те обича такъв, какъвто си, както ме обичаше съпругът ми — продължи старицата, без да пропусне възможността да разкритикува любовния му живот, по-скоро липсата на такъв. Беше любимото ѝ развлечение, освен научнофантастичните филми. — Ще ти завещая къщата си, така да знаеш. Ще си имаш дом и собствен бизнес. Ще бъдеш изгодна партия.

Фред поклати глава. Доста време му отне да проумее, че най-хубавата му връзка е била с нея.

— Трийсет години бях с Джеймс, преди да ме напусне. От доста време знам, че няма да ми се случи повече. Влюбването. Не ме бива в това. По-щастлив съм сам, като твой съквартирант, отколкото когато и да било досега. Това е най-големият дар, който си ми направила.

Тя го изгледа скептично и повдигна вежда.

— По-хубав от белачката за манго, която ти подарих?

— По-хубав.

— По-хубав от цветните моливи?

— По-хубав.

— По-хубав от импрегнираното покривало, което ти подарих преди голямата снежна буря? Покри колата с него и само като го дръпна, колата остана чистичка, без да се налага да стържеш лед от стъклата? — засмя се Иванел. — Ето това беше наистина полезен подарък, нищо че сама го твърдя.

— Да, по-хубав и от него. Ти си най-добрата ми приятелка, Иванел Франклин.

Преди десет години след раздялата му с Джеймс тя вдигна Фред, поотупа го и в крайна сметка го убеди, че ако може да избира на кого да прилича, би избрал да прилича на Иванел. Би избрал да бъде човек, който знае от какво се нуждаеш и който ти го дава, без да очаква

благодарност. Би избрал да бъде приемащ и забавен, щеше да подслонява възрастни гейове с разбити сърца и щеше да ги лекува със смях и дълги разговори край масата в кухнята.

— Мисля, че за пръв път имам най-добър приятел — замислено рече Иванел.

— И аз.

— Каква двойка сме само! — възкликна тя, пресегна се и потупа коляното му.

Фред караше към къщи с ужасното чувство, че тя чезне пред очите му и той е безсилен да го спре. Спря на алеята, угаси двигателя, после остана да седи, докато той пукаше, изстивайки. Обърна се към Иванел и най-изненадващо изтърси:

— Не ме изоставяй, а?

Тя само се подсмихна. После слезе от колата.

Старицата отиде в спалнята си и седна на леглото. Фред влезе и замени портативната ѝ бутилка кислород с домашната.

— Благодаря ти, НДП — каза тя със съкращението, което беше научила от Марая. Най-добър приятел. Иванел го произнасяше „ендепе“. Той се усмихна. После я остави да си почине.

Иванел свали обувките си и положи глава върху възглавницата, потънала в мисли.

Не можеше да откъсне мислите си от Мери — как всичко се беше объркало, как цялото нещастие на семейство Уейвърли беше започнало от нея.

Мери и Иванел имаха само няколко месеца разлика. Като жена Уейвърли, отраснала в онази къща, Мери открай време носеше нещо магическо у себе си. Можеше да се очаква. Обаче дарбата на Иванел беше, честно казано, изненада. Тя беше от далечна издънка на рода Уейвърли от другия край на града и като че ли нямаше никакви особени дарби до деня, когато младата Иванел даде на пощальона една дъвка „Блекджак“, преди жена му изненадващо да се появи в службата. Беше ѝ казал, че е престанал да пуши, и дъвката замаскира мириса на цигари. След това Иванел даде макарата е тъмен конец на съпругата на проповедника една седмица преди тя да си скъса роклята, докато се измъкваше през прозореца, за да отиде на танци в Хикори.

Иванел от години ходеше всекидневно до къщата на семейство Уейвърли на Пендланд Стрийт, за да види Мери. Бяха отраснали заедно и все Иванел се стараеше, а Мери постепенно привикна братовчедка ѝ да е край нея. По едно време Мери описваше двете като смокиня и пипер — винаги наричаше така две противоположности, които обаче добре си подхождат. Истината беше, че Иванел беше единствената приятелка на Мери, защото тя беше арогантна заради външността и дарбата си и често се държеше с хората коравосърдечно. Иванел обаче не се засягаше лесно. Отдавна се беше научила на това. Не може да си човек, който подарява нежелани неща, и да си чувствителен към такова нещо.

Мери беше толкова красива, колкото Иванел беше обикновена, притежаваше от онзи тип хубост, който те кара дълго да се взираш в нея невярващо. Жените страняха от нея и нареждаха на съпрузите си да правят същото, макар че жените винаги идваха на задната врата, когато им трябваше нещо, за да бъдат тържествата им специални или да им завиждат приятелките, например нещо от невени, глухарчета или понякога от розови листенца, скрити в бучки масло. Мери не само беше хубавица, а притежаваше и хубава Уейвърли дарба — умееше да прави разни неща с храната и с цветята. Обаче ако жените, които търсеха изделията ѝ, бяха подли или говореха лошо за Мери, винаги имаше уловка в онова, което тя им даваше — ястие, което би трябвало да събуди завистта на другите гостенки на партито, правеше самите тях обидчиви и колкото повече ядяха, толкова по-малко желаеха съответното приятелство. Ястие, което би трябвало да направи нечий съпруг по-любвеобилен, го правеше и неспособен да лъже, затова разкриваше всичките си предишни прегрешения.

Братята на Мери бяха загинали във войната и тя остана сама в къщата. Търговийката, която въртеше от задната си врата, беше скромна и накрая вече идваха само отчаяните, затова тя започна да дава стаи под наем, та да свързва двата края. Иванел продължаваше ежедневно да ходи в къщата на Уейвърли. След като съпругът ѝ отидеше на работа в телефонната компания, Иванел отиваше да помогне на Мери да почисти и да изпере, държеше всичко под око и се стараеше никой от мъжете квартиранти да не си позволява дързости с Мери. Не се налагаше да се тревожи. Квартирантите на Мери ѝ се умилкваха и бяха готови на всичко за нея. Ходеха дори на глупавите

вълшебни пикници, които тя обичаше да организира и на които се обличаше с широки рокли, пъхаше си цветя в косите и се наричаше градинска нимфа. Мъжете се държаха с нея като със специална особа и наистина вярваха, че е такава.

Докато не се появи Карл.

Подходящият човек може да промени всичко. Неподходящият — също. А Карл определено беше неподходящ.

Отначало стана квартирант на Мери. Всички мъже, които тя подслоняваше, я обичаха, обаче тя само си играеше с тях. Съзнаваше, че е изключителна. По-красива от повечето жени и магьосница в кухнята. В най-славните ѝ дни всички жени ѝ завиждаха, а всички мъже бяха влюбени в нея. Обаче Карл я спечели, защото се държеше така, все едно тя не е нищо специално. Никога не ходеше на пикниците ѝ, никога не ѝ казваше, че е красива. Най-сигурният начин да привлечеш вниманието на една жена е да я пренебрегваш. Затова тя се отърва от квартирантите си и престана да готви. Едва когато косата ѝ изгуби блясъка си и тя започна да поднася само студено месо за вечеря, той най-сетне каза:

— Май ще трябва да се ожена за теб. Вече никой друг не те иска.

И започна да работи като майстор. О, наистина беше голям майстор. С жените. Ябълковото дърво го ненавиждаше. Непрекъснато го замерваше с плодове през оградата.

Иванел продължаваше да идва всеки ден, макар да знаеше, че Карл не я харесва.

Мери все повтаряше: „Постой при мен, докато направя еди-какво си“ — ако искаше да го изгони. Затова Иванел оставаше, докато двамата се караха, чупеха разни неща и затръшваха врати. Накрая Карл винаги си приготвяше куфара, а Мери заспиваше разплакана.

Обаче, когато Иванел се появеше на следващия ден, той винаги се връщаше, все едно нищо не се е случило. Накрая Мери все пак се отърва от него, но се наложи да роди едно бебе, за да го постигне. Иванел разбра, че Мери е бременна, преди самата нея. Една сутрин се събуди, обзета от непреодолима нужда да подари на братовчедка си бебешко кошче, онова от тъмно дърво на тавана, което тя пазеше за своето бебе, но се оказа, че на двамата с мъжа ѝ не им е писано.

Поръча на мъжа си да отнесе кошчето на Мери. Изражението на Мери, когато отвори вратата, беше незабравимо. Все едно обвиняваше

Иванел, че е станало така.

Иванел присъстваше, когато братовчедка ѝ съобщи на Карл. Двата се скараха, после той замина с куфара си както винаги. Но повече не се върна. А Мери се промени безвъзвратно. Беше съсипана. Сърцето на една Уейвърли се възстановява трудно. А разбитите сърца хвърлят дълги и тъмни сенки. Иванел открай време смяташе, че дъщерята на Мери, Лорълай, е тъжна и неспокойна още от утробата заради разбитото сърце на майка си.

Иванел познаваше възрастната и затворена Мери много по-дълго от младата и жизнерадостна Мери. Тя се състари сякаш в мига, в който осъзна, че Карл няма да се върне. Въпреки това, когато Иванел помислеше за братовчедка си, все си припомняше младата Мери, онази с дългата коса, която блести на слънцето, докато тя стои в градината, а пред нея е целият ѝ живот като купа плодове, които те очакват.

Онзи следобед Иванел се унесе, приспана от бръмченето на кислородната си машина и мислейки как винаги помним любимите си хора такива, каквито са били в най-щастливите си мигове. Надяваше се, когато близките ѝ си помислят за нея, да си я спомнят в този миг, на топло в леглото, с чист въздух в дробовете, щастлива, че е живяла такъв живот — толкова странен и красив живот, изобилстващ от необикновени дарове — получени и раздадени.

Искаше ѝ се да беше казала на Мери, че е възможно да бъде така. Щеше да спести огромни неприятности на всички. Искаше ѝ се да я бяха познавали тогава.

Да знаеха, че щастието не е един миг, който оставяш зад гърба си, а е онова, което ти предстои. Всеки божи ден.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Клеър? — повика я Тейлър, влизайки в кабинета ѝ късно през нощта. Беше му казала, че ще си легне след пет минути, а я нямаше вече три часа. Тя често работеше до късно в четвъртък вечерта. Обикновено в петък разпращаше поръчките и обичаше да провери всичко по два пъти. Бъстър беше дошъл на работа днес следобед, озадачен, че не се правят никакви бонбони. Тя го инструктира да подреди в кутии, да залепи етикети на поръчките, после го изпрати в куриерската фирма един ден по-рано с микробуса си, отстрани на който още се мъдреше надпис „Уейвърли кетъринг“. Така и не се нахрани да го промени. Или просто не искаше.

Когато Бъстър се върна, след като беше изпратил поръчките, тя му каза на следващия ден да си вземе почивка, защото имала да се погрижи за някои лични неща.

— Лични ли? — попита той заинтригуван. — Кажи ми, моля те.

— Няма да стане — отвърна Клеър.

— Добре, както искаш. — Подаде ѝ ключовете на микробуса и излезе с полепнали по задника стиропорени топчета.

— Клеър? — повика я отново Тейлър.

Тя вдигна очи към него от стола си пред компютъра. Съпругът ѝ стоеше до нея само по долнището на пижамата си и излъчваше такава успокояваща топлина, че тя пресегна и сложи длан на гърдите му, за да я почувства.

— Извинявай, изгубила съм представа за времето.

— Мислех, че още работиш — каза той и кимна към тъмния екран на компютъра ѝ. — А ти още мислиш за онзи дневник, който си намерила, нали?

И за още някои неща. Не можеше да отрече, че държеше кухненския дневник на Уейвърли, който беше намерила предния уикенд, и вече за стотен път разлистваше страниците му.

— Толкова много неща не ми е казала. Тук може би е най-важното — може би е свързано с майка ми или с причината баба така и

да не позволи търговийката ѝ от задната врата да се разрасне, — обаче тя всичко е зачеркнала.

— Не ти ли е хрумвало, че може да го е зачеркнала, защото не е смятала, че е важно. Замисляла ли си се за това? — Тейлър я целуна и се отдалечи. Знаеше, че нещо не е наред, но не искаше да я притиска. — Идвай бързо в леглото — подкани я.

Тя се изправи и отиде до отсрещната стена на тесния си кабинет, където бяха лавиците с книгите. Всичките ѝ готварски книги бяха там. На единия рафт се намираха само дневниците на баба Мери. Бяха малки и тънички, приличаха по-скоро на тетрадки. И всички имаха черни корици, с изключение на няколкото червени, които Клеър допускаше, че Мери е купила, когато в магазина са свършили черните. Всички бяха номерирани от вътрешната страна на корицата, затова тя знаеше предполагаемата им поредност — хроника на живота на баба ѝ в рецепти, градински съвети и от време на време по някое наблюдение за времето или за това с какво е била облечена през този ден. Никога не пишеше за други хора, обаче Клеър се досещаше за някои важни събития от живота на Мери от начина, по който пишеше за готвенето. Например в дневник номер шейсет и четири тя пишеше за желе, шоколадова торта и компреси за облекчаване на сърбежа от варицела, затова Клеър се досети, че по онова време са дошли двете ѝ внучки.

Клеър погледна корицата на дневника за Карл. Седемнайсети номер. Отброи отляво на лавицата и го пъкна сред другите. Плъзна длан по гръбчетата. Дневниците бяха сто и десет. Брой трети, девети, двайсет и седми и шейсет и първи липсваха — както и онези над сто и десети номер. Вероятно още бяха скрити някъде из къщата.

Ръката ѝ се върна при дневника за Карл, искаше ѝ се да го измъкне и да се опита да го разгадае, но вместо това извади съседния дневник, следващия по хронология. Номер осемнайсет, ако помнеше правилно, съдържаше простички рецепти без съставки от цветната градина, без лалета, теменужки или ангелика, само с неща, които има във всяка къща. Клеър винаги мислеше за този дневник като за завръщането на Мери към първоосновата.

Разгърна го и там, още на първата страница, попадна на рецептата за хляба със смокини и пипер.

Тя се усмихна, защото си спомни за сестра си. И думите на Сидни от по-рано през деня изведнъж добиха смисъл. Дължи се на теб,

не на градината.

Храната е просто нещо, което човек отглежда, а рецептите са написани в готварските книги.

Те са нищо, докато не се появи подходящият човек.

И тогава се случва истинското вълшебство.

Клеър печеше отпреди изгрев-слънце на следващия ден. Тестото се надигаше в купи навсякъде и колкото повече печеше, франзелите сякаш се умножаваха от само себе си. Отвореше ли фурната, изваждаше повече, отколкото бе пъкнала. Във въздуха в кухнята хвърчаха брашнени пращинки и ухаеше на мая.

Клеър месеше нарязани на едро смокини в една топка тесто, когато чу почукване на вратата, което ѝ показа, че Ръсел най-сетне е пристигнал.

— Влез — провикна се тя, докато придаваше на тестото овална форма и го слагаше върху тавичка. След това направи три нареза отгоре.

Ръсел бавно отвори вратата. Беше облечен със същия сив костюм като предния ден. Беше леко поизносен, даде си сметка Клеър. Той предпазливо се озърна, за да провери има ли още някой. Сигурно се питаше дали Клеър е казала на някого. Дали беше променила намерението си? Тя си помисли, че за него сигурно това е най-трудният момент от играта, най-опасният.

Сега, когато можеше да прецени положението по-обективно, започваше да проумява защо майка ѝ е имала връзка с него, макар и за кратко. Лорълай винаги си беше падала по буйните типове, по онези, които пазеха равновесие на ръба на морала. Така се чувстваше жива.

— Чудех се — поде тя, когато той най-сетне влезе, — докато разпитвахте за мен из града, някой разказа ли ви за баба ми?

— За баба ти ли? — повтори Ръсел. — Не, не подробно.

— По време на познанството ви с майка ми тя говореше ли за нея? — Клеър надяна кухненската ръкавица и се наведе, за да издърпа от фурната тавичката с още два хляба.

Той заобиколи въпроса:

— Стига, Клеър, Лорълай не ти беше майка.

Тя вдигна хлябовете от тавичката и ги постави върху решетка, за да се охлаждат заедно с другите.

— Веднъж баба Мери продала на някаква жена шишенце от нейното масло от антиринум, а на следващия ден жената намерила изгубените смарагди на рода си, заровени в консерва от фасул в задния двор — каза и свали ръкавиците. — Има много такива истории за нея. Учудвам се, че не сте ги чували.

— Фантасмагории — заяви той.

— Във вашия свят може и да е така, но не и в моя.

Ръсел се обърка и Клеър разбра, че тази работа никак не му харесва.

— Пригответе ли ми чека или не?

— Още не — отговори Клеър.

— Днес. Казах, че го искам днес.

Тя отиде до дървеното блокче с ножовете и извади ножа за хляб.

— Първо трябва да задоволите любопитството ми по един въпрос. — Взе един от вече изстиналите хлябове и отрязва дебела филия. — Чели сте за моите бонбони, но опитвали ли сте ги?

— Не обичам сладко — отговори Ръсел.

— Това не ме учудва. Мисля, че ако бяхте, щяхте да спестите и на двама ни много неприятности. — Сложи филията в една синя чиния. Дори добави и бучка масло до нея. — Заповядайте, опитайте това. — Плъзна чинията пред него.

Погледът на Ръсел за кратко се спря върху хляба, после отново се върна на Клеър.

— Благодаря, но не съм гладен — отговори.

— Май не разбирате условията ми. Опитайте го, иначе няма какво да обсъждаме.

Той не откъсваше поглед от нея, но пипалата му трептяха.

— Нали съзнаваш, че ако се опитваш да ме отровиш, само ще привлечеш повече внимание към онова, което не искаш никой да знае?

— Не се опитвам да ви отрова — отвърна Клеър през смях. — Това е хляб със смокини и пипер, приготвен с продукти, които вече имах в шкафовете.

Отрязва парче от същия хляб и отхапа. Коричката беше твърда, но хлябът беше влажен и острата лютивост на пипера беше необичайно допълнение към екзотичната сладост на смокинята. Клеър сдъвка

залъка и го глътна, за да демонстрира колко е вкусен. Обаче Ръсел каза:

— Въпреки това няма да го ям.

Тя се усмихна.

— Какво мислите, че ще ви причини този хляб, господин Залер? Ще промените намерението си? Ще забравите? Ще се засрамите? Защото аз мога да причиня всичко това. Толкова ме бива. На това ме научи баба ми. — Приведе се напред и прошепна: — Опитайте, предизвиквам ви.

Усещаше гъдела под кожата си — своята дарба, своята цел. Това я караше да се чувства силна и здраво стъпила на краката си. С корени.

Той съвсем леко се размърда.

— Както казах, не съм гладен.

Клеър се наклони напред и поклати глава.

— Трябва да призная, че подправеният акт за раждане и ДНК тестът бяха хитро измислени. Обаче твърдя, че блъфирате.

Ръсел се взря в нея със сребристите си очи, зачака, но тя просто отвърна на погледа му. Явно той използваше мълчанието, за да потърси нов подход. Внезапно обаче по някаква причина Ръсел откъсна очи от нейните. Нахакаността му изчезна, преобразяването беше почти физическо и той сякаш се смали в костюма си.

— Оставих ти твърде много време за размисъл. — Пъхна ръце в джобовете си и се отдръпна с няколко крачки. После отново се приближи и каза: — Ако бях поискал парите вчера, щеше да ми ги дадеш. Личеше си. Какво се случи?

— Говорих със сестра си — отвърна простичко Клеър. — Подценявате силата на семейството, господин Залер. За малко и аз да го сторя.

— Клеър, както ти казах, Лорълай не ти беше майка...

— Не ме оскърбявайте отново, господин Залер.

Без нито дума повече той се обърна и излезе. Може би реши, че тя не си струва. Може би се измори. Може би другаде щеше да улови по-едра риба. Клеър никога нямаше да узнае как се беше озовал тук с историята за Лорълай. Тръгването му беше толкова внезапно, че тя за миг се поколеба дали да не го последва. Искаше да го разпита за майка си, какво наистина знае за нея, каква е била връзката им.

Дреболии, които ще допълнят образа на Лорълай в съзнанието ѝ. Ала не го стори. Накрая реши, че ще се примири с всичко неизвестно за майка си и за баба си. Можеше да живее, без да знае какво пише в дневника за Карл. Единствената истина беше, че тези жени са част от живота ѝ, част от същината ѝ. От това коя бе тя — жена от рода Уейвърли.

Ан Ейнсли миеше съдовете след закуска (брат ѝ беше отсякъл, че за миялна и дума не може да става с този фин порцелан), когато май ѝ замириша на изгоряло. Прекрати заниманието си и завъртя глава, за да се увери, че фурната е изключена. По-рано беше откряла прозореца над мивката, за да пусне част от горещия въздух от готвенето на закуската да излети навън. Няколко пъти подуши към прозореца. Миризмата идваше отвън.

Заряза съдовете и отвори вратата на кухнята.

На излизане избърса ръцете си в джинсите, озърна се и видя, че димът идва от тайното ѝ ъгълче. Дали помпата не се беше запалила? О, страхотно. Сега щеше да изгуби скривалището си.

Обаче, след като притича по-наблизо, установи, че димът се надига от земята, където върху голям метален капак на кофа за смет горяха хартии. Ръсел седеше на един от столовете в нейното кътче, подхвърляше листове в огъня един по един и ги гледаше как пламват.

Не показа, че е забелязал присъствието ѝ, когато тя седна срещу него.

Ан го наблюдаваше как гори статията от списанието за Клеър Уейвърли и нейните бонбони. След това копията на данъчните декларации на Клеър. Коляното на Ан трепна нервно, когато си помисли колко би искала да разгледа декларациите по-отблизо. След това той изгори смъртните актове на двама души, наречени Барби Пийдпойнт и Ингълър Уайтман.

Накрая хвърли в купчината две еднакви снимки (обаче Ан помнеше, че в куфара му имаше три копия). В последния момент той се пресегна и измъкна една от снимките. Бързо размаха обгарялата снимка, за да я охлади. След това я пхна във вътрешния джоб на сакото си, а оттам през илиците му се извиха струйки дим.

Ръсел не се задържа дълго на закуска, за разлика от друг път. За толкова слаб мъж на около осемдесет години със сигурност имаше добър апетит. Обаче тази сутрин изглежда бързаше. Само пи кафе и си взе няколко парченца бекон. После изчезна. Отначало, тъй като това беше последният му ден, Ан реши, че си е заминал, без да се сбогува. Дори отиде в стаята му да провери.

Обаче куфарът му още беше там и тя изпита необяснимо облекчение.

— Какво беше всичко това? — попита тя, когато пламъците угаснаха.

— Мой ритуал — отговори Ръсел, все още загледан в тлеещата пепел. — Опитвам се да приключа някои недовършени неща.

— Какво има в папките ти? — попита го, защото вече беше сигурна, че е усетил душенето ѝ. Колкото и да я биваше, не беше убягнало от вниманието на Ръсел. Той не отговори. — В папката за Лорълай Уейвърли?

Най-сетне той кимна.

— Какво търсиш тук, Ръсел? — попита Ан и се приведе напред. — Не мога да те разгадая и това ме влудява.

Вдигна очи и срещна нейните. Само че вместо да отговори, каза с най-учтив тон:

— Поднасям благодарностите си за най-удобния престой, който съм имал от доста време. Трябва да освободя стаята до единайсет, нали?

Тя се облегна разочаровано. През последните няколко нощи съзерцаваше брошурата от панаира, която беше извадила от куфара му, вираше се в снимката му като млад. Беше красив дявол. Потърси в Гугъл пътуващ панаир на сър Уолтър Трот и Великия Бандити, но нищо не намери. Какъв ли живот беше водил! Тръпки я побиха при мисълта за тайните му. Какви ли невъобразими истории можеше да разкаже! За изгорялата сергия с пикантни наденички. За залавянето на крадеца. Това беше само върхът на айсберга. Не можеше да повярва, че той си заминава. Нищо друго нямаше да е толкова интересно.

Но пък разочарованието не беше ново за нея. Тя се изправи.

— Полей огъня с маркуча ей там и се увери, че е съвсем изгаснал, преди да си тръгнеш. Андрю ще откачи, ако нещо се повреди.

Забеляза тъгата, изписала се по лицето му, сякаш усети загубата ѝ, когато тя си тръгна. Искаше да бъде запленена от него. Нуждаеше се от вниманието ѝ. Обаче мъжете са упорити и той нямаше да ѝ го каже. Ан се извърна и се отдалечи.

— Дойдох с надеждата да изнудя Клеър Уейвърли — внезапно се провикна Ръсел подире ѝ.

Тя се извърна и изсумтя.

— Можех да те предупредя, че това няма да свърши добре.

Той вдигна ръце с дланите нагоре.

— Напоследък възможностите ми се поизчерпиха.

Тя се върна при него. Стори ѝ се по-дребен, по-крехък, както седеше, а тя се надвеси над него.

— Какво ще правиш сега?

— Казах ти, заминавам за Флорида.

— И как ще стигнеш дотам? — стрелна тя с поглед излъсканите му обувки със скъсани подметки.

— С автобус.

— Имам кола. Мога да те закарам — предложи Ан, а думите излетяха от устата ѝ, преди да осъзнае, че ги е изрекла. Веднъж произнесени обаче, те ѝ прозвучаха прекрасно, както когато чуваш за пръв път бъдещата си любима песен.

Ръсел поклати глава.

— Аз вече нямам сърце, Ан.

— А аз вече нищо не очаквам. Какво? — попита тя през смях. — Да не си мислеше, че търся любовна връзка? Достатъчно си стар, за да ми бъдеш баща.

Той театрално притисна сърцето си.

— Заболя ме.

Тя насмешливо изсумтя и се облегна.

— Надали.

Той се взря в нея за миг.

— Какво друго, ако не авантюра?

— Искам истории — отговори Ан. — Пет пари не давам дали са лъжа. Омръзна ми да душа около живота на другите хора и да си съчинявам разни неща. Искам да чуя всичко, което можеш да кажеш. Цял живот живея тук и историите са все едни и същи. С всеки от съпрузите ми — едно и също. Обаче ти си обиколил навсякъде, нали?

Искам да те следвам, където ходиш, и да видя онова, което ти виждаш. Мисля, че от известно време си сам, нали? В един момент вече няма да можеш да се оправяш. Мога да бъда до теб. Готвя доста прилично. Може да се пенсионирам по-рано и всеки месец да получавам малко пари по пощата. Освен това в сейфа има около шест хиляди, които брат ми няма да надуши, че липсват, докато не разбере, че съм заминала.

Той се поколеба само за миг. После поклати глава отрицателно. Беше нелепо, обаче тя се засегна, страшно се засегна, че не е достатъчно странна за него.

— Много е сложно — каза Ръсел. — Той ще извика полиция.

— Ако още не си забелязал, аз си пъхам носа навсякъде — изтъкна Ан. — Така научих, че брат ми пази флашки с видеоразговори с някаква жена във Финландия, която се нарича Кармалива. Харчи стотици долари месечно за нея. Мога да задигна едната флашка, а другата да оставя в сейфа, за да му покажа, че знам. Няма да повика полицията.

Това го изкуши. Личеше си. Храната. Парите. Това бяха слабостите му. Той си пое дълбоко дъх и изпусна дълга и протяжна въздишка. Впери поглед в тлеещата купчина на проваления си опит да спечели пари.

— О, Ан, не е толкова бляскаво, както си го представяш. Тук имаш хубав живот, а аз отивам в благотворителен лагер за пенсионирани циркови артисти.

— Да ти приличам на човек, който търси блясък? Звучи ми фантастично! — Тя бръкна в джоба на джинсите си и извади брошурата, която беше взела от него. Разгърна я и му я показа. — Какво ще кажеш, Велики Бандити!

Той се взря в брошурата, в старата снимка като през телескоп, насочен назад във времето.

— Задръж я, ако искаш. Обаче при условие да ме запомниш с добро. Много са малко хората, за които важи това.

— Трудно ми е да го повярвам. Кой би могъл да те забрави?

Той се усмихна презрително.

— О, мнозина ме помнят, но не с добро.

Ан пъхна брошурата в ръцете му.

— Няма да я задържа. Тръгвам с теб. Чакай ме пред странноприемницата в пет, след чая. Дотогава всички гости вече ще са настанени по стаите. Брат ми няма да разбере, че съм заминала, чак до сутринта.

Усети как нервите ѝ са приятно изопнати и стомахът ѝ се свива от вълнение, докато се отдалечаваше, макар че Ръсел се провикна печално подире ѝ:

— Радвам се, че се запознахме, Ан.

— Трябва да освободите стаята до единайсет, господин Залер — осведоми го Андрю Ейнсли, седнал на рецепцията като едър и ленив страж.

— Благодаря ви, знам това. След малко слизам — отговори Ръсел, докато се качваше по стълбите, след като се погрижи пепелта на неговата Лорълай Уейвърли да изстине. Влезе в стаята си и затвори вратата зад гърба си. Не беше дръпнал завесите и топлото есенно слънце бе блискало върху леглото и сияеше. Искаше му се да полегне, да попие мекотата на матрака за последен път.

Ала не го стори. Вместо това приседна на ръба и изчака шумовете от другите гости, които напускаха хотела, да утихнат. Щеше да се измъкне подире им и да избегне Андрю Ейнсли на рецепцията.

Извади снимката от джоба си, чудејки се защо я беше спасил в последния момент. Със сигурност не обичаше да му напомнят за провалите.

Обикновено умееше да разгадава хората и беше почти сигурен, че Клеър Уейвърли няма да каже на никого за посещенията му, че няма незабавно да се обади на близките си за помощ. Всичко, което беше научил за нея, говореше за затворен и сдържан човек, който обичаше загадъчността. Тя не беше човек, който ще рискува другите да си помислят, че у нея няма нищо специално. Явно не я беше преценил правилно.

А после настъпи онзи момент, когато тя се приведе и го подкани: „Опитайте, предизвиквам ви!“ Толкова ясно си представи Лорълай, че се стъписа и усети студена тръпка по гърба. И това не беше очаквал.

Обаче във всичко останало, във всяка подробност беше прецизен. Трябваше всичко да мине гладко. През последните няколко

десетилетия беше прекарал безброй часове по библиотеките, щом не можеше да си намери къде да отседне в някой град, където го отвееше вятърът. Омайваше библиотекарките, за да му помогнат да търси информация. Благодарение на времето, което беше прекарал по панаирите, тънки линии го свързваха с толкова много хора, че ако бяха видими, животът на Ръсел щеше да изглежда като карта от нишки. Складираше тайни и събираше снимки, постоянно се стараеше да добавя към папките, които трупаше за някогашните си познати. Така се образуваха истории. Подходи.

Взря се в снимката, на която бяха той, Лорълай, Инглър, Барби и детето. Всичко се връзваше идеално в историята, която беше разказал. Барби и Инглър с тяхното сериозно момиченце. Буйната Лорълай, която открадва бебето. Ръсел, невинният наблюдател, пред чийто поглед се разиграва тази драма преди четирийсет години. Добро хрумване беше да кръсти детето Дона. Обаче това беше една измислена история.

Истината беше, че Ръсел се запозна с трагичната и красива Лорълай в бара от снимката същата вечер, когато ги снимаха. Тя беше влязла грациозно с дъщеря си Клеър. Никой не ѝ каза да си тръгва, да изведе бебето от бара. Лорълай беше способна да омагьоса всекиго. Ръсел ѝ купи бира и я покани да седне при него и новите му приятели Инглър и съпругата му Барби. Бяха скитници, наскоро наети от пътуващия цирк като продавачи на билети. Барби помоли да гушне бебето, Лорълай ѝ го подаде и в този момент барманът ги снима с новия си фотоапарат, с който се хвалеше.

По-късно същата вечер Ръсел заведе Лорълай в караваната си. Тя се усмихна, когато ѝ показа фотоапарата, който беше откраднал от бармана. Лорълай остана при него през трите седмици, докато пътуващият цирк беше в града, а кротичкото ѝ момиченце спеше в ъгъла. Ръсел често забравяше за присъствието му. Двамата с Лорълай се забавляваха. Тя беше лукава и притежаваше впечатляващи умения. Беше много красива и очарователна и можеше да накара всеки да се влюби в нея. Беше от онези неспокойни души, саможиви, бегълци от обществото, които панаирите привличаха. Можеше да остане и щеше веднага да се впише, обаче Ръсел знаеше, че не би го сторила. Тогава беше твърде млада, за да съзнава, че човек не може да избяга от демоните си.

В деня, когато пътуващият цирк отново пое на път, Лорълай изчезна заедно с кротката си дъщеря. Открадна неколкостотин долара от Ръсел, но му остави фотоапарата.

В известен смисъл не беше по-различна от многото жени, с които споделяше времето си във всеки град. Обаче в други отношения беше уникална.

Той помнеше как една нощ, когато се напиха в караваната му, тя му разказа за чудатото си семейство в Северна Каролина, за ябълковото дърво и за виденията, които получила, когато изяла една ябълка. Помнеше как се беше пресегнала и си беше взела ябълка от ниската му пластмасова масичка. Докосна я и по ябълката плъзна жилка бял скреж, който накрая я покри цялата. След това му подхвърли ябълката със смях.

— Отхапи, предизвиквам те.

Помнеше как си помисли: „Каквото и да си съчиня, ще бъде нищо в сравнение с действителността.“

На следващата сутрин се бяха събудили махмурлии, а тя не спомена повече за случилото се. Понякога Ръсел се питаше дали не е сънувал.

Чуваше гласове в коридора, мъкнене на багаж. Двойката от съседната стая слизаше долу, за да напусне хотела.

Ръсел прибра снимката, после вдигна куфара си и огледа стаята, за да се увери, че не е забравил нещо.

Замисли се за Ан Ейнсли и наистина му се искаше тя да го запомни с добро. В момента това му беше много важно. Може би поне веднъж в живота щеше да остави подире си нещо хубаво, няколко разговора и истории, които тя ще си спомня с усмивка — есента, когато Великия Бандити беше тук.

Извади сгънатата брошура за панаира, която тя му беше дала, и я остави върху леглото. След това Великия Бандити направи онова, което умееше най-добре. Изчезна.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди часа на класния онзи петък сутринта Бей отиде до канцеларията в ротондата, за да остави бележка от майка си, в която тя потвърждаваше, че е осведомена за отсъствието на Бей от училище предния ден, за да не ѝ пишат неизвинено отсъствие. Никой не обичаше да ходи в канцеларията. Миришеше на мръсни крака, а секретарката, госпожа Скат, се държеше недружелюбно и слагаше твърде много фон дьо тен на лицето си, който изглеждаше отблъскващо неестествено.

Бей тъкмо излезе от канцеларията, когато чу Фин да я вика:
— Здравсти, Бей!

Погледна нататък по коридора и го видя до едно отворено шкафче с раничката му в краката. Приблужи се към него. Не знаеше, че шкафчето му е на този етаж. Но пък почти никой в училище не знаеше къде се намира шкафчето му, затова всички мъкнеха такива тежки ранички. Във всяка сграда шкафчетата отляво бяха боядисани в червено, тези отдясно — в черно — цветовете на училището. Но с годините червените шкафчета бяха избелели до женствено розово, затова момчетата не ги искаха и се сменяха с момичетата, които пък не харесваха черните, а накрая всички забравяха къде се намират шкафчетата им.

— Здравсти, Фин — каза тя с приятното усещане да го види извън обичайните места. Почти никога не го срещаше в училище. Не учеха еднакви предмети, дори обедното им междучасие не беше по едно и също време.

— Цяла седмица не си се мяркала на спирката — отбеляза той, затваряйки шкафчето си, което се оказа розово, защото явно не беше успял да придума никого за размяна. — Какво става? Носи се някакъв нелеп слух, че с Джош са ви пипнали на моравата в парка миналата сряда.

Тя се облегна на шкафчетата до него.

— Мама ме наказва, защото ме пипна да се прибирам с колата на Джош след танците. После излязох с него без нейно разрешение в сряда.

Фин я изглежда равнодушно.

— С Джош Матисън?

— Не е каквото си мислиш.

Той сложи на рамо раничката си, която беше толкова обемиста, че Фин леко залитна. Сигурно беше и много тежка.

— Ако те подведе, ще трябва да се разправа с мен.

Бей се засмя.

— Фин, ама ти сериозно ли?

— Да, сериозно.

Тя стана сериозна, докато се отдръпваше от шкафчетата.

— Не мисля, че ще се наложи. Май ти дължи благодарност за нещо. За някакво видео на танците на Хелюин.

— Ти гледа ли го? — попита Фин.

— Не. Мама ми взе телефона, а сега и лаптопа. Заради сряда. Какво е това загадъчно видео?

— Нищо. — Фин се озърна. По бузите и врата му избиха розови петна.

Бей се обърна и видя Рива Алегзандър да се приближава по коридора. Беше от момичетата, които изглеждат добре леко пълнички, макар че щеше да го осъзнае, когато стане малко по-голяма. Днес на шала, която беше вързала на кръста си, имаше звънчета, които подрънкваха, докато вървеше. Завършващите обикновено си стояха в тяхната сграда, където бяха повечето им часове, затова присъствието ѝ тук беше необичайно.

Вместо да ги подмине и да продължи нататък, тя спря пред тях.

— Здравсти, Фин. Прекъсвам ли нещо?

— Не — в миг изстреля той, с което предизвика усмивката на Бей.

— Гледах видеото. Искях само да ти дам това — подаде му сгънат лист. — Написах ти бележка.

— О, благодаря — пое той бележката.

Рива се отдалечи с гордо вдигната глава.

— Какво беше това? — попита Бей.

— Представа си нямам — отговори Фин. — На мен ли така ми се струва, или всичко наоколо е странно?

Звънецът за часа на класния удари и всички се пръснаха.

— Не ти се струва — отвърна Бей с усмивка, докато се отдалечаваше, и после хукна към класната стая преди последния звънец.

Първите автобуси тъкмо потеглиха и Бей седеше на познатите стълби пред училището онзи следобед, когато чу клаксон на автомобил. Погледна надолу и видя миникупъра на майка си пред училището.

Край с чакането на Джош. Не го беше виждала от сряда, когато семейството ѝ се изсипа закуп на моравата, а това можеше да сплаши всеки, камо ли клетото осемнайсетгодишно момче, което не беше сторило нищо нередно. Бей нямаше как да се свърже с него, освен да се навърта край сградата на големите, не знаеше и как да го заговори в училище. Само два пъти беше влизала в сградата на горните класове. На първия си учебен ден, когато се изгуби и срещна Джош за пръв път, и после отново, когато отиде да му даде бележката.

Бей слезе бавно по стълбите и влезе в колата на майка си, без да продума. Майка ѝ беше с престилката си, значи щяха да се връщат в салона.

— Клеър каза, че днес няма да прави бонбони, затова реших да те взема — каза Сидни, докато потегляше, и принуди друг шофьор да натисне клаксона, когато се стрелна пред него.

— О! — възкликна дъщерята и се почувства малко виновна, задето се цупи така. — Пък аз си помислих, че е свързано с Джош.

— Ще се заемем с Джош някой друг път.

— Как е леля Клеър? — попита Бей, мислейки за предния ден и за това колко сериозно Клеър се беше отнесла към въпроса за произхода си. Ако някой беше казал на момичето, че не е Уейвърли, щеше да му се изсмее. Никога не би го приела сериозно. Но това се дължеше на факта, че никога не я оставяха сама да разгадава нещата с помощта само на няколко жокера.

— Каза, че е решила въпроса — отговори майка ѝ.

— Какво означава това?

— Не съм сигурна, но ѝ вярвам.

Минаха покрай офисите и магазините на улицата на училището, после Сидни зави по отбивката за шосето към центъра на града, защото оттам беше по-пряко, отколкото през кварталите. Бей можеше да затвори очи и пак щеше да знае къде се намират. Познаваше мястото като петте си пръста.

— Сериозно ли говореше вчера, като каза, че искаш да се срещнеш с онзи човек, защото сигурно ще може да ти разкаже повече за майка ти? — попита Бей. — Дори да са лоши неща?

— Да — отговори Сидни. — Тя си остава загадка за мен. Обаче ми се струва, че е още по-голяма загадка за Клеър. Бих искала да знам, дори само заради сестра ми.

Момичето погледна през страничния прозорец и каза:

— Извинявай, че се държах така. Имам теб и татко, а това е повече, отколкото някога е имала Клеър. Знам, че си се върнала, за да мога да отрасна тук, макар да не ти се е искало. Никога не си ме изоставила, не си ме карала да мисля, че съм нещо различно от това, което съм. Никога няма да имам съмненията или въпросите, които ви мъчат вас с Клеър. Добре си се справила, нали? И ти, и Клеър. Добре сте се справили. — Бей се смути.

— О! — възкликна майка ѝ и завъртя глава за миг, за да я погледне. — Благодаря ти.

— Няма защо.

— Обаче още си наказана.

Бей облегна глава на седалката и се усмихна.

Когато отидоха в салона, Бей се зае да обслужва телефоните, защото реши, че след като няма да има работа при Клеър, може да помага в салона след училище, докато майка ѝ си намери нова рецепционистка.

Седеше на рецепцията и се опитваше да чете „Ромео и Жулиета“, обаче книгата се разпадаше. Мразеше да се разделя с нещата, но вече беше време да се откаже, да залепи корицата на тавана и да се заеме с нещо ново.

Пресегна се и пъхна книгата в раничката си. Тогава забеляза снимката, с която старецът се беше опитал да изнудва леля ѝ Клеър.

Бей я беше задържала.

Извади я и подробно я разгледа, после вдигна поглед, зарея го през прозореца и се замисли. Смрачаваше се и сенките по моравата се издължаваха. Главата на Хорас Ориън изглеждаше така, все едно той се кани да потъне в дълъг зимен сън.

Беше по това време на деня, когато тя за пръв път зърна стареца с куфара му на моравата, без никакво транспортно средство наблизо.

Куфар.

Следващия път, когато го срещна, той крачеше по Пендланд Стрийт.

Имаше странноприемница съвсем наблизо до къщата на Уейвърли на Пендланд Стрийт. Явно той беше отседнал точно там.

Бей веднага стана и забърза към вратата.

— Ще се поразходя — провикна се тя към майка си. — Веднага се връщам.

Ан Ейнсли беше паркирала пред странноприемницата и чакаше на волана на стария си джип „Кия“ — реликва от последния ѝ брак, но поне беше изплатен. Вече минаваше пет. За малко да закъснее, защото забрави, че на следващия ден е Хелюин и Андрю я изпрати да купи бонбони, от скъпите, за да ги раздават на децата с въпроса „истина или предизвикателство“, които винаги се отбиваха в странноприемницата. Ан се спусна към най-близкия магазин, купи бонбоните и когато се върна, разполагаше с три минути.

Оттогава чакаше в колата си.

Ръсел нямаше да дойде.

Тя се приведе напред, огледа старата си семейна къща и осъзна, че няма да се върне. Беше взела всичките си дрехи и някои други вещи. После беше взела и някои неща от странноприемницата, които реши, че ще им потрябват. Ниска масичка и сгъваеми столове от мазето. Малко хубави чаршафи, хавлии и калъфки за възглавници. Дигитално радио. Съдове. Освен парите от сейфа беше взела и няколко хубави бижута на майка си, перлени обици и рубинени огърлици, за да ги продаде, ако се наложи. Андрю ги държеше в кутия за пури в килера. Сигурно беше забравил за тях. Единствената причина да ги държи беше, че не искаше да ѝ ги даде.

Тя се замисли за куфара на Ръсел Залер и за това колко малко вещи носеше той. Колко малко неща му трябваха. И тя искаше да е такава. Искеше живот, който е пълен не с вещи, а с истории, толкова много истории, че ако имаха обем и тежина, щяха да напълнят хиляда куфара.

Хвърли последен поглед към странноприемницата и запали двигателя.

Тъкмо се канеше да потегли, когато предната врата внезапно се отвори и Ръсел Залер се настани на седалката до нея с куфар в скута.

— Значи щеше да тръгнеш без мен? — Той кимна. — Одобрявам. Напрежението е по-малко, ако не аз съм причината да заминеш. Следващия път не чакай толкова.

Той се загледа през предното стъкло. Ан зяпна. Изпитваше я? Ама сериозно ли?

— Наблюдавал си ме?

— Цял ден седиш в беседката си. Искях да разбера дали наистина ще го направиш.

Тя се взря в него все още със зяпнала уста.

Очевидно мълчанието ѝ го караше да се чувства неловко.

— Добре, сутринта се измъкнах през задния вход, но после седнах в един от столовете ти и просто не можех да се надигна. — Той замълча. — Изморен съм, Ан. Много-много изморен.

— Може би аз вече не искам да тръгнеш с мен — каза тя малко ядосана. — Може пък да искам да го направя сама.

Ръсел изпъна рамене, все още вперил поглед напред.

— Ще ти разказвам по една история на ден, ако ме откараш до Флорида. По една история в замяна на храна и грижи, ако имам нужда. Обаче искам да ми обещаеш, че няма да забравяш историите. Ако ги запомниш, ще знаеш и как аз искам да ме помнят хората. Интересно защо това стана важно за мен.

— Ами когато историите ти свършат? — попита Ан.

Тъгълчето на устата му се повдигна.

— Това никога няма да се случи, повярвай ми.

„Така значи“ — помисли си Ан. Тя излизаше от своя сапунен мехур, литваше волно.

— Сложи си колана — каза Ан и потегли. Но в същия момент чу някой да вика:

— Чакай! Чакай!

Двамата с Ръсел се обърнаха и погледнаха през задното стъкло. Бей Уейвърли тичаше по тротоара към тях и неистово махаше с ръце, за да привлече вниманието им. Ан се завъртя отново напред и натисна газта.

— Не, почакай — спря я Ръсел. — Тя иска да се види с мен.

— Ще привлече вниманието на брат ми.

— Ще отнеме само минутка — увери я той, остави куфара на задната седалка и натисна дръжката на вратата.

Когато Бей видя стареца да се качва в джипа с куфара си, тя хукна и се провикна да го спре.

Беше съвсем наблизко. Не можеше просто да го остави да си замине, без да получи отговори. Продължаваше да вика и да тича, но джипът потегли. Бей спря, стиснала снимката в ръка.

И после за нейна изненада колата внезапно спря и старецът слезе.

— Малко бързаме, дете — подвижна ѝ той с плавния си глас, който тя беше запомнила.

Бей изтича до него на тротоара.

— Имате ли още нейни снимки? — попита задъхано, вдигна снимката и посочи Лорълай. — Казвам се Бей. От семейство Уейвърли съм. Лорълай ми е баба.

— Знам коя си — увери я той. — Не, имам само тази снимка, нищо повече.

— Какво знаехте за нея? — попита тя и бързо пое глътка въздух. — Има ли нещо, което можете да кажете на мама и на леля Клеър за майка им?

Той въздъхна нетърпеливо, после вдигна поглед към притъмнялото небе.

— Запознах се с Лорълай в Шоний. Работех на панаира там. Позабавлявахме се и толкова. Бях с нея само три седмици.

— Но Клеър наистина е дъщеря на Лорълай, нали? Лорълай не я е откраднала.

Той сведе очи и срещна нейните. Остави напрежението да се сгъсти, все едно е отражение.

— Доколкото ми е известно, да, Клеър е истинската ѝ дъщеря.

На Бей ѝ се искаше да се залови за това, да го попита защо му е трябвало да лъже за такова нещо, защо е решил да дойде в града и да разстрои живота на напълно почтени хора. Обаче по улицата се появиха няколко подранили малчугани, тръгнаха да обикалят къщите по случай Хелоуин, и Ръсел бързо се извърна, когато чу гласовете им. Тя усети напрежението му. Не разполагаше с много време, затова реши да не го губи в преценки.

— А кои са тези хора? — посочи тя другите на снимката.

— Мои приятели от панаира. Нямаат нищо общо с Лорълай и с Клеър. Просто миг, уловен на снимката. Мисля, че това е единствената ми среща с тях. И само толкова мога да ти кажа. — Понечи отново да се качи в джипа.

Бей се наведе, за да провери кой е шофьорът. Оказа се Ан Ейнсли, сестрата на собственика на странноприемницата. Странно защо в това имаше логика. Бей я беше виждала през годините и винаги бе смятала, че тази слабичка като вейка жена, която се носеше по Пендланд Стрийт като привидение, не е на мястото си тук. Ан трябваше да е някъде на просторно място, а не да стои затворена в някаква къща.

— Почакай! — провикна се отново Бей, преди той да успее да се вмъкне в колата.

Ръсел се извърна с ръка на дръжката.

— Какво има, дете? Наистина трябва да потегляме.

Тя се поколеба.

— Какво беше нейното типично за Уейвърли вълшебство? — попита.

Той се престори, че не разбира. На лицето му се изписа странно изражение.

— Лорълай Уейвърли много обичаше студа.

Раменете на Бей се приведоха.

— Това не е вълшебство.

Ръсел се усмихна:

— Вълшебство е, когато докоснеш една ябълка и тя се покрие със скреж наред рекордно горещо лято. Лорълай можеше да спечели цяло състояние на панаира, обаче по неизвестни за мен причини не използваше дарбата си. — Ръсел се настани на предната седалка и

затвори вратата, без да каже нито дума повече. Докато Ан потегляше, той смъкна стъклото и се провикна безгрижно: — Искрените ми извинения за неприятностите, които може да съм ви създал.

След като Ръсел напусна къщата сутринта, Клеър стана фурия в кухнята. Приключи с хляба със смокини и пипер и се зае да готви супа. Горещата супа в студен ден е като да напълниш къщата с памучна вата. Успокоителното ухание нахълта, приглуши и обгърна всичко. Тя продължи да приготвя тарта с крем карамел за десерт и страшно ѝ се искаше да има теменуги, за да украси отгоре.

Вечерта Клеър поднесе домашно приготвената зеленчукова супа, хляба със смокини и пипер и тартите на озадачения си съпруг и на дъщеря си. Разбираше объркването им. Отдавна не беше прекарвала цял ден, готвейки за тях, камо ли да подреди масата в трапезарията, където да се хранят с истински сребърни прибори и салфетки от плат.

Реши, че трябва по-често да използват трапезарията. След смъртта на баба Мери Клеър използва застраховката ѝ „Живот“, за да ремонтира кухнята, която в крайна сметка зае и по-голямата част от трапезарията, където преди време Мери поднасяше храна на квартирантите си. Сега обаче помещението беше достатъчно голямо за тях тримата.

— Беше много вкусно, Клеър — каза Тейлър, след като се нахраниха.

— Да, беше страхотно! — съгласи се Марая. — Обаче следващия път не слагай картофи в супата.

— Защо?

— Най-добрата ми приятелка не ги обича.

Добрата стара Ем. Не можеха дори да се нахранят, без Марая да я спомене.

— Откъде Ем знае, че ще вечеряме зеленчукова супа? — попита Клеър и се изправи да раздигне масата.

— Не знам — сви рамене дъщеря ѝ. — Просто знае.

— Ти ли ѝ се обади?

Марая се засмя:

— Защо да ѝ се обаждам? Тя е тук.

Клеър и Тейлър се спогледаха.

— Как така е тук? — попита бащата.

— Тук е, при нас в стаята.

— Защо не я виждаме? — попита Клеър, а завесите леко се раздвижиха.

Марая отново сви рамене.

— Ти виждаш ли я? — попита Тейлър.

— Понякога. Но най-вече я чувам.

— Значи Ем не ти е приятелка от училище? — уточни той.

— Не. Тя не ходи на училище. Казва, че сега трябва да се кача в стаята, защото вие двамата трябва да поговорите. Може ли?

Клеър кимна и двамата проследиха с поглед как Марая хуква нагоре по стълбите и ги преодолява по две наведнъж.

— Ем е въображаема! — каза Тейлър. Удари по масата и се засмя. — Знаеш ли, олекна ми. Мислех, че пропускам нещо. Все се питах дали ако ти я водеше на училище и я взимаше, нямаше да разбереш коя е Ем. Дали нямаше да се запознаеш с родителите ѝ и да разбереш какво работят и коя е любимата им храна.

Клеър държеше празните съдове, все още загледана към стълбите.

— Малко е големичка, за да има въображаеми приятели, нали?

Тейлър стана да ѝ помогне да раздигат.

— Сама си избира пътя — отговори той и се запъти към кухнята.

— Понякога я гледам и си мисля, че нямам търпение да видя каква ще стане.

Завесите все още потрепваха. Порив на въздуха се стрелна покрай Клеър и нагоре по стълбите след Марая. Завесите се успокоиха.

В кухнята двамата заедно заредиха миялната машина. Тейлър изплакваше купите и ги подаваше на Клеър, когато тя неочаквано каза:

— Слагам край на бизнеса с бонбоните.

Тейлър не трепна.

— Най-сетне реши да го продадеш на „Дикори Фудс“ от Хикори ли?

— Не, просто го прекратявам. Няма да е същото, ако друг произвежда бонбоните. Няма да е... Уейвърли.

— Добре — миролюбиво се съгласи Тейлър. Спря водата и избърса ръце. — Затова ли си готвила през нощта? Да ни дадеш представа за предстоящите атракции?

Клеър затвори миялната машина с категорично щракване, объркана от реакцията му. Цял ден се опитваше да измисли как да му го съобщи, опасяваше се, че в известен смисъл го подвежда.

— Това ли само ще кажеш? Ами как ще се отрази на финансите ни? Ще ми отнеме известно време да възстановя кетъринга. Ами парите за колежа на Марая? Мислех, че се тревожиш за това.

— Нямах представа, че си приела онези мои думи толкова присърце. Това с бонбоните се отрази прекрасно на парите за колежа ѝ, но и преди се справяхме добре. — Той я прегърна през кръста. — Знам, че от известно време не ти е приятно да правиш бонбоните. Ще се оправим.

— Толкова очевидно ли беше?

— Да не мислиш, че не внимавам? — попита той и я придърпа по-близо към себе си.

— Знам, че твърде много се тревожа.

— Трудна работа е, но някой трябва да я върши.

— Именно! — погледна го тя. — Ще го кажеш ли на сестра ми, ако обичаш?

— В никой случай. Ще ме остриже като ряпа, както направи последния път, когато ми се ядоса. Седмици наред след това не ми вървеше. Три пъти спухах гума, преди косата ми отново да порасне.

Интересно с каква лекота той приемаше дарбата на Сидни, но не и нейната. Тейлър зарови нос в шията ѝ, когато тя попита:

— Вярвал ли си някога, че умея да правя специални неща с храната?

— Разбира се, че вярвам, обаче ти можеш много повече, Клеър. Понякога ми се струва, че само аз го виждам.

— Целуна я страстно и я остави задъхана до шкафовете.

— Чакам те горе.

След като почисти къщата, Клеър се качи горе и завари съпруга си в коридора замислено да пренарежда окачените там свои картини — поредица със заглавие „Светът на Клеър“, която рисува веднага след сватбата им. Всъщност образът ѝ липсваше на картините, защото той не беше портретист, обаче платната бяха красиво изследване на светлината и цвета — тревистозелено, черни линии, подобни на букви, ябълковочервени точки. Ако Клеър се взираше в тях достатъчно дълго, понякога като че ли различаваше някаква фигура, прилекнала сред

зеленината. Не за пръв път се запита дали заслужава този мъж, съпруга си. Беше направила всичко по силите си да отклони интереса му към нея, когато се запознаха. Добре ѝ беше да живее сама. Беше свикнала да смята, че ако не допуска никого до себе си, няма да страда, когато я напуснат, защото всички, които беше обичала, я напускаха. Ала наистина беше така — тя нямаше власт над него. Поне не властта на Уейвърли. Той я обичаше по всякакви други причини, не и по тази. А тя все още не знаеше защо.

Просто се радваше, че е така.

Тейлър остана буден много след като съпругата му заспа. Лежеше с гръб към него. Той плъзна пръсти по гърба ѝ и усети как тя потръпва и кожата ѝ настръхва. Зави я, макар че самият той беше изритал завивките.

Според динамиката на техния брак той знаеше, че не може да бъде човекът, който пропада в заешката дупка. Работата му беше да стои отгоре и да подмамва зайците да излизат.

Обаче тайничко познаваше номерата, които му въртеше къщата. Знаеше също, че Клеър твори вълшебства с храната. И ако го притиснеха, щеше да признае, че проклетото ябълково дърво наистина го замерва с плодове. Само че неговата работа беше да остави Уейвърли да си бъдат Уейвърли, а не самият той да бъде Уейвърли.

На моменти обаче му се искаше и той да скочи в заешката дупка. Например нощем.

Измъкна се от леглото и се облече. Излезе от спалнята, отново се разсея от картините по стените и пак се зае да ги пренарежда. След това се качи горе, където вниманието му привлече огромното количество хляб в кухнята. В къщата отново имаше истинска храна. Усмихна се. Клеър щеше да престане да прави бонбони по причини, които той може би никога нямаше да узнае. Обаче беше пределно ясно, че сега, след като е взела решението, тя е много по-щастлива. А само това имаше значение. Честно казано, щеше да е прекрасно да излиза от къща, която не мирише на захар и на цветя. Уханието на бонбоните на жена му го преследваше дори на работа и изпълваше кабинета му, привличаше десетки колибри, които всеки ден потропваха с човки по прозореца и се опитваха да влетят.

Тейлър си отрязва филия от хляба със смокини и пипер, после излезе в градината.

От опит знаеше, че не е разумно да се приближава прекалено много до дървото, дори ако изглежда, че е задрямало. Нямаше му доверие. Отвори портата на градината, застана на прага в студа, дъвчейки хляба, и едва тогава осъзна, че е без обувки. Беше забравил и да уплътни пролуките на тавана, за които го беше помолила Клеър. Тъкмо се нагани да се обърне и да влезе вътре, когато си спомни защо изобщо е излязъл.

— Слушай, дърво, вземи да цъфнеш тази нощ — каза му той. — Достатъчно преживяха.

Клеър се събуди сутринта на Хелоуин и си пое дълбоко дъх, сякаш изплува от вода. Не помнеше какво е сънувала, помнеше само, че беше студено и сладко. Слънцето тъкмо изгряваше и тя разбра още преди да надникне навън, че най-сетне е паднала първата слана. Стана от леглото, като внимаваше да не разбуди Тейлър, който спеше по корем и сигурно сънуваше топли неща като въглени и какао. Облече си нощницата, която беше на земята, и обу чехлите си. На излизане взе сакото на Тейлър, което висеше на вратата.

Прекоси къщата, мина през тъмната кухня и излезе на задната веранда. И наистина, микробусът ѝ беше целият осеян е ледени звездички, а орловите нокти на портата искряха, покрити с фин слой кристалчета.

Дъхът ѝ излизаше на облачета от устата, докато крачеше забързано по алеята към градинската порта. Кварталът беше притихнал, както притихваше само от студ — сякаш звуците замръзваха, преди да стигнат до земята.

Клеър потърси ключа сред клоните с трепереща ръка. Първата слана винаги беше вълнуваща, обаче тази година имаше още по-голямо значение — точно този сезон, това обновление. Тя почти се страхуваше какво ще стане тази година — че вече няма да има вълшебство, че то и бездруго никога не е било нейно. Бавно отвори портата, затаила дъх.

И там, в дъното на двора, беше дървото, отрупано с цвят. Ситни бели цветчета се бяха появили по клоните и само за една нощ голотата

се бе превърнала в изобилие. Дървото трептеше празнично, белите листенца се стелеха към земята на вълни и издаваха звук като от сипец се пясък. Градината вече беше побеляла като заснежена. Клеър пристъпи вътре, обърнала длани нагоре, и улови няколко венчелистчета. Прекоси цялата градина и приближи до дървото с вече полепнали по косата цветчета.

— Добре дошло отново — каза тя.

— Мамо? — чу се откъм портата. Клеър се обърна и видя, че дъщеря ѝ сънливо я е последвала. Марая стоеше до портата по нощница, с разрошена къдрава коса. Беше одрала кожата на Тейлър.

Клеър се върна до нея и я прегърна. Разтърка рамото ѝ, за да я стопли.

— Дървото най-накрая е цъфнало — каза детето.

— Да, тъкмо навреме.

Марая се усмихна.

— Красиво е.

Двете съзерцаваха дървото известно време и на него му беше приятно. Цветчетата започнаха да се трупат на земята.

— Обичам те — каза Клеър на Марая, притисна устни към главата на дъщеря си и заговори в косата ѝ: — Знаеш го, нали? Заради всички прекрасни неща, които си, и заради всички прекрасни неща, които ще бъдеш.

— Знам — отвърна Марая.

— Искаш ли днес да си стоиш при мен в кухнята? — положи буза върху главата ѝ Клеър. — Знам, че не обичаш да готвиш, но ще прекараме малко време заедно.

Марая се отдръпна.

— Не обичам да готвя, но много обичам да бъда с теб! Само че ти се пречкам, когато приготвяш бонбони.

— О, миличка, не е така. Аз сама си пречех. Няма нищо общо с теб. Хайде — изведе я Клеър от градината. — Трябва да се подготвим за тържеството по случай първата слана! И да се обадим на всички.

Тейлър стана и се зае да чисти пътеките в градината, което трябваше да се прави на всеки час, защото цветчетата не спираха да се сипят. От време на време влизаше да хапне и да пийне по нещо с обсипани с цветчета яке и коса, а понякога се връщаше и с драскотина,

защото се бе доближил твърде много до дървото и то се беше пресегнало да го удари.

Клеър се обади да продиктува на Сидни списък с покупки и след малко се появи Бей. Донесе торбите и кутиите с храна, с които я беше докарала майка ѝ, защото имаше да свърши още нещо, но скоро и тя щеше да се върне да помага.

Бъстър пристигна малко след това, видимо изтощен и объркан.

— Никога не работя в събота. Какво има? — попита той, оглеждайки храната по плотовете, където обикновено имаше бонбони. — Да не би да сънувам? Сънувам, нали? Със сигурност сънувам!

Клеър го беше извикала да помогне с подготовката, но и защото той заслужаваше да знае.

— Това е първата слана — обясни тя. — Отказвам се от бонбоните и отново се заемам с кетъринга. Реших, че трябва да ти кажа.

— Крайно време беше — промърмори той. — Кой да предположи, че можеш да приготвиш всичко това?

Клеър се усмихна и огледа кухнята:

— Баба ми Мери.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Скъпи Джош,

Знам, че досега не сме говорили, но ти сигурно вече знаеш коя съм. Аз съм Бей Уейвърли, момичето, което знае къде е мястото на всяко нещо. Готино звание, нали? Прави ме малко особнячка. И наистина съм. Но това е друга работа.

Както и да е, имал ли си някога усещането, че чакаш нещо? Аз да. Имам го през цялото време. Непрекъснато чакам нещата да се подредят, да си застанат по местата, та най-сетне да мога да си поема дълбоко дъх. Когато те видях в коридора през първия учебен ден, изпитах точно, това усещане. Не знам как или защо, но знам, че по някакъв начин мястото ми е с теб. Просто искам и ти да го знаеш. Няма да се мотая край теб и да изисквам да ми обърнеш внимание. Не очаквам нищо от теб. Но ние цял живот търсим парченцата от пъзела, който ще ни даде поясна представа за самите нас, за това къде трябва да отидем и кои трябва да бъдем. А аз намерих теб. Не мога да ти опиша какво облекчение изпитах. Не е ли облекчение? Въпреки всички неизвестни в живота си ние поне знаем това. Тук съм, ако имаш нужда от мен. Ще те чакам на стълбите пред училище следобед, докато мога, ако ти се говори.“

Искрено твоя,
Бей

Джош прочете писмото толкова пъти, че гънките вече изтъняваха и щяха да се скъсат. Лежеше в спалнята си, все още обзаведена по претенциозния начин, който майка му беше наложила, когато той беше по-малък: легло от бели дъски, завивка на бели и сини райета, големи

букви ДЖ над леглото. Ако не беше разхвърляното му бюро с компютъра и футболните плакати и купи, стаята щеше да изглежда като в проспект за недвижими имоти.

Сигурно вече знаеш коя съм.

Разбира се, че знаеше. Джош отдавна беше изслушал лекцията „и през ум да не ти е минало да си с нея“. Първо от майка си, после от баща си, който не знаеше, че майка му вече го е предупредила. Да, ясно, схващаше. Семейство Матисън нямат вземане-даване с Уейвърли. Както не смесваш лепило и кетчуп, каза баща му, извор на нелепи сравнения.

Джош я виждаше из града, откакто се помнеше. Тъмната ѝ коса като буреносен облак непрекъснато се ветрееше след нея, защото тя като че ли постоянно тичаше. Обаче стоеше на разстояние, а и Бей изглежда не го забелязваше — до първия учебен ден в гимназията. И тогава се вдигна шумът с бележката.

Беше ѝ разказал за нещастieto си повече, отколкото на всеки друг. Не можеше да повярва, че сподели как си ляга в девет. Тя обаче изглежда нямаше нищо против. Беше много спокойна. Докато седеше до нея, светът някак добиваше смисъл. Не ходи в „Нотр Дам“. Не работи с баща си. Ако искаш, отиди да работиш на футболното игрище в Хикори. Само не се определяй с нещата, които не желаш да бъдеш. Определяй се с онова, което искаш да бъдеш.

Затова ли родителите му не искаха той да общува с Уейвърли? Защото те внушаваха на хората, че наистина имат избор? Защото можеха така да те омагьосат, че да повярваш в щастието?

Искаше му се да не се беше сближавал с нея. Знаеше, че така биха желали родителите му. Само че сега не бяха тук. Отидоха при брат му Пейтън в колежа, а после заминаха на пътешествието по случай годишнината от сватбата си. Щяха да отсъстват цял месец. Никога не биха оставили брата на Джош, Пейтън, сам вкъщи. И с основание. Пейтън беше популярен и буен — беше господар на света. Ако родителите им отсъстваха цял месец, докато Пейтън учеше в гимназията, той щеше да вдига купони, да бръкне в барчето с алкохола и да надуе корема поне на двеста момичета (по собствените му думи). Родителите им винаги твърдяха, че Джош е по-отговорният. Това го дразнеше. Брат му, който беше висок и имаше широките рамене на баща им, веднъж го притисна към тревата в задния им двор и не

престана да му се подиграва: „Хубавецът на мама!“. Хубавецът на мама правеше каквото му кажат. Хубавецът на мама трябва да свири в момчешка група, нали така?

Пейтън доста съзря, откакто учеше в колежа, но двамата все още не бяха истински приятели. Всъщност понякога Пейтън, изглежда, прекрасно знаеше какво прави, например, когато отиде да учи в техническия университет в Джорджия, вместо в „Нотр Дам“ като баща си. И вместо да учи бизнес и да поеме „Матисън Ентърпрайзис“, както искаше баща им, догодина започваше да следва право. Знаеше, че не се налага да се подчини, защото Джош щеше да го направи.

Просто така предполагаха и Джош се съгласяваше, докато не започна стажа си в „Матисън“ през лятото. Беше нещастен. Офисите нямаха прозорци. И за пръв път му се стори пълна лудост да строят цели къщи вътре в завода. Сигурно щеше да е различно, ако строяха къщите по традиционния начин, навън, на слънце. Обаче това беше толкова... промишлено. Всички имаха бледа кожа. Джош се задушаваше. През цялото лято не можеше да си поеме дъх.

На вратата на спалнята му се почука. Той скри бележката под възглавницата, когато икономката Джоан надникна вътре. През последните години косата ѝ се беше прошарила, но още си беше права и не помръдваше. Джош и Пейтън си мислеха, че си слага от лака за мебели.

— Имаш посетител — съобщи му Джоан.

— Кой?

— Уейвърли — набърчи нос тя.

Джош бързо стана, прелетя покрай Джоан и хукна надолу по стълбите. Плъзна се по чорапи по мраморния под, стигна до входната врата и я отвори. На прага стоеше майката на Бей.

Беше по джинси и обточени с кожичка мокасини, които приличаха на пантофи. Косата ѝ беше спусната и на хладното сутрешно слънце в нея просветваха странни червени кичури.

— Госпожо Хопкинс — поздрави Джош.

— Наричай ме Сидни — каза тя, без да се усмихва.

Той отвори вратата по-широко:

— Заповядайте.

— Не, благодаря. — Тя отстъпи назад и каза: — Защо ти не излезеш?

Джош пристъпи навън по чорапи и затвори вратата под носа на Джоан, която стоеше горе на стълбите и се мусеше.

— Какво правите тук?

Сидни пъкна ръце в джобовете на късия си кариран шлифер.

— Не те познавам, Джош. Не знам нищо за теб. Познавам само майка ти и баща ти от гимназията. И признавам, че мнението ми за тях пречи на преценката ми за теб. Баща ти ме нарани. Няма да допусна същото да се случи с дъщеря ми.

Тя зарея поглед над просторната предна морава, все още яркозелена и без опадали листа. Предния ден минаха от фирмата за поддръжка и почистиха целия квартал, защото днес беше Хелюин и никой не искаше децата, които обикаляха по къщите, да се подхлъзват в богатия квартал, да падат и да съдят хората. Би било доста неудобно, нали?

— Бей не се вписва в твоя свят повече от мен. Затова дори не се опитвай да го направиш.

— Не искам да нараня Бей — искрено отговори Джош. Не искаше. Никога не беше възнамерявал да го направи.

— Вярвам ти — каза тя, все още загледана към моравата. — Наистина.

Той се улови, че се взира в Сидни и вижда колко прилича Бей на нея. Имаха еднакви наситеносини очи, като огнени. Сидни обаче беше видяла повече. Нейните очи бяха по-присвити, по-скептични. Майката на Джош не я харесваше. Тя ревнуваше от всеки, който отнемаше от времето на баща му или ангажираше мислите му. Баща му беше целият ѝ свят. Ако тя разговаряше с Джош, когато баща му се прибереше, майка му млъкваше по средата на изречението и отиваше при него като носена от мощна вълна. И на баща му това му допадаше, както на Пейтън му харесваше да се прави на господар на света. Такива бяха мъжете в неговото семейство. Имаха безброй обожателки, разбиваха им сърцата и пет пари не даваха. Бей беше мила и внимателна, и твърде малка, за да бъде наранена по начин, който ще ѝ тежи до края на живота, както беше станало с майка ѝ. Целият живот беше пред нея. Необикновен живот, Джош изобщо не се съмняваше. Той прехвърляше в главата си мислите, които тя му беше внушила. Не ги приемаше сериозно. Може би в крайна сметка беше истински Матисън и си падаше по себичните флиртове. Не можеше да се отърве от

задълженията си. Вече беше на осемнайсет. Време беше да възмъжее, както казваше баща му.

— Повече няма да се виждам с нея, обещавам ви.

Думите му разсмяха Сидни. Извърна се към него и каза:

— О, не бъди толкова мелодраматичен. Ако престанеш да се виждаш с нея, всички ще бъдат нещастни. Включително аз и баща ѝ.

— Не разбирам. — Скръсти ръце пред гърдите си Джош. Беше само по спортните си гащета и фланелка на студа.

— Не мога да решавам вместо теб. И не мога да задължа нито теб, нито дъщеря си да се поучите от моите грешки. Мога само да ти предложа идея. Не е зле да избереш нещо различно. Нещо, което не е хрумвало на баща ти. Ти обаче би могъл.

— И какво е то?

— Бей не може да живее в твоя свят, обаче ти можеш да живееш в нейния. Ако решиш какво искаш, заповядай на нашето парти по случай първата слана следобед в градината на Уейвърли. Ние сме особено семейство, но сме сплотени. Добре дошъл си сред нас. — Потупа го тя по рамото. — Сега влизай, че ще измръзнеш.

Той гледеше как Сидни се връща към миникупъра си. Преди да влезе, той се провикна:

— Сидни! Какво те накара да дойдеш тук?

— Вече не мога да ѝ помагам много. Отдавна отмина времето на лейкопласта и приказките преди лягане. Това обаче мога да оправя с едно простичко „добре дошъл“.

Качи се в колата си и потегли, а Джош се запита наистина ли е толкова просто. Да си избереш как да живееш?

Може би не е нужно някой да те въвежда в бъдещето. Може би трябва сам да си избереш пътя.

Може би любовта не те спохожда, а ти се втурваш в нея.

Може би, просто може би, всичко е въпрос на избор.

Хенри пристигна в къщата на Уейвърли по-късно през деня и двамата с Тейлър наредиха голямата маса и различните столове в градината, достатъчно далеч от дървото, за да не ги събори.

Иванел и Фред дойдоха късно следобед и всички заедно изнесоха храната навън. Разбира се, имаше много хляб със смокини и пипер. Но

сложиха и лазаня с тиквички, и карамелизирани бонбони с тиквено семе, супа от печени червени чушки и пикантни картофени кексчета с карамел. Бяха приготвени царевични мъфини и топки от пуканки и кафява захар, както и десетина кексчета, всяко с различна глазура, защото какво е първата слана без бяла глазура? Имаше крушова бира и лимонада с карамфил и джинджифил в тъмни бутилки във фризера. Храниха се до късно следобед, а храната като че ли се увеличаваше. Кифлички, сирене със сладко от червени боровинки и орехи се появиха точно когато си мислеха, че са опитали от всичко.

Смееха се и разговаряха, защото за тях беше облекчение да бъдат в настроение и да имат сили най-сетне да бърбят за дреболии.

Когато започна да се смрачава, децата, тръгнали да обикалят къщите, заобикаляха дома на Уейвърли, защото кой знае какви бонбони щеше да им даде Клеър? Нещо, което да ги направи твърде откровени, или нещо, което да ги накара да слушат майките си? Не, благодаря, мислеха си. Купешките десертчета бяха за предпочитане.

Когато се стъмни, изнесоха фенери и халогенни печки и ги сложиха из градината. На масата запалиха свещи, а ябълковото дърво през цялото време се клатеше и продължаваше да сипе цветове. Докоснеха ли пламъка на свещта, те просъскваха и ставаха на пепел, а подире им оставаше толкова прелестен и сладостен аромат, че ухаеше едновременно на вчера и на утре.

Клеър си помисли какво гребане я чака през следващите няколко седмици — всеки ден трябваше да мъкне огромни чували с ябълкови цветчета до тротоара, откъдето винаги ги вземаха жени, които си въобразяваха, че ако се къпят с тях, кожата им ще засияе; и мъже, които си мислеха, че ако натъпчат дюшеците си с цветенца, ще сънуват пари, добри синове и красиви съпруги — все неща, които мъжете би трябвало да искат, обаче всъщност просто сънуваха майките си; и деца, които ще си строят с цветчетата големи бели крепости в задните дворове, убедени, че могат да живеят в тях вечно и да не растат. Тя очакваше работата с нетърпение. Липсваше ѝ всичко това.

Накрая на всички им омръзна да изтупват цветчета от косата и дрехите си и просто седяха и ги оставяха да се трупат, от което на дървото му стана страшно приятно. След известно време изглеждаха като замръзнали във времето, също като участници в прокълнатото приказно пиршество, които чакат да пристигне принцът и да ги събуди.

Тейлър и Хенри се изправиха, взеха си по една бира и се отделиха отстрани по мъжки. Отърсиха цветчетата от дрехите си като търпеливи родители или нежни любовници, които дълго са стояли неподвижно и са позволили да бъдат нагиздени. Иванел постоянно проверяваше кислородната си бутилка. С поглед даде на Фред знак, че е време да си тръгват. Сидни току поглеждаше към портата на градината с все по-разочарован вид, докато накрая Бей попита:

— Кого чакаш?

Майка й я прегърна през рамо и каза:

— Мислех, че ще дойде принцът в бляскави доспехи, но съм сбъркала.

И така, празненството по случай първата слана беше към края си. И Клеър разбра, че всичко ще бъде наред.

Пламъчетата на свещите примигваха, докато жените Уейвърли разговаряха на масата. Мъжете гледаха от другия край на градината — гледаха по онзи начин, за който Бей им завиждаше, като че ли са редки птици.

Някъде на улицата се смееха деца, а гласчетата им долитаха като дим.

— Трябва да ти кажа нещо — обърна се Бей към майка си.

Сидни замълча, както казваше нещо на Клеър, и двете се извърнаха към Бей.

— Онзи старец... видях го вчера следобед — призна момичето. През целия ден пазеше тайната си, но вече трябваше да се издаде и може би, ако го признаеше сега, щеше да усети онова освобождение, онова щастие, което първата слана винаги й носеше. Още не го усещаше, но цяла вечер чакаше. Скоро всички щяха да се приберат у дома, първата слана щеше да се е стопила, а по това време нещата им винаги се оправяха. Така ставаше. — Хрумна ми, че сигурно е отседнал в странноприемницата на Пендланд Стрийт, и отидох там. Заминаваше от града заедно с Ан Ейнсли. Попитах го за майка ви.

— Говорила си с него? — изненада се майка й. — Самичка?

— Само за минутка. Той много бързаше. Попитах го и той каза, че доколкото знае, Клеър е дъщеря на Лорълай. После го попитах каква е била дарбата на Лорълай.

Сестрите се спогледаха, смълчани и неподвижни, застинали като камък.

— Каза, че била скрежът. Можела да замразява нещата.

Едва доловима усмивка разтегли устните на Сидни. Обаче Клеър изглеждаше объркана.

— Скрежът е бил нейната дарба? — повтори. — Не разбирам. Какво означава това?

— Помня — обади се Сидни. — Не помня много, но това го помня. Как издихваше снежинки от дланта си посред лято.

— Иванел, ти знаеше ли? — попита Клеър.

Старицата поклати глава. Цялото ѝ тяло сякаш беше погълнато от грамадното ѝ палто — приличаше на купчина дрехи върху стола до Бей.

— Може да се е случвало, след като изяде някоя ябълка. Дървото винаги е обичало Лорълай.

Клеър се озадачи:

— Скреж значи. Това е удивително дори за една Уейвърли.

Сидни изгледа дъщеря си и отсече:

— Наказана си за още една седмица.

— Моля? — смая се Бей. — Защо?

— Знам, че съм те учила да не го правиш — да не говориш с непознати.

Момичето завъртя отчаяно очи и се прегърби на стола си.

— Мамо, петнайсетгодишна съм.

— Петнайсетгодишна и наказана.

Иванел се изкиска.

— Забравила бях колко ми е приятно тук с вас, момичета. Това ще ми липсва, когато си отида.

Фред изведнъж се изправи, за да се пораздвижи, както обясни, но всички знаеха, че не обича Иванел да говори за смъртта. Той се приближи към Тейлър и Хенри.

Обзе ги меланхолията, докато Марая, която беше до дървото и правеше снежни ангели в цветчетата, неочаквано се изкиска и каза:

— Най-добрата ми приятелка казва да не бързаш толкова да си ходиш, Иванел. Имаш още неща да вършиш.

— Скоро установихме, че Ем не е истинска — обясни Иванел на всички.

И всички край масата възкликнаха:

— Аххх! — Все едно това си беше съвсем логично.

— Истинска е — възрази Марая, оскърбена от това твърдение. Изправи се и вдигна ръце. — Просто не я виждате.

Дървото се пресегна и нежно положи корона от цветчета върху главата на Марая. Тя дори не забеляза.

Както винаги Бей застана на страната на братовчедка си.

— Разкажи ни повече за тази Емили — подкани я тя и ѝ махна да се приближи.

— Коя Емили? — попита Марая и се запъти към масата.

— Ем не е ли съкратено от Емили? — попита Бей и я прегърна. Обичаше това хлапе. Никой не умееше да бъде себе си толкова добре, колкото Марая — с вълшебство или без вълшебство.

— Не, казва се Мери — отговори детето. — Аз просто я наричам Ем. Като буквата „М“. Твърди, че съм кръстена на нея.

Изведнъж всички се умълчаха. Дори гласовете откъм улицата утихнаха.

— Баба Мери? — попита най-накрая Клеър. Плъзна поглед към Тейлър, за да види дали чува. Не чуваше. — Тя тук ли е?

Снижи глас, сякаш искаше да го запази в тайна — тази невероятна нова връзка, която сега имаше между нея и дъщеря ѝ, само между тях двете. Марая сви рамене:

— Казва, че винаги е била тук.

Иванел се плесна по коляното.

— Браво, Мери! Открай време умееш да пазиш тайна!

Сидни се приведе към Клеър и ѝ прошепна:

— А ти се притесняваше, че Марая не е Уейвърли.

— Казва да не се притесняваш за дневника с Карл — продължи Марая. — Там била писала само колко много го обича, а когато престанала да го обича, зачеркнала всичко.

— Попитай я коя от нас е смокинята и коя е пиперът — побутна Сидни Клеър с лакът, все още шептейки.

— Защо ти не я попиташ? — възрази Клеър на сестра си и пред очите на Бей двете се превърнаха в спорещи момиченца. — Тя е тук.

Сидни вирна брадичка.

— Просто те е страх, че ще определи теб като пипера.

— Ясно е, че съм смокинята.

Бей се усмихна — беше доволна, че всички са спокойни и щастливи. Можеше да почака. Това ѝ стигаше.

— Вече я няма — оповести Марая. — Каза, че на вратата има някой.

Иванел кимна, като че ли това ѝ се струваше смислено.

— Мери винаги се криеше, когато дойдеше някой.

Дървото изведнъж започна да поклаща клони напред-назад и предизвика силен вятър, който угаси свещите. Мощна вълна от цветчета се разлетя в градината като снежна виелица. Някой се прокашля на портата и се обади:

— Ехо?

Бей веднага стана, разпознала гласа. Не, не можеше да бъде.

Но точно така се оказа. Джош Матисън пристъпи напред и благоговейно огледа градината. Беше по джинси и спортно горнище; беше поруменял от студа, сякаш е стоял отпред известно време и е събирал смелост да влезе. Изглеждаше красив тук. Е, навсякъде изглеждаше хубав, но тук изглеждаше на мястото си. От него не се надигаше дим. Защо изобщо не ѝ беше хрумнало? Джош в градината по време на първата слана. Беше съвсем логично.

— По-хубаво е, отколкото си го представях — прокашля се той. — Обаче май глътнах едно цветче.

Бей се втурна към него, все едно се бе прицелила, и за малко да го прегърне, обаче се възпря отчасти заради Джош и отчасти защото цялото семейство я гледаше. Вместо това двамата се ръкуваха и тя го придърпа по-близо до масата.

— Какво търсиш тук? — попита щастливо.

— Майка ти ме покани.

— Така ли? — обади се Хенри откъм групата на мъжете. А когато Бей и Джош се приближиха още повече един към друг, той протегна ръка и го възпря: — Полека, синко.

Джош се закова на място. Бей хвърли отчаян поглед на баща си.

— Ние, мъжете в това семейство, бързо се научаваме да не се доближаваме много до дървото — поясни Хенри с усмивка. — Ако мислиш, че цветчетата са ужас, само почакай да видиш ябълките.

— Наздраве — вдигна бирата си Тейлър.

— Остани от тази страна — посъветва Хенри Джош. — Отсам е по-добре.

Джош се усмихна и погледна Бей.

— Май имаш право.

Облечена с фланелка с надпис **ЖИВОТЪТ МИ СЕ ОСНОВАВА НА РЕАЛНИ СЪБИТИЯ**, Бей вдигна поглед към цветчетата, които се сипеха като снежинки, и си помисли за своята мечта за Джош — как в съня ѝ край тях цареше смут, и се оказа точно каквото си бе мислила. Просто трябваше да почака.

— Определено имам право.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Сидни остави Джош да откара Бей у дома, но явно бяха минали по най-дългия път, защото двамата с Хенри се прибраха във фермата преди тях. Хенри беше оставил лампата на верандата да свети и двамата влязоха в хладния мрак, помъкнали тежките торби с остатъците от вечерята.

Когато влязоха, едва се добраха до дивана, после се строполиха и пуснаха торбите отстрани на пода.

— Трябва да приберем храната — каза Сидни.

— Така преядох, че никога повече няма да ям — простена той.

— Ще се наложи. Не мога сама да изям тези остатъци — усмихна му се тя. — Може тази вечер да изгорим малко калории?

И двамата не помръднаха.

— Първо ти — каза Хенри.

— Ела тук — немощно вдигна ръка тя.

— Не, ти ела.

— Аз съм преяла. Май ще отнеме известно време. Ама на кого му е притрябвало да спи?

Хенри се засмя.

— Това ми напомня за нещо, което дядо ми каза веднъж. Каза, че когато татко бил бебе, толкова често държал дядо и баба будни по цели нощи, че сутрин дядо заспивал на полето. Казваше, че кравите го търкулвали до обора и сами се доели.

Сидни го изгледа недоверчиво.

— Кравите го търкулвали до обора ли?

— Така ми каза. Събуждал се в обора и установявал, че са издоени и отново са излезли на паша, доволни, колкото може да са доволни едни крави.

Жена му се засмя и изсумтя, което разсмя Хенри, което пък разсмя нея още повече. Тя се преви и се плъзна от канапето на пода. Хенри се смъкна след нея.

Двамата се излегнаха един до друг по гръб и постепенно смехът им утихна. Сидни лежеше на нещо твърдо, пресегна се и извади от джоба на палтото си нощната лампа, която ѝ беше подарил Фред.

Включи я и на тавана се образува кръг от сини звезди.

— Откъде я взе? — попита Хенри и премести глава по-близо до нея, докато двамата съзерцаваха тавана.

— Фред ми я даде.

— Защо?

— Нямам представа — отвърна тя и в този момент на вратата се позвъни.

Сидни се надигна и седна.

— Заклучи ли вратата? Бей може да си е забравила ключа.

— Може да са деца, които обикалят по къщите за лакомства — каза Хенри.

— Нямам бонбони. Чакай, може би са ми останали дъвки.

— Ако им дадеш дъвки, със сигурност ще замерят къщата с яйца. — Хенри се изправи, протегна ръка и помогна на Сидни да стане. — Ще ги отнеса в кухнята. — Той взе торбите, а Сидни отиде до вратата и я отвори с усмивка на лицето, докато прибираше нощната лампа в джоба си.

Обаче не беше Бей, нито деца, които те заплашват с пакост, ако не им дадеш лакомство. Поне наглед.

В светлината на лампата на верандата стоеше Вайълет Търнбул. Невръстният Чарли спеше в ръцете ѝ.

— Може ли да вляза? — попита тя. Въпреки студа беше с къси панталонки и каубойски ботуши. И с пуловер, който сякаш беше навлякла след кратък размисъл. Поне Чарли беше с фланелен гащеризон. Сидни безмълвно отстъпи назад и я пусна да влезе.

— Извинявай, че влязох с взлом в салона — каза Вайълет. — Огледа дневната и леко се олюля, по-скоро от нерви, а не защото се опитваше да успокои Чарли. — Макар че на практика не беше взлом, защото имам ключ.

— И идваш да върнеш парите? — попита Сидни с равен тон и пъкна ръце в джобовете на палтото си, за да прикрие, че ги е стиснала здраво в юмруци.

— Вече ги похарчих. Казах ти, парите ми трябваха, за да купя колата.

— Значи идваш да върнеш ключа?

— Изгубих го. Пък и ти си сменила ключалката — отговори Вайълет, без да я поглежда в очите.

Думите ѝ послужиха като предупредителен сигнал, който Сидни все пренебрегваше преди, що се отнася до Вайълет.

— Откъде знаеш? Да не би да си се върнала и да си опитала пак да влезеш?

Вайълет подмина въпроса, защото и двете знаеха отговора.

— Довечера заминавам. Имах нужда от пари за път.

Сидни въздъхна.

— Ще ти дам, каквото имам у себе си. Не е много.

— Не съм тук за парите — каза Вайълет, докато Сидни вадеше портмонето си. — Парното в тойотата не работи и с Чарли измръзнахме.

Сидни се поколеба. Наистина ли щеше да ги отпрати? Не, разбира се.

— Остани да пренощуваш тук. Ще измислим нещо.

— Не ме слушаш! — повиши тон младата жена. Очите на Сидни тутакси се стрелнаха към Чарли, който се намръщи насън. — Няма значение, че парното не работи. Заминавам на юг, където е топло. Чарли няма зимно палто, но реших, че няма да му трябва, ако отидем на топло място. Обаче дрешките му омалаяват и аз прецених, че като пристигнем, така или иначе ще се наложи да му купя нови. А нямам пари.

— Нали току-що каза, че не си дошла за пари?

Лицето на Вайълет се разкриви от гняв. Не, не беше от гняв. Беше измъчено. В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Просто го вземи — каза тя и подаде спящото бебе.

— Моля? — Ръцете на Сидни изхвърчаха от джобовете и лампата на Фред падна на пода, докато тя поемаше Чарли. Вайълет не ѝ остави избор. Или трябваше да го вземе, или да го остави да падне.

Вайълет остави на пода бебешката чанта, която носеше.

— Тук са някои от любимите му играчки. И дрешките, които все още му стават. И актът за раждане. Сложих и няколко снимки, за да не забравя как изглеждам. Написала съм му и писмо. — Тя вдигна пуловера си и си избърса носа. — Когато бях на девет, мама ме остави при приятелката си Карън за почти година, а тя замина с гаджетото си.

Счупи си ръката и Карън имаше сериозни неприятности със социалните, защото мама не беше оставила никакви инструкции относно попечителството и така нататък. Затова съм ги пъхнала вътре. Искам да бъда щастлива. Искам и той да бъде щастлив. Обаче не можем да го направим заедно, разбираш ли? Сигурно мислиш, че съм най-лошата майка на света.

Сидни поклати глава. Майчинството, истинското майчинство, е нещо, което се случва незабелязано за околните. Как би могла Сидни да съди Вайълет, когато не знаеше цялата история?

— Оставяй му да свети през нощта. Страхува се от тъмнината.

Вайълет го целуна по главичката, задавена от сълзи, и бързо се запъти към вратата.

Сидни се обърна и видя, че Хенри стои на вратата на кухнята зад гърба ѝ и е също толкова слисан като нея.

В понеделник сутрин, докато Бей вървеше по алеята към автобусната спирка, земята беше заскрежена. Фин вече беше там, пъхнал ръце в джобовете на жълтото си горнище с качулка, и с плетена черна шапка.

Ухили се, когато я видя.

— Добре дошла отново на автобусната спирка, където е вечна веселба. Не си ли наказана вече?

— Не съм сигурна — отговори Бей, докато приближаваше. — Сега у дома има бебе, затова мама забрави да ме закара на училище. Аз просто... се измъкнах.

Той кимна одобрително.

— Бей Уейвърли, нарушителката на правила.

Тя спря и се взря в него с извити вежди, сякаш го чакаше да каже нещо.

— Какво? — попита Фин. — Защо ме гледаш така?

— Най-накрая гледах видеото, за което всички говорят. Записа на онова сбиване по време на танците на Хелоуин — поясни Бей. — Онова размазано петно, което избутва футболиста от гимназията в Хамилтън от Джош и го поваля? На забавен каданс изглежда точно като човек, наметнат с чаршаф.

Фин пристъпи от крак на крак.

— Хм, така ли?

— Чаршаф на розички. Ти си бил. Ти си го запокитил.

Той не продума.

Тя го побутна. Още си беше като сламка.

— Оказва се, че си най-силният човек в града, Финиъс Йънг.

Той изчака няколко секунди, преди да признае:

— Никой не е по-учуден от мен. Нали познаваше татко, преди да почине? Беше грамаден. Обаче като се замисля, дядо Фин беше по-кльощав и от мен. Когато беше на деветдесет, хората продължаваха да го молят да копае кладенци и да троши леда на водоема Лъндсфорд през зимата.

— Допускам, че Рива знае — рече Бей с усмивка. — Затова ли ти даде бележката в петък?

Той извади бележката от джоба на джинсите си.

— Още не съм я прочел. Наслаждавам се на възможностите.

Бей му се усмихна.

— Хубаво е да имаш възможности.

Фин пъкна бележката обратно в джоба си и двамата просто си стояха наред света, завит с одеяло от кристалчета, и чакаха автобуса.

ОТ КУХНЕНСКИЯ ДНЕВНИК НА УЕЙВЪРЛИ

Хляб със смокини и пипер

Бележка на Мери:

Понякога две най-невероятни неща се оказват най-подходящото съчетание.

Продукти:

- 2 чаши пълнозърнесто брашно от спелта
- 2 1/2 чаши обикновено брашно
- 1 1/2 чаши нарязани на едро смокини
- 2 ч. л. морска сол
- 2 с. л. зехтин
- 1 пакетче суха мая
- 1 1/2 чаши топла вода

Смесете брашното, солта, пипера и маята ръчно или с приставката за тесто на миксера.

Добавете зехтина и топлата вода. Месете 10 минути ръчно или 5 с миксера, докато тестото стане гладко и жилаво.

Намаслете голяма тавичка, поставете тестото вътре и покрийте тавата с влажна кърпа. Оставете го на топло за около час или докато тестото удвои обема си.

Внимателно омесете с нарязаните смокини, като ги разпределите равномерно в тестото (ще ви бъде по-лесно, ако набрашните ръцете си). Оформете в обла форма и поставете върху хартия за печене.

Направете три плитки нареза с нож върху тестото, после леко наръсете тестото с брашно.

Оставете го да втаса непокрито, докато се надигне още малко — 10–15 минути, ако кухнята не е топла.

Пъхнете във фурната, загрята до 180 градуса, за 40–45 минути, докато коричката покафенее и хлябът звучи кухо, когато го чукнете. Оставете върху решетка да изстине.

Издание:

Автор: Сара Адисън Алън

Заглавие: Ябълково вълшебство

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2015 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ера

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД

Излязла от печат: 11.05.2015 г.

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-345-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2104>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.